

การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนภาษาอังกฤษและทัศนคติของนักเรียน
ที่มีต่อการได้รับข้อมูลย้อนกลับของครู
English Teachers' Feedback and Students' Attitudes towards Them

ฮัซมีนี ยูโซะ

Hasmeenee Yusoh

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Master of
Arts Degree in Teaching English as an International Language
Prince of Songkla University**

2555

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์	การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนภาษาอังกฤษและทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการได้รับข้อมูลย้อนกลับของครู
ผู้เขียน	นางอัมมิณี ยูโชะ
สาขาวิชา	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ)
ปีการศึกษา	2554

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูไทยและครูฟิลิปปินส์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ทัศนคติของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู และปัจจัยด้านครูและนักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับการเลือกวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 37 คน และครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน เป็นครูไทยหญิง 1 คน ครูไทยชาย 1 คนและครูฟิลิปปินส์ชาย 1 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสังเกตการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู แบบสอบถามทัศนคตินักเรียนเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู และแบบสัมภาษณ์ครู การสังเกตการสอน ใช้เวลา 9 ชั่วโมง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละในการจำแนกลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู ระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูและระดับความชอบของนักเรียน และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครูผู้สอน

ผลการวิจัย พบว่า ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูทั้ง 3 ท่าน ที่ใช้มากที่สุด คือ ถามคำถามเพิ่มเติม และการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงลบที่ครูทั้ง 3 ท่าน ใช้มากที่สุดมี 2 ลักษณะ คือ กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียนแล้วถามคำถามซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่ และพูดเตือนนักเรียนให้เตรียมตัวมาให้มากกว่าเดิม ในส่วนทัศนคตินักเรียนชอบการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ “สรุปความ” มากที่สุด และชอบการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ “ครูเงียบหรือไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ” น้อยที่สุด นอกจากนี้ ยังพบว่าปัจจัยด้านเพศของครูมีความสัมพันธ์กับระดับความชอบของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แต่ไม่สัมพันธ์กับระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครู ในขณะที่ปัจจัยด้านสัญชาติของครูผู้สอนมีความสัมพันธ์กับระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และระดับการชอบของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 และจากผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าครูควรให้ข้อมูลย้อนกลับที่หลากหลายและเป็นเชิงบวกอย่างไรก็ตาม การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบที่มีประโยชน์ก็ยังคงต้องใช

Thesis Title	English Teachers' Feedback and Students' Attitudes towards Them
Author	Mrs. Hasmeenee Yusoh
Major Program	M.A. (Teaching English as an International Language)
Academic Year	2011

ABSTRACT

This study aimed to examine feedback types of Thai and Pilipino teachers of English, students' attitudes towards feedback given by the teachers, and factors related to feedback choice.

The subjects of this research were 37 grade 12 students from a school in Narathiwat and their 3 English teachers: a Thai female, a Thai male, and a Filipino male. The instruments used were an observation sheet on teachers' feedback, a questionnaire asking about students' attitudes toward teachers' feedbacks, and teachers' interview questions. The teaching observation took 9 hours and the data were analyzed using frequency and percentage in order to classify the feedback types, frequency of use and students' preference level. Correlation coefficient was used to analyze factors affecting the teachers' selection of various feedbacks.

The results showed that the 3 teachers' most frequently used positive feedback was "asking additional questions" while the most frequency used negative feedback were "repeating students' incorrect answer and then repeating the question again" and "asking students to be more prepared". In terms of attitudes, the students liked the feedback type of "summarizing" the most and liked the feedback type of "the teachers not giving feedback or staying quiet" the least. It was also found that the teachers' gender correlated with the students' preference level at the significance level of 0.05 but not with the frequency of use. The nationality of the teachers correlated with the teachers' frequency of use at 0.05 and the students' preference at the significant level at 0.01. The results of this research showed that teachers should provide various and positive feedbacks. However, negative feedback that contributes to language learning should still used.

กิตติกรรมประกาศ

การสรรเสริญทั้งหมดเป็นของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของ รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑา จาญพจน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นผู้ให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจแก้ไข ตลอดจนให้ข้อคิดเห็นต่างๆ อันเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการทำวิจัยในครั้งนี้ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดีเยี่ยมตลอดมา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ดร.พิทยาธร แก้วคง ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณา สละเวลาให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ ช่วยเติมเต็มให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และรองศาสตราจารย์ ดร.อดิศา เตียว ผู้ซึ่งเป็นมากกว่ากรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณา สละเวลาให้คำปรึกษาด้วยความเอาใจใส่อย่างดี และแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ พร้อมชี้แนะแนวทางการทำวิจัยและตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้อย่างละเอียดตั้งแต่ต้น เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้องยิ่งขึ้น

คณาจารย์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติทุกท่าน ผู้ซึ่งประสิทธิ์ประสาทความรู้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยมาโดยตลอด และพี่น้องร่วมรุ่นหลักสูตร M.A. TEIL 2009 ทุกคนที่ทำให้กำลังใจอบอุ่นตลอดมา

ขอขอบคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ที่ได้ให้การสนับสนุนทั้งกำลังใจ กำลังทรัพย์ และเป็นแรงใจยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตที่มีให้ผู้วิจัยตลอดมา และสุดท้ายขอขอบคุณ เกดัสกร กุอับดุลรอฟิร ยูโซะ สามีผู้เป็นกำลังใจที่ดีเสมอมา ให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือในทุกๆ เรื่องยามติดขัด รวมถึงพลังใจที่มอบให้เสมอยามท้อแท้ และคอยเตือนใจ ผู้วิจัยให้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนมาโดยตลอดจนกระทั่งถึงวันแห่งความสำเร็จ

ขออัลลอฮ์ได้ทรงประทานความดีงามให้แก่ผู้ที่มีส่วนร่วมในงานชิ้นนี้ด้วยเทอญ

ฮัซมีนี ยูโซะ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(3)
Abstract.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(6)
สารบัญตาราง.....	(9)
สารบัญแผนภูมิ.....	(11)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
1.3 คำถามของการวิจัย.....	5
1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
1.5 ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย.....	6
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย.....	7
บทที่ 2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้.....	8
2.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	14
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับ “ทัศนคติ”.....	23
2.4 คุณลักษณะของครู.....	26
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	29
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	33
3.1 กลุ่มตัวอย่าง.....	33
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	36
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	38

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล.....	43
ตอนที่ 1 ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการสังเกตการสอน ใน 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ การให้ข้อมูล ย้อนกลับในเชิงบวกและการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงลบ.....	44
ตอนที่ 2 ทักษะคิของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงบวกและ ในเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ.....	56
ตอนที่ 3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบ ของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู.....	62
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ.....	89
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	89
5.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้ในการเรียนการสอน.....	92
เอกสารอ้างอิง.....	95
ภาคผนวก.....	107
ก แบบสังเกตการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Observation Sheet)	108
ข แบบสอบถามนักเรียน.....	112
ค แบบสัมภาษณ์ครูผู้สอน.....	117
ง ตัวอย่างการเรียนการสอนที่ได้จากการบันทึกเทป.....	119
จ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในขั้นตอนการนำเสนอ.....	121
ฉ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในขั้นตอนการนำเสนอ.....	123
ช ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในขั้นตอนการปฏิบัติ.....	125
ซ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในขั้นตอนการปฏิบัติ.....	127

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ฉ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในชั้นตอนการนำไปใช้.....	129
ญ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในชั้นตอนการนำไปใช้.....	131
ฎ ภาพรวมของลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอน วิชาภาษาอังกฤษใน 3 ชั้นตอน.....	133
ฏ ภาพรวมของลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอน วิชาภาษาอังกฤษใน 3 ชั้นตอน.....	135
ประวัติผู้เขียน.....	137

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
3.3.1	สัญลักษณ์ในการถอดความจากการบันทึกเทปในการเรียนการสอน..... 37
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 43
1	ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ..... 44
2	ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ..... 49
3	ทัศนคติของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครู..... 56
4	ทัศนคติของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครู..... 59
5	ภาพรวมความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของครูกับระดับการใช้ ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับ แบบต่างๆ ของครู..... 63
6	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของครูกับระดับการใช้ของครู และระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู..... 64
7	ภาพรวมความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของนักเรียนกับระดับ การใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับ แบบต่างๆ ของครู..... 69
8	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของนักเรียนกับระดับการใช้ของครู และระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู..... 70
9	ภาพรวมความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสัญชาติของครู (ครูชาวไทยและ ครูชาวฟิลิปปินส์) กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียน ต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู..... 74
10	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสัญชาติของครู (ครูชาวไทยและ ครูชาวฟิลิปปินส์) กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียน ต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู..... 76

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 ภาพรวมความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสามารถในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนกับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบ ของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู.....	81
12 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู.....	83

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่	หน้า
1 รูปแบบของการให้ข้อมูลย้อนกลับของ Tunstall and Gipps (1996).....	18
2 สรุปขั้นตอนและกระบวนการวิจัย.....	42

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ภาษา หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างมนุษย์ ทุกคนสื่อสาร โดยเริ่มด้วยภาษาแม่ (mother tongue) เป็นภาษาแรกจากครอบครัวของเขาตั้งแต่เกิด การเรียนรู้ภาษาแม่เป็นการเรียนรู้แบบไม่มีกฎเกณฑ์ ไม่มีแบบแผน ภาษาจะเป็นตัวนำทางให้เด็กๆ ได้เรียนรู้กฎเกณฑ์และพัฒนาได้ด้วยตัวเอง โดยที่ไม่มีใครสอน Krashen (1985, p.1) กล่าวว่า “การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว (subconscious) เหมือนกับกระบวนการที่เด็กเรียนรู้ภาษาแม่ นั่นคือเรียนโดยการใช้ภาษาในการสื่อสารจริงๆ การเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในตัวภาษาขึ้นตามธรรมชาติ ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี คือ ตัวป้อนที่เข้าใจได้ (comprehensible input)” ในทำนองเดียวกัน Pica (1994, p. 56) เห็นว่า “การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีเมื่อผู้เรียนได้รับตัวอย่างภาษาและฝึกใช้ภาษาในการสื่อสาร” โดยที่ผู้คนรอบข้างเป็นแหล่งภาษาและเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ อันจะช่วยให้การเรียนรู้ภาษาพัฒนาไปได้

นอกจากภาษาแม่ที่ทุกคนใช้เป็นภาษาแรกแล้ว บางครั้งอาจมีภาษาถัดมา ก็คือ ภาษาที่สองที่ทุกคนจะต้องเรียนรู้ De Bot, Lowie, and Verspoor (2005) กล่าวว่าไว้ว่า ภาษาที่สอง ก็คือภาษาที่ใช้สื่อสารกัน ในสังคม เป็นภาษาที่ใช้ติดต่อกันอย่างเป็นทางการในสังคมนั้นๆ เช่นในประเทศสิงคโปร์ ประชาชนอาจมีภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่เป็นภาษาแมนดาริน ฮินดี หรือมาเลย์ ก็ได้ แต่ส่วนใหญ่แล้ว จะต้องรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อสารกัน ได้ไม่ว่าจะมีภาษาที่หนึ่งเป็นภาษาอะไร ภาษาที่สองนี้จะใช้เป็นภาษาที่ใช้ติดต่อกันในสังคมหรือชุมชนนั้นๆ โดยสามารถเรียนรู้ได้จากโรงเรียนหรือในห้องเรียนและสามารถใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนสามารถได้รับข้อมูลย้อนกลับจากการเรียนภาษาที่สองจากครู เพื่อน และคนอื่นๆ ในสังคม ในสถานการณ์ภาษาที่สอง การให้ข้อมูลย้อนกลับมีหลายรูปแบบที่สามารถช่วยพัฒนาและปรับปรุงการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียน อย่างเช่น การให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างเป็นทางการที่ผู้เรียนจะได้รับจากครูในห้องเรียนและการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างไม่เป็นทางการที่ผู้เรียนจะได้รับจากคนอื่นๆ ในสังคมนอกห้องเรียนหรือนอกโรงเรียน เป็นต้น ดังนั้นผู้เรียนจึงสามารถปรับปรุง พัฒนา และประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองได้จากหลายๆ ทิศทาง ทั้งนี้ก็เพราะว่าภาษาที่สองเป็นภาษาที่ใช้ทั้งในสังคมทั่วไปและใช้ในชีวิตประจำวัน

นอกจากนี้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็เป็นสิ่งสำคัญที่คนในยุคปัจจุบันส่วนใหญ่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ภาษาต่างประเทศที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน และเป็นที่ยอมรับ

ว่าเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารกัน ในสังคมโลกรวมทั้งประเทศไทยคือภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่ได้เข้ามามีบทบาทในประเทศไทยในด้านต่าง ๆ เป็นเวลานานแล้ว บัญชา อึ้งสกุล (2541) กล่าวถึงภาษาอังกฤษว่าเป็นภาษาสากลที่ควรจะได้เรียนรู้เป็นภาษาแรกเพราะทำให้ติดต่อกับชนชาติต่าง ๆ ได้ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อส่วนตัว การเจรจาทางการทูต ทางการเมือง การค้าขาย และการท่องเที่ยว เช่นเดียวกับ มาลินี จันทวิมล อ้อยทิพย์ กรมกุล และกิ่งกมล ทวีชชาติวิทกุล (2541) ที่ได้กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับคนไทย เนื่องจากเป็นสิ่งที่จำเป็นในการนำมาใช้งานด้านการลงทุน การอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว ด้านเทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์ ตลอดจนสาขาแพทย์และอื่นๆ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนไทยอย่างมาก ดังนั้นคนในสังคมจึงมีความต้องการความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ทุกวงการอาชีพ ภาษาอังกฤษเปรียบเสมือนเครื่องมือพื้นฐานในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการสื่อสารและการสืบค้นข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังอาจเป็นตัวชี้นำอีกตัวหนึ่งอันแสดงให้เห็นถึงการมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลของสังคมและความสำเร็จในการพัฒนาประชาคมของสังคมเพื่อการเรียนรู้ที่ยั่งยืน (วรวรรณ เหมชะญาคู, 2542) ด้วยเหตุที่ภาษาอังกฤษเป็นกุญแจสำคัญในการค้นคว้าหาความรู้และการสื่อสารในปัจจุบันจึงมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมากดังที่ นิตยา กาญจนะวรรณ (2543: 61) ได้กล่าวไว้ว่า “ในโลกปัจจุบันมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักมากกว่า 300 ล้านคน และใช้เป็นภาษาที่สองอีกเป็นจำนวนมากกว่านั้นหลายเท่า” จึงอาจกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะที่เป็นภาษาสากลของโลก คนไทยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งต่างจากคนสิงคโปร์ มาเลเซีย และอินเดีย ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในการติดต่อสื่อสารในสังคมทั่วไป และใช้ในชีวิตประจำวัน

De Bot, Lowie, and Verspoor (2005) กล่าวว่า วิชาภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาที่มีวิธีใช้และกฎเกณฑ์ที่สร้างขึ้นโดยเจาะจง ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องเรียนภาษาต่างประเทศในห้องเรียนเพื่อเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่างๆ ของเจ้าของภาษา และผู้เรียนจะเรียนภาษาต่างประเทศเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น ดังนั้นหนทางสำคัญหนทางหนึ่งสำหรับผู้เรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ ก็คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับของครู เพราะภาษาต่างประเทศไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการได้รับข้อมูลย้อนกลับของครูในเรื่องของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่จะเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนได้พัฒนาและปรับปรุงทักษะภาษาของตนเองให้ได้

มีปัจจัยหลายอย่างที่ส่งผลกระทบต่อวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาด หรือการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู ซึ่งอาจมีผลทำให้การเรียนการสอนไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งหนึ่งในปัจจัยทั้งหลายก็คือความสามารถของนักเรียนที่มีทั้งสูงและต่ำ เด็กทั้งสองกลุ่มนี้อาจจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูที่แตกต่างกันไป อย่างเช่น ครูอาจจะตั้งคำถามสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูง

อย่างต่อเนื่องเพื่อให้บรรลุถึงเนื้อหาที่สอน แต่ในทางกลับกันครูอาจจะตั้งคำถามเพียงคำถามเดียวแล้วก็ไม่ย้อนกลับมาถามอีกสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถต่ำ หรือบางครั้งครูอาจจะใช้น้ำเสียงที่แตกต่างกันสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูงและต่ำในการให้ข้อมูลย้อนกลับในชั้นเรียน เป็นต้น (Good and Brophy, 1987) นอกจากนี้เพศของทั้งครูและนักเรียนก็อาจจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู เช่น ครูอาจจะมีความลำเอียงในการให้ข้อมูลย้อนกลับต่อนักเรียนที่มีเพศตรงข้ามกับครู หรืออาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนเองก็ไม่กล้าที่จะถามครูถึงเนื้อหาที่ไม่เข้าใจถ้าเป็นกรณีที่ครูเป็นเพศตรงข้ามกับตน อีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดหรือการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู คือ ความแตกต่างด้านความสามารถในการใช้ภาษาของครูผู้สอน ซึ่งอาจจะมาพร้อมกับการเป็นเจ้าของภาษาหรือผู้ใช้ภาษาที่สอง ในกรณีที่ครูต่างเชื้อชาติกันและมีความสามารถในการใช้ภาษาไม่เท่ากัน อาจมีผลทำให้การเรียนการสอนไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากว่านักเรียนอาจมีความสนิทสนมหรือความกล้าแสดงออกกับครูต่างเชื้อชาติน้อยกว่าครูที่มีเชื้อชาติเดียวกัน ซึ่งก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างครูกับนักเรียน และอาจส่งผลให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในระดับที่ต่างกันในการเรียนกับครูต่างเชื้อชาติกัน ซึ่งสอดคล้องกับ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) ที่กล่าวว่า ปัจจุบันทฤษฎีและแนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์สังคมกำลังมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษา เนื่องจากการเรียนเกี่ยวกับโครงสร้างภาษาเพียงอย่างเดียวยังไม่สามารถทำให้ผู้เรียนสื่อสารในชีวิตจริงได้ จะต้องอาศัยองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมมาช่วยเสริม ทั้งนี้เพราะในการสื่อสารในชีวิตจริงจะต้องคำนึงถึงความถูกต้องและความเหมาะสมตามสถานภาพของผู้สื่อสารและสถานการณ์ในการสื่อสาร ดังนั้นครูผู้สอนภาษาที่เป็นชาวต่างชาติต้องเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมที่ตนทำหน้าที่สอนอยู่ด้วย ซึ่งจะส่งผลให้การสื่อสารระหว่างครูและนักเรียนมีประสิทธิภาพและการเรียนรู้ของผู้เรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น Guenette (2007) ได้ให้ความเห็นว่า ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจน้อยในการเรียนภาษาจะไม่ค่อยสนใจและไม่เห็นถึงความสำคัญในเรื่องของการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูผู้สอน และนักเรียนที่ไม่ให้ความสำคัญแก่ครูผู้สอนจะเกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากเรียน และส่งผลให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาได้ Lee (2007) กล่าวว่า ถ้าครูไม่เข้าใจความรู้สึกของผู้เรียนและการตอบสนองต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูต่อผู้เรียนแล้ว ก็อาจจะเป็นปัญหาสำหรับครูในการให้ข้อมูลย้อนกลับได้

โดยทั่วไป การเรียนการสอนจะเป็น วัฏจักร (cycle) ซึ่งเริ่มจากการให้สิ่งเร้าต่อผู้เรียน มีการประเมินการสนองตอบของผู้เรียนหรือการให้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) และทำการเลือกสิ่งเร้าในลำดับต่อไป (Smith, 1996) การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนรู้ผลทันทีว่าทำถูกหรือทำผิด จึงเป็นการบังคับให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จริงเสียก่อน แล้วจึงผ่านไปเรียนบทอื่นต่อไป Skinner (1954) กล่าวว่า การรู้ผล (knowledge of results) เป็นตัวแปรสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ โดยเป็นตัวเสริมแรง (reinforcement) ในการเรียนการสอน เพราะผู้เรียนส่วนมากปรารถนาที่จะทราบผลแห่งความสำเร็จ

ของตนเองเสมอ อันเป็นไปตามทฤษฎีการเสริมแรงแบบ S-R หรือ Stimulus-Response (สิ่งเร้า การตอบสนอง) ของ Skinner โดยมีแบบฝึกหัดเป็นสิ่งเร้า การทำแบบฝึกหัดของผู้เรียนเป็นการตอบสนอง ผลการทำแบบฝึกหัดที่แจ้งให้ผู้เรียนทราบเปรียบเสมือนรางวัล (reward) ของความสำเร็จในการเรียน การสอน

ผลที่แจ้งให้ผู้เรียนทราบ อาจเป็นการใช้ คำว่า ถูก ผิด หรือในลักษณะการให้คำชมเชย ในกรณีที่ตอบถูก ถ้าตอบผิดก็จะให้กำลังใจแก่ผู้เรียน ซึ่ง Bugelske (1964 อ้างถึงใน เจริญทิพย์ เปี่ยมทองคำ, 2542) กล่าวว่าถ้าครูผู้สอนใช้คำว่า ถูก หรือ ผิด แทนการให้รางวัล หรือการลงโทษ การใช้คำเหล่านี้เป็นลักษณะของการแจ้งผลของการกระทำ ถือว่าเป็นการเสริมแรงขั้นทุติยภูมิ (secondary reinforcement) ที่ได้รับอย่างทันทีทันใด (immediate reinforcement) ซึ่งจะทำให้เกิดแรงจูงใจต่อผู้เรียนในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป คำชมเชยและการให้กำลังใจเป็นเรื่องของการเสริมแรง ไชยยศ เรื่องสุวรรณ (2533) กล่าวว่า การรู้ผลการตอบสนองหรือข้อมูลย้อนกลับ ทำให้ผู้เรียนทราบว่าเขาทำ ได้ดีเพียงใด ถ้าผู้เรียนรู้ว่าการตอบสนองของเขาผิด และได้ทราบว่าคำตอบที่ถูกต้องนั้นเป็นอย่างไร ก็ สามารถแก้ไขความเข้าใจได้ทันที ไม่ทำให้เรียนรู้ไปอย่างผิดๆ ถ้าไม่มีข้อมูลย้อนกลับอาจทำให้ผู้เรียน ไม่แน่ใจว่าตนเองทำถูกต้องมากน้อยเพียงใด อาจทำให้เกิดความท้อแท้ เบื่อหน่ายได้ การให้ข้อมูล ย้อนกลับจึงมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนมากในด้านเป็นตัวเสริมแรงและเป็นกลไกสำคัญใน การเรียนรู้ของผู้เรียน จะเห็นได้ว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ดังนั้นครูจำเป็นต้องเรียนรู้ถึงรูปแบบและวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เหมาะสมต่อผู้เรียน เพื่อที่จะได้พัฒนาและปรับปรุงการเรียนภาษาของผู้เรียนและเพื่อที่ผู้เรียนจะได้ประสบความสำเร็จ ในการเรียนภาษาอังกฤษ

การทบทวนเอกสารดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญของการให้ข้อมูล ย้อนกลับของครูที่มีความหลากหลายและปัจจัยหลายๆ ด้านที่มีผลต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู ดังนั้น การศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเลือกใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ กับการเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครู สอนวิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งการประเมินทัศนคติของนักเรียน ต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู และการศึกษาลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูไทยและทัศนคติ ของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ในการนำมาปรับปรุง การเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น งานวิจัยนี้เลือกศึกษานักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้กำลังเตรียมตัวเข้าเรียนในระดับชั้นที่สูงกว่าและอาจเข้าเรียนในสถาบันใหม่ๆ การให้ข้อมูลย้อนกลับจึงมีความสำคัญยิ่ง นอกจากนี้ การสอนภายในประเทศไทย ในปัจจุบันมีครู ฟิลิปปินส์เข้ามาเป็นผู้สอนเป็นจำนวนมาก ครูฟิลิปปินส์เป็นผู้ที่มีความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษ ในการสื่อสาร จึงนับว่าเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนไทย การศึกษา

เปรียบเทียบวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูฟิลิปปินส์และครูไทย โดยเชื่อมโยงกับทัศนคติของนักเรียน ก็จะให้เห็นข้อเหมือนและข้อแตกต่าง อันจะนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นได้เช่นกัน นอกจากนี้การศึกษาศึกษาทัศนคติของนักเรียนต่อวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสามารถใช้เป็นภาพสะท้อน ที่สามารถนำมาช่วยในการพัฒนาวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักเรียนให้มากที่สุด ดังนั้นผลจากการวิจัยนี้ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทั้งสำหรับครูและนักเรียนในการพัฒนาและปรับปรุงการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษของครู งานวิจัยนี้สามารถช่วยอธิบายถึงธรรมชาติในการสอนของครูต่างชาติ อาจทำให้เห็นความแตกต่างหรือความเหมือนของการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูต่างชาติกัน ซึ่งจะทำให้ได้เรียนรู้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่หลากหลายและเป็นประโยชน์ ทั้งในการพัฒนาการสอน และเป็นประโยชน์ในการเตรียมแผนการสอนและประเมินการสอนของตนเอง

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูไทยและครูฟิลิปปินส์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ
2. เพื่อประเมินทัศนคติของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านครูและนักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับการเลือกวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ

1.3 คำถามของการวิจัย

1. ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูไทยและครูฟิลิปปินส์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร
2. นักเรียนมีทัศนคติอย่างไรต่อวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ
3. ปัจจัยด้านครูและนักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับการเลือกวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษคืออะไร

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) หมายถึง ข้อมูล หรือวิธีการที่ครูผู้สอนใช้กับนักเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบถึงผลการกระทำและความสามารถของตนเอง โดยอาจใช้ในลักษณะต่างๆ เช่น ข้อความ คำพูด หรือการแสดงออกทั้งทางใบหน้าและท่าทาง
2. การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก (positive feedback) หมายถึง คำพูด หรือการกระทำเชิงบวกที่ครูผู้สอนใช้กับนักเรียนในชั้นเรียน เช่น การกล่าวชม ให้รางวัล ปรบมือ เป็นต้น
3. การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ (negative feedback) หมายถึง คำพูด หรือการกระทำเชิงลบที่ครูผู้สอนใช้กับนักเรียน เช่น การกล่าวโทษ การตำหนิ การทำโทษ การแสดงสีหน้าไม่พอใจ เป็นต้น
4. การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบบอกข้อถูก หมายถึง เป็นการบอกถึงผลการกระทำของผู้เรียนว่าถูกหรือผิด ซึ่งถ้าตอบผิดจะเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง
5. การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบบอกผลของการกระทำ หมายถึง การบอกถึงผลการกระทำของผู้เรียนว่าถูกหรือผิด ถ้าตอบถูกจะไม่มีอธิบาย แต่ถ้าตอบผิดจะมีคำอธิบายว่าผิดเพราะอะไร
6. ข้อมูลย้อนกลับแบบเสริมแรง หมายถึง การบอกถึงผลของการกระทำของผู้เรียนว่าถูกหรือผิด โดยถ้าตอบถูกจะมีการชมเชยถึงความสามารถ และถ้าตอบผิดจะเฉลยคำตอบที่ถูกต้องพร้อมทั้งคำปลอบใจ

1.5 ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนภาษาอังกฤษ ทั้งครูไทยและครูฟิลิปปินส์ ที่ให้แก่แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยศึกษาการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูไทยทั้งเพศหญิงและชาย จำนวน 2 คน รวมทั้งครูชายฟิลิปปินส์ 1 คน รวมทั้งศึกษาทัศนคติของนักเรียนต่อวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูทั้งสองเชื้อชาติและทั้งสองเพศ เพื่อเป็นภาพสะท้อนที่สามารถนำมาช่วยในการพัฒนาวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การศึกษาครูเพียง 3 คน และระยะเวลาในการสังเกตการณ์การสอนของครুরวม 9 ชั่วโมงนั้น เป็นกลุ่มตัวอย่างและระยะเวลาที่จำกัดเกินไป อาจไม่ครอบคลุมหรือสะท้อนข้อมูลได้ครบทั้งหมด

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย

ผลจากการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทั้งสำหรับครูและนักเรียนในการพัฒนาและปรับปรุงการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้สามารถช่วยอธิบายถึงธรรมชาติและลักษณะในการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูทั้งสองเชื้อชาติ ต่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และทำให้เห็นความแตกต่างหรือความเหมือนของการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูต่างเชื้อชาติกัน ซึ่งจะทำได้เรียนรู้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่หลากหลายและเป็นประโยชน์ ทั้งในการพัฒนาการสอน และเป็นประโยชน์ในการเตรียมแผนการสอนและประเมินการสอนของตนเองต่อนักเรียนกลุ่มนี้ นอกจากนี้ ยังทำให้ทราบถึงทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะต่างๆ ของครูต่างเชื้อชาติกันอีกด้วย

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการวิจัยเรื่อง การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนภาษาอังกฤษและทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการได้รับข้อมูลย้อนกลับของครู ผู้วิจัยได้ศึกษาทั้งด้านเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่างๆ ดังนี้

2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้

ทฤษฎีการเรียนรู้ต่างๆ เป็นข้อมูลที่ได้มีการทดลองค้นคว้าวิจัยมาเป็นอย่างดี ในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนรู้ของมนุษย์ ว่ามนุษย์เรียนรู้ได้อย่างไร อรุณรัตน์ บุญเกษม (2543) ให้ความหมายการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเนื่องมาจากประสบการณ์ ความรู้ ทักษะ การฝึกฝน และความคาดหวังต่างๆ อันเป็นไปในทางที่ดี ซึ่งรวมทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ ทฤษฎีการเรียนรู้แต่ละทฤษฎีจะแตกต่างกันออกไปตามจุดมุ่งหมายของการปฏิบัติ และการนำไปใช้

ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ตามทัศนะของนักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม การเรียนรู้ คือ กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยผู้เรียนจะต้องสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า (stimulus) และการตอบสนอง (response) อันนำไปสู่ความสามารถในการแสดงพฤติกรรม องค์ประกอบของการเรียนรู้ตามทฤษฎีนี้มี 4 ประการ คือ แรงขับ (drive) หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อร่างกาย หรือจิตใจขาดสมดุลแล้วพยายามผลักดันให้เกิดพฤติกรรมที่นำไปสู่ความสมดุลของร่างกาย หรือจิตใจอีกครั้งหนึ่ง โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ แรงขับปฐมภูมิ (primary drive) เป็นการขาดความสมดุลทางร่างกาย ทำให้เกิดความต้องการทางร่างกาย ซึ่งเชื่อว่าเกิดพร้อมๆ กับการมีชีวิต เช่น ต้องการอาหาร น้ำ อากาศ เป็นต้น และประเภทที่ 2 คือ แรงขับทุติยภูมิ (secondary drive) เป็นการขาดความสมดุลทางจิตใจ ทำให้เกิดความต้องการมากขึ้น ซึ่งเชื่อว่าเกิดขึ้นภายหลังเมื่อใช้ชีวิตอยู่ในสังคมแล้ว เช่น ต้องการความรัก ความอบอุ่น ความมั่นคงปลอดภัย เป็นต้น ประการที่สอง คือ สิ่งเร้า (stimulus) หมายถึง สิ่งใดก็ตามที่มากกระทบผู้เรียนแล้วกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมโต้ตอบออกมา โดยสิ่งนั้นอาจเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตก็ได้ เช่น คน บทเรียน เป็นต้น ส่วนประการที่สาม คือ การตอบสนอง (response) หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้เรียนโต้ตอบกับสิ่งเร้า เมื่อถูกสิ่งเร้ากระทบ หรือกระตุ้น เช่น พยักหน้า แสดงความเข้าใจของผู้เรียนต่อคำพูดของผู้สอน การกระพริบตาเมื่อผงเข้าตา เป็นต้น และประการที่สี่ คือ การเสริมแรง (reinforcement) หมายถึง การที่สิ่งเร้าใดก็ตามได้ช่วยให้ผู้เรียนมีการตอบสนองต่อสิ่งที่มาเร้าอยู่ตลอดเวลาทุกครั้ง ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าต่อการตอบสนองมีอยู่ตลอดเวลา

เช่น คำชมเชย หรือการให้รางวัลทำให้ผู้เรียนอยากจะตอบคำถามของครูอยู่เรื่อยๆ (ไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2533)

นักจิตวิทยาการศึกษาที่สำคัญสำหรับกลุ่มพฤติกรรมนิยม ซึ่งศึกษาด้านพฤติกรรม และสร้างทฤษฎีการเรียนรู้ที่สำคัญและเกี่ยวข้องในการพัฒนาการเรียน มีผู้นำที่สำคัญ ได้แก่ Ivan Pavlov, Edward Thorndike และ B.F. Skinner

ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning Theory) ผู้ศึกษาทดลอง คือ Pavlov (1927) กล่าวว่า การเรียนรู้ใดๆ เกิดขึ้นตามลำดับขั้น คือ ผู้เรียนมีอาการตอบสนองต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งโดยไม่สามารถบังคับได้ เกิดขึ้นเองโดยไม่มีการเรียนรู้ และไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมได้ เช่น การกระพริบตาเวลามีลมพัด พฤติกรรมแบบนี้ เรียกว่า Involuntary Behavior และการเรียนรู้จะเกิดขึ้นเพราะความใกล้ชิด และการฝึกหัด การนำสิ่งเร้าที่มีลักษณะเป็นกลาง คือ ไม่สามารถทำให้เกิดการตอบสนองได้มาเป็นเงื่อนไขสิ่งเร้า นำมาคู่กับสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดการตอบสนองอัตโนมัติ ทำในเวลาใกล้เคียงกัน และทำซ้ำๆ ในที่สุดสิ่งเร้าที่เป็นกลางจะมีผลทำให้ผู้เรียนเกิดการตอบสนอง ซึ่งเป็นการเกิดการเรียนรู้

ทฤษฎีความสัมพันธ์เชื่อมโยง (Connectionism) ผู้ที่ทำการศึกษาในเรื่องนี้ คือ Thorndike (1938) มีความเชื่อว่า การเรียนรู้เกิดจากการลองผิดลองถูก ซึ่งมีลักษณะการเรียนรู้ที่สำคัญ คือ สถานการณ์ที่เป็นปัญหาทำให้เกิดแรงจูงใจให้ทำกิจกรรม ผู้เรียนจะมีปฏิกิริยาตอบสนองหลายๆอย่าง ปฏิกิริยาตอบสนองที่ไม่เกิดผลจะถูกตัดทิ้งไป และค้นพบวิธีตอบสนองที่ถูกต้อง Thorndike ได้ตั้งกฎการเรียนรู้ไว้ 3 ประการ คือ ประการแรก กฎแห่งผล (Law of Effect) กล่าวว่า เมื่อการกระทำใดให้ความพอใจ จะเกิดการกระทำนั้นซ้ำขึ้นอีก แต่การกระทำใดที่ไม่ให้ความพอใจจะเกิดการกระทำกิจกรรมนั้นลดลง หมายถึง การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ทั้งสองสิ่งนี้จะเชื่อมโยงกันได้ ถ้าสามารถสร้างสภาพอันพึงพอใจให้แก่ผู้เรียน ซึ่งอาจจะได้จากการเสริมแรง เช่น การรู้ว่าตนเองตอบคำถามได้ถูกต้องหรือการให้รางวัล เป็นต้น ประการที่สอง คือ กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) กล่าวว่า การฝึกฝนหรือการกระทำซ้ำๆ เสมอ จะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า และการตอบสนองดีขึ้น และถ้าไม่ได้ทำซ้ำหรือไม่ได้ฝึกฝน จะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า และการตอบสนองคลายลง หมายถึง การที่ผู้เรียนได้กระทำซ้ำหรือทำบ่อยครั้ง จะเป็นการเสริมสร้างให้เกิดการเรียนรู้ที่มั่นคงขึ้น ฉะนั้น การเรียนรู้จะเกิดขึ้นมากน้อยจะขึ้นอยู่กับทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกหัดในเรื่องที่เรียนนั้นตามความเหมาะสมด้วย และประการสุดท้าย คือ กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) กล่าวว่า ผู้เรียนจะแสดงปฏิกิริยาที่ต่อเมื่อมีความพร้อม และเมื่อเกิดความพร้อมแล้ว หากได้แสดงพฤติกรรมก็จะเกิดความพอใจ แต่ถ้าถูกขัดขวางก็จะเกิดความไม่พอใจ หมายถึง เมื่อร่างกายพร้อมที่จะกระทำแล้ว ถ้ามีโอกาสที่จะกระทำย่อมเป็นที่พึงพอใจแต่ถ้าไม่มีโอกาสที่จะกระทำย่อมไม่พอใจ

ในทางตรงกันข้าม ถ้าร่างกายไม่พร้อมที่จะกระทำแต่ถูกบังคับให้ต้องกระทำก็จะเกิดความไม่พอใจเช่นกัน

ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning Theory) เป็นแนวคิดของ Skinner (1954) ซึ่งเน้นที่การกระทำของผู้รับการทดลอง หรือผู้เรียน ได้เรียนรู้มากกว่าสิ่งเร้าที่ผู้ทดลองหรือผู้สอนกำหนด กล่าวคือเมื่อต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่ง ผู้สอนก็จะปล่อยให้ผู้เรียนเลือกแสดงพฤติกรรมเอง โดยไม่มีการบอกแนวทางการเรียนรู้ หรือบังคับแต่อย่างใด แต่เมื่อผู้เรียนสามารถแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้เองได้แล้ว จะได้รับ “การเสริมแรง” พฤติกรรมนั้นทันที เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกมานั้นเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ถูกต้องการหรือเป็นการแก้ปัญหาที่ถูกต้องการ

Skinner เชื่อว่าการเสริมแรงหรือการให้รางวัลเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในกระบวนการเรียนรู้ ผู้เรียนจะมีความตั้งใจเรียนมากกว่า ในกรณีเมื่อแสดงพฤติกรรมหรือการตอบสนองแล้วมีการเสริมแรงเกิดขึ้นทันทีทุกครั้ง Skinner นิยมที่จะใช้คำว่า การเสริมแรงมากกว่าคำว่ารางวัล ทั้งนี้เพราะรางวัลเป็นสิ่งที่มอบให้เมื่อมีเหตุการณ์ที่พอใจเกิดขึ้น แต่การเสริมแรงเป็นคำกลางๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการตอบสนอง ซึ่งถ้ามีการเสริมแรงแล้วมีผลทำให้มีการตอบสนองเพิ่มขึ้นและทำให้เกิดการเรียนรู้มากขึ้น Skinner ได้แบ่งการเสริมแรง (reinforcement) เป็น 2 ประการ คือ การเสริมแรงทางบวก (positive reinforcement) คือ การที่ผู้เรียนได้รับสิ่งเร้าแล้วเกิดความพอใจทำให้เกิดการตอบสนองเพิ่มมากขึ้น เช่น รางวัล คำชมเชย เป็นต้นและการเสริมแรงทางลบ (negative reinforcement) คือ การที่ผู้เรียนถูกนำสิ่งที่ไม่พอใจออกไป เช่น การทำเสียงดังหนวกหู เครื่องพั่นชนากการต่าง ๆ ฯลฯ เมื่อนำสิ่งเหล่านี้ออกไปแล้วจะทำให้เกิดการตอบสนองหรือการเรียนรู้มากขึ้น

ข้อสังเกตอย่างหนึ่ง คือ การเสริมแรงทางลบนั้นแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดกับการลงโทษ (punishment) การลงโทษแบ่งออกเป็น 2 ประการ คือ การลงโทษที่เกิดจากการได้รับสิ่งที่ไม่พอใจ เช่น คำตำหนิ ฯลฯ และการลงโทษที่เกิดจากการนำสิ่งที่ไม่พอใจออกไปจากอินทรีย์ เช่น การนำเกร็ดเอ่อออกไป การเอาขนมออกไปจากปากเด็ก Skinner กล่าวว่า การลงโทษเป็นการหยุดยั้งพฤติกรรมเพียงชั่วคราว แต่ไม่ทำให้เกิดการเรียนรู้ ทฤษฎีของ Skinner จึงไม่นิยมใช้การลงโทษ แต่ใช้การเพิกเฉย (ignorance) เมื่อเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา การลงโทษมิใช่ทางแก้แต่กลับทำให้ผู้เรียนลดการตอบสนองลงหรือไม่กล้าแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาทำให้ไม่เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

กฎการเรียนรู้ของ Skinner คือ กฎการเสริมแรง ในกฎการเสริมแรงกล่าวถึง ตารางกำหนดการเสริมแรง (schedules of reinforcement) เป็นการใช้อุณหภูมิบางอย่าง เช่น เวลา หรือพฤติกรรมเป็นตัวกำหนดในการเสริมแรง และอัตราการตอบสนอง (response rate) เป็นการตอบสนองที่เกิดจากการเสริมแรง ซึ่งจะเกิดขึ้นมากน้อยนานคงทนถาวรเท่าใด ย่อมแล้วแต่ตารางกำหนดการเสริมแรง

นั้น ๆ เช่น ตารางกำหนดการเสริมแรงบางอย่างทำให้มีอัตราตอบสนองมากบางอย่างมีอัตราตอบสนองน้อย เป็นต้น

ตารางการกำหนดการเสริมแรงแบ่งออกเป็น 2 วิธีการใหญ่ คือ

การเสริมแรงทันทีทันใด หรือการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง (immediate or continuous reinforcement) หมายถึง การเสริมแรงทุกครั้งเมื่อผู้เรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ นั่นคือ เป็นอัตราส่วน 1: 1 เสมอ หมายความว่า ถ้าแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ 1 ครั้ง เรื่อย ๆ ไป เป็นการเสริมแรงอย่างสม่ำเสมอ การเสริมแรงเช่นนี้จะใช้เมื่อต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว และอีกวิธี คือ การเสริมแรงเป็นครั้งคราว (partial reinforcement) หมายถึง การเสริมแรงที่ไม่สม่ำเสมอ กล่าวคือ อาจเสริมแรงบางครั้งที่แสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ หรืออาจไม่เสริมแรงบางครั้งที่แสดงพฤติกรรมการเรียนรู้สลับกันไป ทั้งนี้ เพราะการเสริมแรงนี้จะใช้ต่อเมื่อผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากวิธีการเสริมแรงแบบที่ 1 แล้ว เพื่อป้องกันมิให้เกิดความเบื่อหน่าย ซ้ำซาก จำเจ แต่จะทำให้พฤติกรรมการเรียนรู้ นานคงทนถาวร เพราะครั้งใดก็ตามที่ไม่รับการเสริมแรงก็ยังคงคาดหวังว่าจะได้รับการเสริมแรงบ้าง พฤติกรรมการเรียนรู้จึงยังไม่หยุดชะงักทันทีทันใด และเมื่อจะหยุดชะงักลงก็ยังสามารถได้รับการเสริมแรงอีก

การนำทฤษฎีการเรียนรู้ของกลุ่มพฤติกรรมมาใช้ในการสอนนั้นมีพื้นฐานจากการนำหลักการเบื้องต้นทางด้านจิตวิทยาการเรียนรู้มาใช้ในการออกแบบ โดยอาศัยพฤติกรรมการเรียนรู้ (learning behavior) ทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Operant Conditioning Theory) และทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) ซึ่งถือว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง และการเสริมแรงเป็นสิ่งสำคัญ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง โดยได้รับผลย้อนกลับทันที และให้ผู้เรียนได้เรียนไปทีละขั้นตอนอย่างเหมาะสม ตามความต้องการและความสามารถของตน หน้าที่ผู้สอนในการที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นในตัวผู้เรียนตามทฤษฎีนี้คือ ต้องรู้เป้าหมายที่แน่ชัดว่า ต้องการให้เกิดพฤติกรรมอะไร และอย่างไร ในตัวผู้เรียนก่อน แล้วจึงจัดสิ่งเร้าที่เหมาะสมตามลำดับที่ต้องการให้ผู้เรียนตอบสนองได้ถูกต้องแล้วให้การเสริมแรง

ทฤษฎีการเรียนรู้ของ Gagne (1970 อ้างถึงใน นภคกุล นพสุวรรณ, 2543) ได้จำแนกประเภทของการเรียนรู้ออกเป็น 8 ประเภท หรือ 8 ลำดับขั้น ซึ่งเรียงตามลำดับความซับซ้อน และการเรียนรู้ในลำดับที่ต่ำกว่าจะช่วยเหลือสนับสนุน และรวมอยู่ในการเรียนรู้ในลำดับขั้นที่สูงกว่า ซึ่งมีดังนี้ คือ (1) การเรียนรู้โดยสัญญาณ (signal learning) เป็นการเรียนรู้โดยผู้เรียนมีปฏิกิริยาต่อสิ่งเร้าที่เป็นเงื่อนไขที่ให้การกระทำซ้ำๆ กัน (2) การเรียนรู้จากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง (stimulus-response learning) เป็นการเรียนรู้โดยอาศัยการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับปฏิกิริยาตอบสนอง (3) การเรียนรู้แบบกลไกต่อเนื่อง (chaining) คือ การเรียนรู้โดยอาศัยการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับปฏิกิริยาตอบสนองที่มีการกระทำต่อเนื่องอย่างเหมาะสม (4) การเรียนรู้ความสัมพันธ์เชื่อมโยงทางภาษา

(verbal association) ซึ่งการเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ของถ้อยคำหรือภาษาที่ใช้ (5) การเรียนรู้โดยสามารถจำแนกความแตกต่างได้ (multiple-discrimination) เป็นการเรียนรู้ที่ต้องมีความเข้าใจตามลำดับขั้นต่างๆ ที่จะเรียนรู้จนสามารถจำแนกแยกแยะความซับซ้อนได้ (6) การเรียนรู้มโนคติ (concept learning) คือเรียนรู้แบบรูปธรรม และนามธรรม สามารถสรุปหลักการและจุดมุ่งหมายจากสิ่งแวดล้อมได้ (7) การเรียนรู้กฎเกณฑ์ หรือหลักการ (principle learning) ซึ่งจะเกิดขึ้นอย่างมีลำดับต่อเนื่องและชัดเจน สามารถนำมโนคติต่างๆมาใช้อย่างสัมพันธ์กัน และ (8) การแก้ปัญหา (problem solving) การเรียนรู้ต้องอาศัยกฎเกณฑ์หรือหลักการเบื้องต้นนำไปสู่กระบวนการความคิดสามารถนำหลักการไปใช้และสามารถแก้ปัญหาได้

Gagne เชื่อว่า ถ้าผู้เรียนได้เรียนจนเชี่ยวชาญ และเข้าใจเรื่องที่เรียนในขั้นหนึ่งของประเภทการเรียนรู้แล้วก็พร้อมที่จะเรียนในขั้นต่อไป ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาในเรื่องใดก็ตาม Gagne ได้เสนอแนะว่า การเรียนรู้ในลำดับขั้นสูงๆ นั้น ต้องอาศัยความรู้ใน ขั้นที่ 4 การเรียนรู้โดยใช้ภาษาเป็นพื้นฐาน ถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับภาษาดี จะเป็นการช่วยให้เกิดมโนคติแล้วช่วยให้เข้าใจหลักการซึ่งสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาได้ จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้แบบลูกโซ่ต้องอาศัยการเรียนรู้แบบตอบสนองต่อสิ่งเร้ามาก่อนเป็นพื้นฐานการเรียนรู้มโนคติจะต้องมีการเรียนรู้โดยการจำแนกหรือการเรียนรู้โดยใช้ภาษาเป็นพื้นฐาน Gagne ได้เรียกการเรียนรู้ในขั้นที่ 5, 6, 7 ว่าเป็นขั้นทักษะทางสติปัญญา (intellectual skills) ซึ่งถือเป็นหลักสำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ในโรงเรียน ส่วนขั้นที่ 8 เป็นการเรียนรู้แบบแก้ปัญหา Gagne เรียกว่าเป็นกฎระเบียบขั้นสูง (higher-order rules) สำหรับการเรียนรู้ในขั้นที่ 7 เป็นหลักการรวมทั้งมโนคติทางนามธรรม (defined concepts) ด้วยส่วนการเรียนรู้ใน ขั้นที่ 6 เป็นมโนคติทางรูปธรรม (concrete concepts)

จากหลักการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นดังกล่าว Gagne ได้เสนอว่าการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนจะต้องมีวัตถุประสงค์แน่ชัด เป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม และพฤติกรรมที่จะให้เด็กแสดงออกนั้น สามารถแบ่งได้เป็น 5 อย่าง คือ (1) ทักษะทางสติปัญญา (intellectual skills) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถจำแนกแยกแยะ เรียนรู้มโนคติ ทั้งรูปธรรม และนามธรรม ตลอดจนการเรียนรู้กฎเกณฑ์ หลักการ และการแก้ปัญหา (2) ยุทธศาสตร์การคิดแก้ปัญหา เป็นทักษะเกี่ยวกับความสนใจ ยุทธศาสตร์การคิด (cognitive strategies) เป็นกระบวนการภายในของมนุษย์ซึ่งควบคุมการเรียนรู้การคิด ได้แก่ ความตั้งใจ เป็นขั้นที่ผู้เรียนควบคุมตนเองให้ตั้งใจกับสิ่งที่กำลังเรียน การจำเป็นการแปลความสิ่งต่างๆ ที่เรียน ให้เป็นของผู้เรียนเองเพื่อช่วยให้จำได้นาน เป็นการใส่รหัสข้อมูลเพื่อเก็บไว้ในความจำ การเรียกข้อมูล เป็นการเรียนรู้ข้อมูลที่สะสมไว้มาใช้ในการแก้ปัญหา (3) การเรียนรู้ข้อสนเทศทางวาจา (verbal information) เป็นการเรียนรู้ข้อสนเทศหรือข้อเท็จจริงต่างๆ โดยการใช้วาจา เป็นความสามารถที่ผู้เรียนสามารถบอกข้อเท็จจริง ความคิด หรือการเรียกชื่อสิ่งต่างๆ ในรูป

ของการหลักการหรือทฤษฎีได้ โดยที่ผู้เรียนมีมโนคติเกี่ยวกับสิ่งนั้นหรือเรื่องนั้นแล้ว (4) ทักษะการเคลื่อนไหว (motor skills) เป็นความสามารถในการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ในการทำกิจกรรม กล่าวคือในการทำกิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์ต้องมีการทำงานประสานสัมพันธ์ ระหว่างกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ และต้องมีสติปัญญาในการคิดขั้นตอนการทำงาน เช่น งานใดควรทำก่อนหลัง และ (5) เจตคติ (attitudes) เป็นเรื่องที่ซับซ้อนและมีความรู้สึกด้านอารมณ์เกี่ยวข้อง ซึ่งมองไม่เห็นเป็นตัวกำหนดบุคคลให้มีการกระทำต่างๆ แล้วแต่ความเชื่อ ค่านิยม และความรู้สึกของเขาในการจัดการเรียนการสอน นอกจากจะคำนึงถึงสมรรถภาพที่ต้องการให้ผู้เรียนแสดงออกแล้วยังต้องคำนึงถึงเจตคติในการกระทำสิ่งต่างๆ ด้วย

นอกจากนี้ Gagne ได้เน้นบทบาทของครูในการจัดการเรียนการสอน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมต่างๆ และได้เสนอแนวทางในการจัดลำดับชั้นการสอนเป็น 9 ชั้น ดังนี้ (1) การเร้าความสนใจ เพื่อนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อให้นักเรียนพร้อมที่จะเรียนโดยการเลือกสิ่งเร้า เช่น รูปภาพ ภาพยนตร์ การใช้คำถาม การสาธิต และนำเสนอสิ่งเร้าอื่นๆ เพื่อเรียกความสนใจ (2) การบอกให้ผู้เรียนทราบถึงจุดประสงค์การสอน เพื่อให้ผู้เรียนนั้นทราบจุดประสงค์ปลายทางของการเรียนการสอน และเป็นแนวทางไปสู่จุดประสงค์นั้น การบอกจุดประสงค์อาจบอกให้ทราบโดยตรง หรือบอกโดยใช้คำถามก็ได้ (3) การกระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกความรู้เดิมที่ต้องมีก่อน อาจใช้คำถามหรือบรรยายเพื่อทบทวนความรู้เดิม แล้วนำไปเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ที่มีความพร้อมที่จะเรียนต่อไป (4) การเสนอสิ่งเร้า สิ่งเร้าที่ใช้ประกอบการสอน ได้แก่ วัสดุอุปกรณ์ และสื่อการสอน (5) การชี้แนะการเรียนรู้ โดยอาจใช้คำถามนำไปสู่การเรียนรู้ การแนะนำการใช้วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ (6) จัดให้ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรม คือ ให้ผู้เรียนลงมือทำกิจกรรมปฏิบัติการทดลอง ผู้สอนคอยให้ความสะดวก จัดเตรียมเครื่องมือให้พร้อมสำหรับการปฏิบัติการ (7) ให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับผลการทำกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าการทำงานหรือปฏิบัติการทดลองได้ผลถูกต้องดีหรือต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลง เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ (8) การวัดผลการเรียน การวัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียนในการทำกิจกรรมอาจทำได้โดยการใช้คำถาม ให้ทำแบบฝึกหัดหรือทำข้อทดสอบ วัดได้ในขณะเรียนและเมื่อสิ้นสุดการเรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขได้ (9) การทำให้ผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ และถ่ายโยงการเรียนรู้คือ การให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติซ้ำๆ กัน เพื่อให้มีความคงทนของความรู้ ให้มีการทบทวนและนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ เพื่อฝึกการถ่ายโยงการเรียนรู้

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ครูจำเป็นต้องมีการจัดระเบียบการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อนักเรียนและเพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้อย่างเต็มที่ ครูจึงจำเป็นต้องสอดแทรกการให้ข้อมูลย้อนกลับในการสอนด้วยเพื่อให้ผู้เรียนได้รับรู้ถึงผลงานและความเข้าใจของตนเองแล้วนำเอาข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวไปปรับปรุงเพื่อให้ผลงานและความเข้าใจของตนเองดีขึ้น

2.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับ

2.2.1 ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) เป็นองค์ประกอบสำคัญที่นักการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบหรือการพัฒนาบทเรียน (instructional designer หรือ instructional developer) ยอมรับว่ามีบทบาทสำคัญที่จะช่วยเสริมประสิทธิภาพทางการเรียน ทั้งนี้เพราะข้อมูลย้อนกลับช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจสถานภาพหรือผลการเรียนของตนตลอดเวลา ในขณะที่เรียน ผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนด้วยตลอดเวลาโดยการโต้ตอบกับครูผู้สอน ซึ่งส่วนมากจะเป็นในรูปแบบของการตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็น และได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครู (สุกัญญา นิমানันท์, 2533) โดยข้อมูลย้อนกลับจะแสดงให้ผู้เรียนทราบถึงว่าตนเองประสบผลสำเร็จในการเรียน หรือเข้าใจในเนื้อหาและสามารถแก้ปัญหาได้มากน้อยเพียงใด (Cyboran, 1995)

เช่นเดียวกับ Gagne (1977) Bardwell (1981) Kazdin (1984) และ Kalish (1984) ที่กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การให้ข้อมูลแก่ผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนสามารถสังเกตเห็นผลการกระทำของตนเอง รวมทั้งความก้าวหน้าที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจจะสามารถเสริมแรงตนเองได้ หรือข้อมูลที่ผู้สอนให้แก่ผู้เรียนเกี่ยวกับการตอบสนองของผู้เรียน นอกจากนี้ Rowntree (1981 อ้างถึงใน โสธยา หนูทอง, 2546) ให้ความหมายการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นหรือข้อมูลที่บุคคลได้รับเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการกระทำของเขา ถ้าหากเขาไม่พอใจผลที่ได้รับก็สามารถเปลี่ยนแปลงการกระทำใหม่

นอกจากนี้ ได้มีนักการศึกษาหลายท่านในประเทศได้ให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับไว้มากมาย (เบญจวรรณ เลิศเมธากุล, 2545; ฉวีวรรณ นิมเรือง, 2545; โสธยา หนูทอง, 2546; หาญชนะ บรรทัดเรียน, 2547; สุชาติ โรจนาศัย, 2548; สมโภชน์ เอี่ยมสุภานิต, 2549) แต่ส่วนใหญ่แล้วให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า เป็นการกระทำที่ทำให้ผู้เรียนทราบผลการกระทำของตนเองโดยผู้สอน ภายหลังจากการกระทำกิจกรรมแต่ละครั้ง เพื่อให้เข้าใจตนเองและเป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดการพัฒนาในการกระทำกิจกรรมครั้งต่อไป การให้ข้อมูลย้อนกลับยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบผลการกระทำของตนเองว่า ถูกต้องหรือไม่เพียงใด สามารถปรับปรุงตนเองให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ และเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้สูงขึ้น ทั้งยังเป็นการเสริมแรงและเป็นองค์ประกอบสำคัญในการทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ มีประโยชน์ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ในการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก แต่ครูต้องคำนึงถึงวิธีการและเวลาที่ใช้จึงจะประสบความสำเร็จในการสอน

2.2.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้

การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นแนวคิดที่สืบเนื่องมาจาก ทฤษฎีการวางเงื่อนไข ผลกรรม (operant conditioning) ของ Skinner (1959 อ้างถึงในพรหมทิพย์ มานะชนม์, 2540) เงื่อนไขของการให้ผลกรรมมี 2 ประเภท คือ เงื่อนไขที่ทำให้ผู้เรียนพอใจ (contingency of satisfaction) และ เงื่อนไขการลงโทษ (contingency of punishment) ที่ทำให้ผู้เรียนไม่พอใจ เงื่อนไขผลกรรมที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเงื่อนไขของการเสริมแรงซึ่ง ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536) ได้ให้รายละเอียดว่า การที่อัตราการตอบสนองของผู้เรียน หรือการแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งของผู้เรียนคงอยู่หรือเพิ่มขึ้นหรือมีความถี่สูงขึ้น เป็นผลจากที่ผู้เรียนได้รับผลกรรมที่พึงพอใจ หลังจากแสดงพฤติกรรม หรือเป็นผลจากความสำเร็จในการหลีกเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงหนีจากสิ่งเร้าที่ตนเองไม่พึงพอใจ

การให้ข้อมูลย้อนกลับนิยมนำไปใช้กันอย่างกว้างขวางในวงการต่างๆ ทั้งนี้ เพราะไม่ยุ่งยากในการนำไปใช้ได้ทันที เมื่อสามารถกำหนดเกณฑ์การแสดงการกระทำได้อย่างชัดเจน เช่น ระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปริมาณผลงาน เป็นต้น การให้ข้อมูลย้อนกลับจะแสดงให้บุคคลรู้ว่าการกระทำของตนนั้นเป็นอย่างไรเมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนั้น การใช้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อการเสริมแรงจำเป็นต้องกำหนดเกณฑ์ของการกระทำให้ชัดเจน ข้อควรพิจารณาที่สำคัญอีกประการหนึ่งในการให้ข้อมูลย้อนกลับ คือ ผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับมีทั้งใช้ได้ดีและใช้ไม่ได้ผล ดังนั้นในการใช้ข้อมูลย้อนกลับเป็นตัวเสริมแรงจะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับบุคคลด้วยการใช้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อการเสริมแรงนั้น ถ้าต้องการให้สามารถใช้ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ ควรใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับควบคู่กับตัวเสริมแรงชนิดอื่นๆ เช่น บอกคะแนนผลการสอบพร้อมกับพูดชมเชย หรือการพูดให้กำลังใจ เป็นต้น (ประเทือง ภูมิภักทราคม, 2535)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นแนวคิดที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากทฤษฎีการวางเงื่อนไขผลกรรมของ Skinner และเป็นเงื่อนไขของการเสริมแรงทางบวก ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น อันเป็นผลมาจากการได้รับสิ่งที่พอใจหลังจากที่แสดงพฤติกรรมเป้าหมายแล้ว ดังนั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับ จึงเป็นแรงเสริมที่จะช่วยกระตุ้นหรือจูงใจให้บุคคลมีพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น

2.2.3 ความสำคัญและประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความสำคัญต่อการเรียนรู้มาก และเมื่อพิจารณาในแง่จิตวิทยา พบว่า ข้อมูลย้อนกลับมีบทบาทคือ การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นแรงเสริมทางบวก (positive reinforcement) การรู้ผลการกระทำของตนทำให้ทราบว่า การกระทำของตนห่างจากเป้าหมายเพียงใด ก่อให้เกิดความพยายามที่จะปรับพฤติกรรมตนเองให้เป็นไปตามรูปแบบที่ถูกต้องมากขึ้น เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) นอกจากนี้การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นแรงจูงใจ (motivation) ให้ผู้เรียนทราบความสำเร็จของตนอาจด้วยคำพูด หรือท่าทาง และเป็นแรงจูงใจกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการกระทำ หรือแสดงพฤติกรรมได้ตอบ เพื่อให้ได้มาซึ่งความภาคภูมิใจในการกระทำของตนในครั้งต่อไป อีกทั้งการให้ข้อมูลย้อนกลับยังช่วยกำหนดพฤติกรรม (regulate behavior) เพราะข้อมูลย้อนกลับให้รายละเอียดที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ ผู้เรียนจึงสามารถปรับปรุงพฤติกรรมของตนไปสู่วิธีการที่ถูกต้องหรือใกล้เคียงได้ และการให้ข้อมูลย้อนกลับทำให้ผู้เรียนทราบผลการเรียนของตนเองตลอดเวลาในขณะที่เรียน และได้เรียนไปตามความสามารถของตนเอง เป็นการเสริมให้ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามและตั้งใจในการเรียนครั้งต่อไป และทำให้ความวิตกกังวลลดน้อยลง ช่วยปรับปรุงการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อไม่ให้กระทำผิดซ้ำอีก และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองได้ ทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนและการเรียน (สุกัญญา นิমানันท์, 2533; สุรรัตน์ คนกล้า, 2545; วรลาภ์ ดาราพาณิชย์, 2549; พรพิมล รอดเคราะห์, 2550) จะเห็นได้ว่าการที่ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับนี้ เป็นการเสริมแรงที่ดี ผู้เรียนได้ทราบผลการกระทำของตนเอง ได้ทันที ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจตนเอง มีแรงจูงใจสูง และลดความวิตกกังวลในการเรียนได้

นอกจากนี้บทบาทในการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้สอน ที่ผู้สอนควรคำนึงถึงบทบาทในการให้ข้อมูลย้อนกลับ ทั้งนี้เพราะว่าบทบาทในการให้ข้อมูลย้อนกลับสามารถเป็นตัวชี้ทางถึงวิธีการในการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนได้ Race (2005) ได้จำแนกบทบาทการให้ข้อมูลย้อนกลับออกเป็น 4 บทบาท คือ 1) การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นตัวช่วยให้ผู้เรียนได้บรรลุถึงงานที่ได้รับมอบหมาย เพราะว่าสิ่งที่ผู้เรียนทำหรือแสดงออกมานั้นอาจจะยังไม่ถูกต้องหรือยังมีข้อผิดพลาดซึ่งอาจเป็นเพราะผู้เรียนยังไม่เข้าใจในส่วนของเนื้อหาหรือคำถามนั้นๆ 2) การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการแสดงถึงความจำเป็นในการเรียนรู้ โดยที่ผู้เรียนจะต้องมีความพยายามในการใฝ่หาความรู้ เพื่อจะได้ประสบความสำเร็จ และผู้สอนเองก็ต้องชี้แจงและเน้นถึงความสำคัญของแต่ละเนื้อหาให้ผู้เรียนได้ทราบถึงเหตุผลที่จำเป็นที่ต้องเรียน 3) การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการเพิ่มความกระตือรือร้นของผู้เรียนในการเรียนรู้และให้ผู้เรียนรู้สึกต้องการที่จะเรียนรู้และขวนขวายมากขึ้น และผู้สอนเองก็ควรทำให้ผู้เรียนสนใจในทุกๆประเด็นเนื้อหา และ 4) การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นตัวสนับสนุนให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนภาษาในทุกๆทักษะจากการแสดงความคิดเห็นและแก้ไขข้อผิดพลาดที่ผู้สอน

ได้จัดให้ผู้เรียนจากงานที่ผู้เรียนได้ทำ ผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับแรงจูงใจจากผู้สอนในการพัฒนาการเรียนรู้ ภาษาด้วย

2.2.4 ประเภทและรูปแบบของการให้ข้อมูลย้อนกลับ

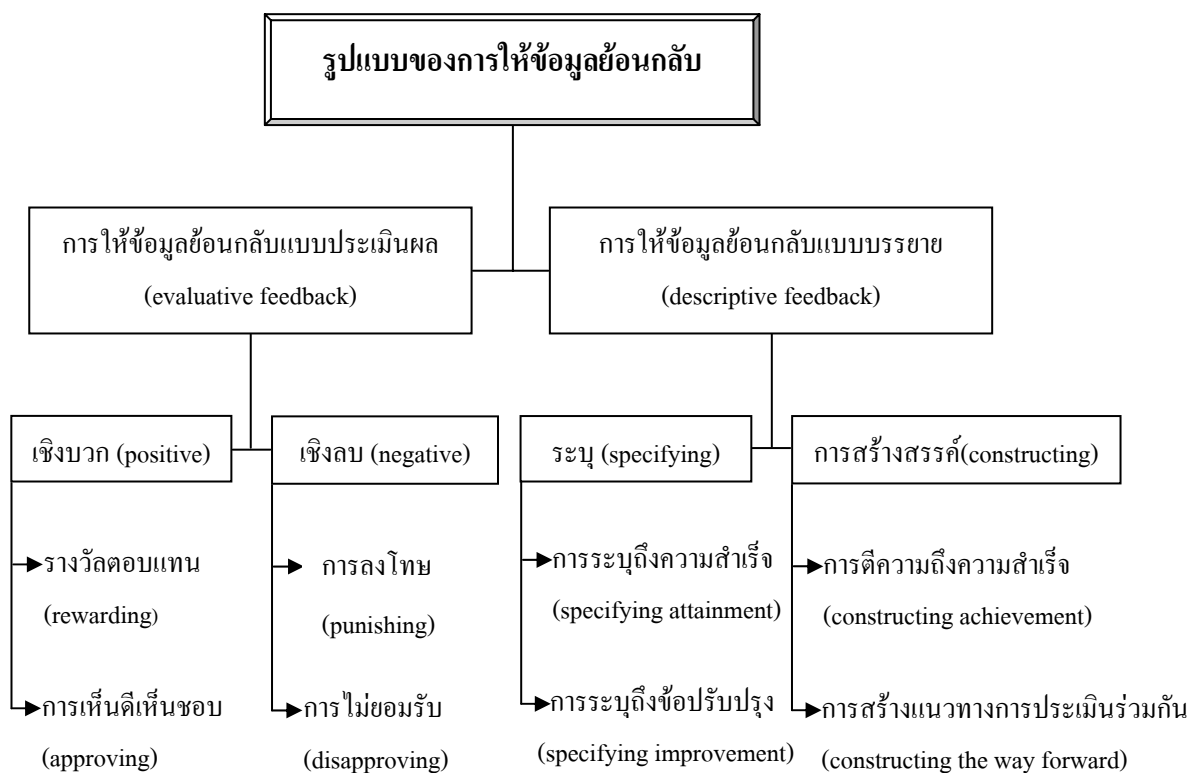
จากการศึกษาของนักการศึกษาและผู้วิจัยหลายท่าน ได้สรุปประเภทและรูปแบบ การให้ข้อมูลย้อนกลับ ไว้ดังต่อไปนี้ (Kulhavy and Stock, 1989; Demsay and Wager, 1988; สุกัญญา นิมานันท์, 2533)

ข้อมูลย้อนกลับแบ่งตามลักษณะสาระเนื้อหาของข้อมูลย้อนกลับที่แสดงให้ ผู้เรียนทราบหลังจากตอบคำถามในบทเรียน แบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้ 1) ข้อมูลย้อนกลับแบบจูงใจ หรือเสริมแรง (motivational feedback) เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับในรูปของการชมเชย หรือการให้ รางวัล เพื่อเสริมแรงให้ผู้เรียนเกิดความคงทนในการจำและสร้างกำลังใจในการเรียนในลำดับต่อไป การให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะนี้ไม่มีการลงโทษต่อคำตอบที่ผิด 2) ข้อมูลย้อนกลับเชิงข้อมูล (informational feedback) เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับในรูปข้อความ ซึ่งอาจเป็นการแนะแนวทางใน การตอบคำถามให้ถูกต้อง หรืออธิบายว่าคำตอบที่ถูกต้องนั้นถูกต้องอย่างไร หรือคำตอบที่ผิดนั้นผิด อย่างไร การใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบนี้ใช้ได้ทั้งภายหลังการตอบถูกและหลังการตอบ ผิด การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงข้อมูลนี้ แบ่งตามลักษณะข้อมูลได้ 2 ลักษณะ ดังนี้ ลักษณะแรก คือ ให้ข้อความโดยบอกว่า ถูก / ไม่ถูก (correct / incorrect message) เป็นการบอกว่าถูกหรือไม่ถูกโดย ไม่มีรายละเอียดอื่น ๆ ลักษณะถัดมา คือ การแสดงคำตอบที่ถูกต้อง (presentation of correct answers) เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับที่บอกคำตอบที่ถูกต้องเท่านั้น และ 3) การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบอธิบาย รายละเอียด (explanatory feedback) เป็นการอธิบายรายละเอียดคำตอบของข้อที่ถูก และข้อที่ผิด แบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบอธิบาย (explanative feedback) เป็นการอธิบาย คำตอบของข้อที่ถูก และข้อที่ผิด และการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบชี้แนะ (directive feedback) เป็น การให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีการแนะวิธีการแก้ปัญหา หรือวิธีการที่ได้คำตอบที่ถูกต้อง ซึ่งส่วนใหญ่ จะใช้ข้อมูลย้อนกลับชนิดนี้หลังการตอบที่ผิดในครั้งแรก เพื่อให้มีความพยายามตอบให้ถูกในครั้ง ต่อไป

ในขณะที่ Sullivan and Higgins (1983) ได้แบ่งวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับคำตอบปากเปล่า ในแต่ละสถานการณ์มีวิธีการ แตกต่างกัน ดังนี้ 1) เมื่อผู้เรียนตอบถูก ควรพูดว่า ดี ดีมาก 2) เมื่อผู้เรียนตอบผิดหรือไม่ตอบ ควร บอกคำตอบที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน แล้วให้นักเรียนกล่าวคำตอบนั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง 3) เมื่อผู้เรียนลังเล ควรเสนอคำตอบให้ผู้เรียนเลือก โดยให้คำตอบว่า ใช่หรือไม่ใช่ แต่ไม่ควรชี้แนะผู้เรียน อีกหนึ่งลักษณะ

คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับแบบฝึกหัดหรือรายงาน เช่น ผู้สอนควรเขียนติชม หรือกระตุ้นนักเรียน หรือทำเครื่องหมายถูกหรือผิด แล้วคือนักเรียนอย่างรวดเร็ว เมื่อตรวจคืนให้นักเรียนแล้ว ทบทวนคำตอบอีกครั้งหนึ่ง สำหรับแบบฝึกหัดที่ง่าย ๆ หรือสั้น ๆ ควรทบทวนทุกข้อ แต่ถ้าเป็นแบบฝึกหัดยาว ๆ ควรทบทวนเฉพาะส่วนที่สำคัญเท่านั้น และครูตรวจหรือบอกคำตอบที่ถูกต้องแล้วให้นักเรียนตรวจเอง พร้อมทั้งให้นักเรียนแก้ที่ผิดให้ถูกต้อง การให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะของการตรวจแบบฝึกหัด เป็นงานที่สำคัญอย่างหนึ่ง ดังนั้น ในการตรวจแบบฝึกหัดของนักเรียนแต่ละครั้ง ครูจึงต้องมีหลักในการตรวจแบบฝึกหัดเพื่อให้การตรวจแบบฝึกหัดมีประสิทธิภาพมากที่สุด

อย่างไรก็ตาม Tunstall and Gipps (1996) ได้จำแนกการให้ข้อมูลย้อนกลับ ออกเป็น 2 ประเภท ซึ่งอาจนำเสนอได้ในรูปแบบของแผนภูมิ ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 รูปแบบของการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Tunstall and Gipps, 1996)

จากแผนภูมิที่ 1 จะเห็นได้ว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับตามทฤษฎีของ Tunstall และ Gipps (1996) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ประเภทแรก คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบประเมินผล (evaluative feedback) คือ การตัดสินผลของการกระทำนั้นๆ ซึ่งประกอบไปด้วย การให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงบวกและเชิงลบ ซึ่งการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงบวกสามารถแยกออกไปได้อีก คือ

รางวัลตอบแทนและการเห็นดีเห็นชอบ เช่นเดียวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงลบสามารถแยกออกเป็นการลงโทษและการไม่ยอมรับ ประเภทที่ 2 คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบบรรยาย (descriptive feedback) คือ การแจ้งผลของการกระทำที่เน้นถึงด้านความสามารถ ซึ่งประกอบไปด้วย การให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้บรรลุถึงความสำเร็จและการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้ปรับปรุง ซึ่งการบรรลุถึงความสำเร็จแยกออกเป็น การระบุถึงความสำเร็จและการตีความถึงความสำเร็จ เช่นเดียวกับการปรับปรุงสามารถแยกออกเป็น การระบุถึงข้อควรปรับปรุงและการสร้างแนวทางการประเมินร่วมกัน (p. 394-401)

ความหมายโดยละเอียดของลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับตามทฤษฎีของ Tunstall และ Gipps (1996) 8 ลักษณะ มีดังนี้

1) **รางวัลตอบแทน** เป็นการประเมินการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก โดยใช้สิ่งของ คำชม หรือการปฏิบัติเป็นพิเศษเป็นสิ่งจูงใจ ตัวอย่าง เช่น ครูชมนักเรียนว่า ดีมาก ตอบได้ดีเยี่ยม ครูแจกรางวัล ครูเอาใจใส่ดูแลนักเรียนอย่างเคร่งครัด 2) **การเห็นดีเห็นชอบ** เป็นการประเมินการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบเชิงบวก โดยใช้การแสดงออกทางสีหน้าท่าทางของครู แสดงให้เห็นว่าชื่นชอบในงานของนักเรียนหรือการตอบของนักเรียน เช่น การยิ้มให้ การยกนิ้วให้ 3) **การระบุถึงความสำเร็จ** เป็นการบอกและระบุถึงความสำเร็จของนักเรียนอย่างชัดเจน และเป็นการชมเชยถึงความสำเร็จของนักเรียนอีกด้วย ตัวอย่างเช่น “นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี” 4) **การตีความถึงความสำเร็จ** เป็นการบอกถึงความคืบหน้าของงานที่นักเรียนทำ หรือกำลังทำ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ไตร่ตรองว่า งานของตัวเองกำลังคืบหน้าถึงไหน หรือใกล้จะสำเร็จแล้วหรือยัง ตัวอย่าง เช่น ครูถามว่า งานที่ให้ทำไปถึงไหนแล้ว จะเสร็จแล้วหรือยัง หรือถึงขั้นตอนไหนแล้ว 5) **การลงโทษ** เป็นการประเมินการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบที่บอกถึงความไม่ยอมรับหรือไม่เห็นด้วยของครูที่มีต่อนักเรียน ตัวอย่าง เช่น ครูพูดว่า ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้ หรือการที่ครูถอนนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม การทำลายงานหรือการถอนออกจากกลุ่ม 6) **การไม่ยอมรับ** เป็นรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบประเมินและบ่งบอกถึงความรู้สึกที่ไม่ยอมรับ ตัวอย่างเช่น ครูพูดว่า ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้ หรือ เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้นะ 7) **การระบุถึงข้อปรับปรุง** เป็นรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูที่ใช้ในการระบุถึงการเรียนของนักเรียนว่าเข้าใจถูกต้องหรือไม่ โดยครูจะเน้นในส่วนที่เป็นความผิดพลาดของนักเรียนเพื่อให้ให้นักเรียนได้แก้ไข เช่น ครูพูดว่า ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้ หรือ ทำแบบฝึกหัดบทนี้ให้มากกว่า 8) **การสร้างแนวทางการประเมินร่วมกัน** เป็นรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูที่เน้นการประเมินงานร่วมกัน เช่น ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (Tunstall and Gipps, 1996, p. 394-401)

มีหลายงานวิจัยที่ใช้รูปแบบของการให้ข้อมูลย้อนกลับตามทฤษฎีของ Tunstall and Gipps (1996) เช่น งานวิจัยของ Hargreaves, McCallum, and Gipps (2000) พบว่าครูมีการสังเกตการณ์

การเรียนรู้ของนักเรียน และการเรียนรู้ที่นักเรียนหวังจะได้รับการสนับสนุน โดยที่ครูใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นตัวนำเอาข้อมูลสำหรับการเรียนรู้ของนักเรียน โดยที่ครูสามารถรับรู้ได้ว่านักเรียนมีความเข้าใจต่อเนื้อหาที่ครูสอนหรือไม่ งานวิจัยของ Davies (2003) ได้พบข้อแตกต่างระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบประเมิน (evaluative feedback) กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบบรรยาย (descriptive feedback) โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบบรรยาย (descriptive feedback) เป็นการสนับสนุนการเรียนรู้ เพราะว่าเป็นการลดคำพูดที่คลุมเครือต่องานของนักเรียน ในทางกลับกัน การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบประเมิน (evaluative feedback) ที่ส่วนใหญ่แล้วมักจะทำเป็นรหัส ตัวเลข หรือสัญลักษณ์ รวมทั้งการชมเชยให้รางวัล และลงโทษ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นข้อมูลที่เพียงพอที่จะทำให้ นักเรียนมีความเข้าใจ และนำไปปรับปรุง ซึ่งสรุปได้ว่าการเลือกวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับมีความสำคัญต่อความเชื่อของครูเกี่ยวกับการเรียนรู้ของนักเรียน

2.2.5 หลักในการให้ข้อมูลย้อนกลับ

Tuckman (1976 อ้างถึงใน ชูติมา สุวิทย์รัตน์, 2542) ได้ให้หลักการของการให้ข้อมูลย้อนกลับ คือ ต้องให้ในรูปของพฤติกรรมหรือลักษณะที่เป็นรูปธรรมเท่าที่จะเป็นไปได้ ต้องชัดเจนถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โดยที่ผู้รับจะปฏิเสธไม่ได้ ผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับต้องเป็นที่เชื่อถือ และได้รับการยอมรับในแง่ของการมีความตั้งใจในการให้ข้อมูล ผู้รับข้อมูลย้อนกลับจะต้องมีความคาดหวัง อยู่ในใจว่าพฤติกรรมที่ควรจะเป็นของเขาอยู่ในลักษณะอย่างไร ผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับจะต้องตระหนักว่าบุคคลอื่นตั้งความคาดหวังในตัวเขาไว้เช่นไร ผู้รับข้อมูลย้อนกลับจะต้องยืนยันเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นสำหรับตนเองได้อย่างชัดเจน ข้อมูลย้อนกลับต้องทำให้เกิดความวิตกกังวลด้วย เพื่อเป็นการจูงใจไปสู่การเปลี่ยนแปลง เพราะหากผู้ได้รับข้อมูลย้อนกลับได้รับข้อมูลที่ตรงกับความคิดเห็นของตนเองเสมอไปแล้ว การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก็จะไม่เกิดขึ้น ผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับต้องทำให้เห็นว่าข้อมูลย้อนกลับเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นจะต้องยอมรับเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงไม่ว่าจะเป็นทางบวกหรือทางลบ ต้องมีรูปแบบที่ชัดเจนสำหรับการเปลี่ยนแปลงหลังจากได้รับข้อมูลย้อนกลับ สำหรับประโยชน์จากการให้ข้อมูลย้อนกลับจะต้องเป็นไปในลักษณะที่ต่อเนื่อง มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน เพราะการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่คนอื่นนั้นย่อมพัฒนาตนเองไปด้วย Clifford (1981) ได้สรุปว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะจำเพาะเจาะจง (specific feedback) จะทำให้ผู้เรียนปรับปรุงการเรียนรู้ได้ดีกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะการให้รายละเอียด (detailed feedback) ในช่วงแรกของการเรียนรู้ในสิ่งที่มีความซับซ้อนมาก การให้ข้อมูลย้อนกลับควรให้ตรงต่อเวลาหรือทันที และเมื่อเกิดการเรียนรู้แล้วจึงให้ข้อมูลย้อนกลับภายหลัง รวมทั้งผู้ให้ควรมีการบันทึกข้อมูลย้อนกลับไว้อย่างชัดเจนทุกครั้งและอธิบายให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของข้อมูลย้อนกลับเพื่อ

จะได้นำไปปรับปรุงพฤติกรรมของตนให้ดีขึ้น การลดการให้ข้อมูลย้อนกลับมีผลทำให้ผู้เรียนเริ่มปฏิเสธการเรียนรู้ยิ่งขึ้น ถ้าไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับผู้เรียนจะพยายามใช้วิธีการอื่นแทน เช่น ดูของเพื่อนแล้วคัดลอกใจด้วยตนเอง อย่างไรก็ตาม Truscott (2007) ให้ความเห็นว่า ครูควรจะเน้นให้ผู้เรียนเลือกแก้ไขข้อผิดพลาดในเรื่องของการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองก่อนและครูควรเปลี่ยนเจตคติของผู้เรียนให้เลิกใช้วิธีแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองในห้องเรียน รวมทั้งเอาประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูไปแก้ไขหรือปรับปรุงข้อผิดพลาดในส่วนอื่นๆของผู้เรียนด้วย ในขณะที่ Hyland (2003, p. 218) มองว่า “การให้ข้อมูลย้อนกลับในเรื่องข้อผิดพลาดในทักษะงานเขียนภาษาอังกฤษเป็นการแก้ไขและปรับปรุงในช่วงระยะเวลาสั้นๆ”

2.2.6 ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อลักษณะและวิธีการในการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ปัจจัยแรกคือระดับความสามารถของผู้เรียน Lee (2007) พบว่าผู้เรียน ทั้งเก่งและอ่อนได้ให้ความสนใจในเรื่องของข้อเสนอแนะของผู้สอนในการเขียนและการอ่านมากที่สุด เพราะว่าผู้เรียนสามารถใช้ประโยชน์จากการให้ข้อเสนอแนะหรือข้อมูลย้อนกลับของครูในการปรับปรุงงานเขียนของตนเองให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และมีประสิทธิภาพ ในขณะที่ถ้าผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับน้อยหรือไม่ให้เลยจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสงสัยในผลงานของตนเองว่า มีความถูกต้องมากน้อยเพียงใด ซึ่งสอดคล้องกับคำพูดของ Goldstein (2005) ที่กล่าวไว้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับในด้านงานเขียนสามารถช่วยให้ผู้เรียนทราบถึงจุดแข็งและจุดอ่อนในทักษะการเขียนของตนเอง เช่นเดียวกับ Ferris and Roberts (2001, p. 165) ซึ่งชี้แนะว่า “การให้ข้อมูลย้อนกลับทางอ้อม เช่น ผู้สอนชี้ถึงจุดที่ผู้เรียนผิดพลาดหรือให้ผู้เรียนแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองจะเป็นการช่วยผู้เรียนได้เช่นกัน” ในขณะที่ Guenette (2007, p. 52) ได้โต้แย้งว่า “ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจน้อยในการเรียนภาษาจะไม่ค่อยสนใจและไม่เห็นความสำคัญของการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอน” นอกจากนี้ Lee (2007, p. 157) ได้กล่าวว่า “ถ้าผู้สอนที่มีความเชื่อที่ว่าผู้เรียนไม่สามารถทำได้หรือผู้เรียนไม่มีความพยายามที่จะทำได้ อย่างเช่นผู้เรียนที่มีความสามารถน้อยในการเรียนภาษาอังกฤษ จะไม่ได้เรียนรู้อย่างที่ผู้สอนได้คิดไว้ ทั้งนี้เพราะว่าผู้สอนเองก็ไม่สนใจที่จะกระตุ้นผู้เรียนประเภทนี้เท่าที่ควร”

อีกหนึ่งปัจจัยที่สามารถอธิบายสาเหตุที่การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูไม่เกิดประโยชน์สูงสุดทุกครั้ง ก็คือ คุณภาพในการให้ข้อมูลย้อนกลับ Clarke (2001) ได้ให้ความหมายของคุณภาพในการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า คือ สถานะในการเป็นกุญแจในการปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนให้เกิดความถูกต้องและให้ผู้เรียนได้ประสบความสำเร็จ คุณภาพในการให้ข้อมูลย้อนกลับนี้ครอบคลุมถึงขอบเขตของเนื้อหา เช่น จะต้องสอดคล้องกับเนื้อหาที่ผู้สอนได้สอน จะต้องถูกต้องและต้องเป็นที่เข้าใจง่ายแก่ผู้เรียน ในขณะที่ Hattie (2002b) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นตัว

แยกแยะถึงความแตกต่างในการเรียนรู้ของผู้เรียน และเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่สามารถเปลี่ยนแปลงความสำเร็จของผู้เรียนได้ และ Lee (2007) ยังได้แนะนำเพิ่มเติมอีกว่า ลายมือในการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่จะมีผลต่อผู้เรียนเช่นกัน อย่างเช่น ถ้าผู้เรียนไม่สามารถที่จะอ่านลายมือของผู้สอนแล้ว ก็จะเป็นการยากที่ผู้เรียนจะเข้าใจและรับรู้ถึงข้อผิดพลาดของตนเอง ทั้งนี้เพราะผู้เรียนไม่มีความสนใจจะอ่านข้อเสนอแนะที่ผู้สอนเขียนไว้ นอกจากนี้ ประสิทธิภาพด้านการสอนของผู้สอนก็มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเช่นเดียวกัน ดังที่ Roberts (1998) ได้แสดงความคิดเห็นถึงข้อแตกต่างในด้านการอธิบายของผู้สอนที่มีประสิทธิภาพและไม่มีประสิทธิภาพไว้ว่า ดูเหมือนว่าผู้สอนที่ไม่มีประสิทธิภาพในการสอนจะไม่สามารถอธิบายทฤษฎีหรือศัพท์เฉพาะที่มีอยู่ในหนังสือแก่ผู้เรียนให้เข้าใจได้ เนื่องจากว่าผู้สอนไม่สามารถเข้าใจเท่าที่ควร ในทางตรงกันข้ามกับผู้สอนที่มีประสิทธิภาพจะสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาเหล่านี้จากในหนังสือและรู้วิธีการอธิบายเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาดังกล่าวอย่างชัดเจน เช่น ผู้สอนอาจจะใช้รูปภาพประกอบการอธิบายเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจมากยิ่งขึ้นและเป็นการอธิบายได้ดีกว่าการอธิบายด้วยคำพูดเพียงอย่างเดียวอีกด้วย อย่างไรก็ตาม Brown (1994) ให้ความเห็นว่า ผู้สอนควรคำนึงถึงการใช้คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างด้านภาษาในการทำกิจกรรมต่างๆในห้องเรียนด้วย เพราะผู้เรียนจะได้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาผ่านการทำกิจกรรม ดังเช่นที่ครูต่างชาติมักจะใช้สำนวนกับผู้เรียนบ่อยๆ ทั้งนี้เพราะครูต่างชาติมีความชำนาญในการใช้สำนวนภาษามากกว่าครูชาติไทย เป็นต้น ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า ประสิทธิภาพการสอนอาจมีผลต่อวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูในการที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่กำลังเรียนได้

ครูมีรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผลงานหรืองานของผู้เรียน เพราะว่าครูไม่ได้เป็นเพียงผู้ตรวจสอบงานของผู้เรียนเพียงอย่างเดียว แต่ครูสามารถเป็นผู้แก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนได้ด้วยและยังสามารถเป็นผู้ชมความสามารถของผู้เรียนได้เช่นเดียวกัน เช่น ครูสามารถเป็นผู้ฟังได้ในเวลาที่ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเต็มที่ ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะมองว่าครูเป็นผู้ตรวจสอบก็ตาม ทั้งนี้เพราะนักเรียนคิดว่าครูเป็นคนให้คะแนนหรือเกรดแก่ตนเองนั่นเอง (Harmer, 2005) Lewis (2002, p. 3) ได้ชี้แนะว่า “การให้ข้อมูลย้อนกลับนี้เป็นการประเมินที่น่าสนใจมากกว่าในเรื่องของคะแนนและเกรด ข้อคิดเห็นหรือการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูเป็นการแสดงถึงการแก้ไขและปรับปรุงในข้อผิดพลาดของผู้เรียน ต่างจากคะแนนหรือเกรดที่คอยแต่จะเปรียบเทียบผู้เรียนด้วยกัน”

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับ “ทัศนคติ”

การวิจัยครั้งนี้ต้องการศึกษาทัศนคติของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู ทัศนคติ หรือตรงกับภาษาอังกฤษคือ “attitude” แปลว่า โน้มเอียงเหมาะสม (Allport, 1974) โดยความหมายในภาษาไทยตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ไว้ คือ แนวความคิดเห็นดั่งนั้นคำว่า “ทัศนคติ” ในความหมายรวมๆจึงเป็นไปในลักษณะของความคิดเห็น ความรู้สึกของแต่ละบุคคลซึ่งแตกต่างกันไปตามความรู้ ความเชื่อ

“ทัศนคติ” มีผู้ให้คำนิยามไว้มากมาย แต่ส่วนใหญ่แล้วหมายความว่า เป็นแนวโน้มในการที่จะแสดงหรือมีปฏิกริยาในทางบวกหรือในทางลบต่อสิ่งหนึ่ง หรือเป็นความโน้มเอียงของจิตใจที่ดีต่อประสบการณ์ที่ได้รับ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับค่านิยมของบุคคลและประสบการณ์ทางสังคมที่ฝังรากลึกอยู่ อาจเป็นความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ เห็นด้วยไม่เห็นด้วยหรือรู้สึกเฉยๆ ไม่ชอบ ไม่เกลียด และทัศนคดียังมีผลให้คนเราแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา (Goods, 1973 อ้างถึงใน พัทณี เศษจรรยา, เมตตา วิวัฒนานุกูล และถิรนนท์ อนวัศิริวงศ์, 2538; Newcomb, 1954; อติศักดิ์ น้อยประเสริฐ, 2531)

Rogers (1978) ได้กล่าวถึงทัศนคติว่าเป็นดัชนีชี้ว่าบุคคลนั้นคิดและรู้สึกอย่างไรกับคนรอบข้าง วัตถุและสิ่งแวดล้อมตลอดจนสถานการณ์ต่างๆ โดยทัศนะนั้นมีรากฐานมาจากความเชื่อที่อาจส่งผลถึงพฤติกรรมในอนาคตได้ ทัศนคติจึงเป็นมิตรของการประเมิน เพื่อแสดงว่าชอบหรือไม่ชอบต่อประเด็นหนึ่งๆ ซึ่งถือว่าเป็นการสื่อสารภายในบุคคลที่เป็นผลกระทบมาจากการรับสารอันจะมีผลต่อพฤติกรรมต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ Munn (1971) ที่กล่าวว่าทัศนคติ คือความรู้สึกและความคิดเห็นที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคล สถานการณ์ สถาบันและข้อเสนอใดๆ ในทางที่ยอมรับหรือปฏิเสธ ซึ่งมีผลให้บุคคลพร้อมที่จะแสดงปฏิกริยาตอบสนองด้วยพฤติกรรมอย่างเดียวกันตลอด ทัศนคติเป็นสิ่งที่ไม่ได้มีมาแต่กำเนิด แต่เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ การเลียนแบบ เป็นสภาพทางจิตใจที่มีอิทธิพลต่อการคิด การกระตุ้นให้เกิดการกระทำ ทัศนคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าสภาพแวดล้อมหรือเหตุการณ์ต่างๆ เปลี่ยนแปลงไป หรือได้รับข้อมูลใหม่ (พะยอม วงศ์สารศรี, 2537)

จากคำนิยามต่างๆ ข้างต้น สรุปได้ว่า ทัศนคติเป็นความสัมพันธ์ที่คาบเกี่ยวกันระหว่างความรู้สึกและความเชื่อหรือการรู้ของบุคคล กับแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมโต้ตอบในทางใดทางหนึ่งต่อเป้าหมายของทัศนคตินั้น (จุฑาทิพย์ อัครวิเชียร, 2542) และมีลักษณะที่สำคัญ คือเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือประสบการณ์ของแต่ละคน มิใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ทั้งยังเป็นสภาพทางจิตใจที่มีอิทธิพลต่อการคิดและการกระทำของบุคคลอย่างมาก และมีความถาวรพอสมควร ทั้งนี้

เนื่องจากบุคคลแต่ละคนต่างก็ได้รับประสบการณ์และผ่านการเรียนรู้มามาก อย่างไรก็ตาม ทักษะคนที่อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้อันเนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่างๆ

2.3.1 องค์ประกอบของทัศนคติ

Zimbardo, Ebbesen and Maslach (1977) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบที่สำคัญของทัศนคติไว้ 3 ประการ คือ 1) องค์ประกอบด้านความรู้ (cognitive component) คือ ความเชื่อของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความเชื่อและค่านิยมดังกล่าวนี้จะมีขึ้นก่อนการเกิดทัศนคติ โดยหากบุคคลมีความรู้หรือคิดว่าสิ่งใดดี มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่หากมีความรู้หรือความคิดมาก่อนว่าสิ่งใดไม่ดี ก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น 2) องค์ประกอบด้านความรู้สึก (affective component) จะเป็นความรู้สึกเฉพาะของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากค่านิยมที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้นๆ ซึ่งมีผลแตกต่างกันไปตามบุคลิกภาพของบุคคล และ 3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (behavioral component) คือ การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา โดยจะเป็นสิ่งที่บ่งบอกลักษณะและทิศทางของทัศนคติที่บุคคลนั้นๆ มี

2.3.2 ประเภทของทัศนคติ

ศศิวิมล ตามไท (2542) กล่าวว่า บุคคลสามารถแสดงทัศนคติได้ 3 ประเภทด้วยกัน คือ 1) ทัศนคติเชิงบวก เป็นทัศนคติที่ชักนำให้บุคคลแสดงออก มีความรู้สึกหรืออารมณ์จากสภาพจิตใจได้ตอบในด้านดีต่อบุคคลอื่นหรือเรื่องราวใดเรื่องราวหนึ่ง รวมทั้งหน่วยงาน องค์กร สถาบัน และการดำเนินกิจการขององค์กรและอื่นๆ 2) ทัศนคติเชิงลบ เป็นทัศนคติที่สร้างความรู้สึกเป็นไปในทางเสื่อมเสีย ไม่ได้ได้รับความเชื่อถือหรือไว้วางใจ อาจมีความเคลือบแคลงระแวงสงสัย รวมทั้งเกลียดชังต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เรื่องราวหรือปัญหาใดปัญหาหนึ่ง หรือหน่วยงาน องค์กร สถาบัน และการดำเนินกิจการขององค์กรและอื่นๆ และ 3) ทัศนคติที่บุคคลไม่แสดงความคิดเห็นในเรื่องราวหรือปัญหาใดปัญหาหนึ่งหรือต่อบุคคล หน่วยงาน สถาบัน องค์กรและอื่นๆ โดยสิ้นเชิงทัศนคติทั้ง 3 ประเภทนี้ บุคคลอาจมีเพียงประเภทเดียวหรือหลายประเภทรวมกันก็ได้ขึ้นอยู่กับความมั่นคงในเรื่องความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิดหรือค่านิยมอื่นๆ ที่มีต่อบุคคล สิ่งของ การกระทำหรือสถานการณ์ เป็นต้น ยิ่งถ้าทัศนคติของบุคคลแต่ละคนถูกกระตุ้นให้แสดงออกมาในรูปของความเห็นร่วมกันก็อาจเปลี่ยนเป็นมติสาธารณะได้

2.3.3 การเกิดและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

ทัศนคติเกิดจากมูลเหตุ 2 ประการ (สตีวิมล ตามไท, 2542) กล่าวคือ ทัศนคติเกิดจากประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าต่างๆ โดยผ่านประสบการณ์ทั้งทางตรง (direct experience) และประสบการณ์ทางอ้อม (indirect experience) ที่มีต่อสิ่งเร้า ได้แก่ สิ่งของ บุคคล กลุ่มสังคม เรื่องราวหรือสถานการณ์ต่างๆ เป็นต้น ประสบการณ์ทางตรงก็เช่น การได้พบ ได้เห็น ได้ปฏิบัติด้วยตนเองต่อสิ่งเร้าเหล่านั้น ส่วนประสบการณ์ทางอ้อม ได้แก่ การได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน ได้ดูรูปภาพเกี่ยวกับสิ่งเร้าดังกล่าว โดยทั้งประสบการณ์ทางตรงและทางอ้อมล้วนทำให้บุคคลเกิดทัศนคติได้ทั้งสิ้น หากบุคคลไม่เคยมีประสบการณ์ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมต่อสิ่งเร้าแล้ว บุคคลก็จะไม่มีทัศนคติต่อสิ่งเร้านั้น มูลเหตุอีกประการ คือ ระบบค่านิยม (value system) และการตัดสินใจตามค่านิยม (value judgment) ในสังคม โดยที่กลุ่มชนแต่ละกลุ่มมีค่านิยมและการตัดสินใจตามค่านิยมไม่เหมือนกัน ทัศนคติของแต่ละกลุ่มชนต่อสิ่งเดียวกันจึงอาจไม่เหมือนกัน การที่บุคคลจะมีทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือมีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งใดถูกหรือไม่ถูก ย่อมขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ค่านิยมหรือมาตรฐานของกลุ่มหรือสังคมที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตอยู่

ทัศนคติของบุคคลสามารถทำให้เปลี่ยนแปลงได้หลายวิธี อาจจะโดยวิธีที่ทำให้บุคคลได้รับข่าวสารซึ่ง แหล่งสาร (source) อาจจะเป็นบุคคล กลุ่มบุคคลหรือสื่อมวลชนก็ได้ แหล่งสารดังกล่าวนี้จะผลิตข่าวสารผ่านทางคำพูด ทางกรกระทำของบุคคล ทางการตัดสินใจของกลุ่มหรือเป็นข้อความที่ตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือการกระทำที่จัดผ่านทางวิทยุหรือโทรทัศน์ โดยแหล่งสารนี้จะต้องมีลักษณะน่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้นๆ จึงจะมีอิทธิพลทำให้เกิดความเห็นคล้อยตามหรือมีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้ (ประภาพร ฤทธิธรรม, 2526) ข่าวสารที่ได้รับจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของทัศนคติด้านการเรียนรู้ ซึ่งเป็นที่เชื่อกันว่า ถ้าองค์ประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งเปลี่ยนแปลง องค์ประกอบด้านอื่นจะมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงด้วยเช่นกัน เช่น ถ้าองค์ประกอบด้านการเรียนรู้เปลี่ยนแปลง ก็จะมีแนวโน้มทำให้องค์ประกอบด้านความรู้สึกและพฤติกรรมที่แสดงออกเปลี่ยนไปด้วย

นอกจากนี้ Bloom (1976) ยังอธิบายว่า ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของมนุษย์นั้น จะมีกระบวนการเปลี่ยนแปลงอยู่ 3 ระดับ คือ การเปลี่ยนแปลงความคิด (cognition) คือ สิ่งที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ จะมาจากแหล่งข้อมูลข่าวสารใหม่ ระดับถัดมาคือ การเปลี่ยนความรู้สึก (affection) การเปลี่ยนในระดับนี้ จะมาจากประสบการณ์ หรือความประทับใจ หรือสิ่งที่ทำให้เกิดความสะเทือนใจ และระดับสุดท้าย คือ การเปลี่ยนพฤติกรรม (behavior) การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งที่แตกต่างออกไปจากเดิม โดยจะเป็นพฤติกรรมใหม่ของบุคคลนั้นที่จะบ่งบอกถึงลักษณะและทิศทางของทัศนคติที่บุคคลนั้นๆ มี การเปลี่ยนแปลงทั้ง 3 ระดับ

ดังกล่าวมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับทัศนคติ ถ้าความคิดความรู้สึกและพฤติกรรมถูกกระทบในระดับใด ก็ตามจะมีผลต่อการเปลี่ยนทัศนคติทั้งสิ้น นอกจากนี้องค์ประกอบต่างๆ ในกระบวนการ สื่อสาร เช่น คุณสมบัติของผู้ส่งสาร ลักษณะของข่าวสาร คุณสมบัติของช่องทางการสื่อสารและคุณสมบัตินของผู้รับสาร ล้วนมีผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติทั้งสิ้น

จากแนวคิดทั้งหมดข้างต้น เห็นได้ว่า ทัศนคติเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ หากมีการรับข่าวสารหรือสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดการยอมรับสิ่งใหม่ โดยจะต้องเป็นข่าวสารหรือสิ่งเร้าที่มีความสัมพันธ์กับบุคคลนั้นๆ ทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงอาจจะเปลี่ยนจากการมีทัศนคติเชิงลบหรือทัศนคติที่เป็นกลางไปสู่ทัศนคติเชิงบวกได้ หากได้รับการกระตุ้นที่เหมาะสม จากประสบการณ์ใหม่ๆ ที่ดีเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น การได้รับข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกบ่อยๆ หรือลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่สามารถทำให้ทักษะการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ก็สามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้เรียนได้ในการเรียนภาษาอังกฤษได้

2.4 คุณลักษณะของครู (Teacher Characteristics)

2.4.1 ความหมายคุณลักษณะของครู (Characteristics)

มีผู้ให้นิยามคำว่า คุณลักษณะ ไว้มากมาย แต่ส่วนใหญ่แล้วหมายความว่า สิ่งชี้ให้เห็นลักษณะการกระทำของบุคคล ลักษณะท่าที อุปนิสัย คุณสมบัติ ทักษะ ความรู้ ความสามารถ ทัศนคติ ความประพฤติและการปฏิบัติ หรือพฤติกรรมที่แสดงออกให้เห็นเมื่ออยู่ในบทบาทที่ตนดำรงอยู่ และการประพฤติการปฏิบัติ (กันดิศ ชลสินธุ์, 2545; ราชบัณฑิตยสถาน, 2546; ศาโรช เลี่ยมสกุล, 2547)

ครู (Teachers) มีความหมายลึกซึ้งและกว้างขวาง ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ได้ให้ความหมาย “ครู” หมายถึงผู้สั่งสอนศิษย์ ผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์ เป็นบุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียนการสอน และการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้พัฒนาตนจากความไม่รู้ไปสู่ความเป็นผู้รอบรู้ นำเอาความรู้ไปใช้ประกอบอาชีพหาเลี้ยงตน และนำคุณงามความดีที่ได้รับการอบรมสั่งสอนจากครูไปใช้ เพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปให้ความเคารพและยกย่องนับถือ ทำหน้าที่อบรมดูแลความประพฤติของศิษย์ด้วยวิธีการอย่างหลากหลายทั้งในสถานศึกษาของรัฐและเอกชน รวมถึงเป็นผู้มีคุณธรรมและจรรยาควรแก่การเคารพของศิษย์ (สมพงษ์ มะใบ, 2546; อัญญา เนื่องจำนงค์, 2546 และ สุดา ค้วงเทพ, 2547) ในขณะที่ เปรม ติณสูลานนท์ (2549) ได้ให้ความหมาย ครูอาชีพ หมายถึงครูที่มีจิตวิญญาณแห่งความเป็นครู มีความรักความเป็นครูอยู่ในสายเลือด รักและห่วงใยศิษย์ประดุจลูกหลานทุกกลมหายใจ รักสถาบัน เสียสละเวลาส่วนตัวให้แก่ศิษย์ ให้แก่สถาบัน ด้วยความเต็มใจ มีความเข้าใจ ภูมิใจในความเป็นครู

เมื่ออาชีพคือรอบรู้จริง รู้ครบถ้วนในสาขาวิชาที่รับผิดชอบและใฝ่หาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ ดังนั้น ผู้ที่ประกอบวิชาชีพครูจึงต้องมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจที่จะถ่ายทอดวิชาความรู้ให้แก่ศิษย์ ตลอดเวลา ซึ่งจะต้องเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติและลักษณะพิเศษที่ได้ชื่อว่าเป็นวิชาชีพชั้นสูง อย่างแท้จริง

คุณลักษณะของครูอันเป็นที่พึงปรารถนาของสังคม ที่จะนำมาซึ่งความสำเร็จของผู้เรียน คือ ต้องเป็นครูที่มีความพิเศษ มีจิตวิญญาณในความเป็นครูอย่างแท้จริง มีความเมตตา และเสียสละในการทำหน้าที่ครู ถ่ายทอดความรู้ อบรม สั่งสอนศิษย์ให้เป็นคนดีของสังคม ดังนั้น สังคมคาดหวังว่าการศึกษาคือเครื่องมือสร้างสรรค์สมาชิกใหม่ เพื่อเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาทางสังคม โดยอาศัยปัจจัยที่สำคัญคือตัวครู คุณลักษณะที่ดีของผู้เป็นครูนี้หมายรวมถึงคุณลักษณะโดยรวมของครูทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาของผู้เป็นครูที่บูรณาการแล้ว แสดงออกให้ผู้คนรอบข้างรับรู้หรือรู้สึกได้ ครูที่มีลักษณะดีจะต้องมีคุณสมบัติที่สามารถเรียนรู้ฝึกฝน สั่งสม และถ่ายทอดกันได้จากครูถึงครู จากครูถึงศิษย์ และจากครูถึงมวลชนรอบตัวครู บุคคลในกลุ่มอาชีพต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ครูยังต้องมีความรอบรู้ในด้านวิชาการ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน พัฒนาเทคนิคในการสอนใหม่ๆ อย่างต่อเนื่อง เป็นผู้ที่มีปฏิสัมพันธ์อย่างสร้างสรรค์กับบุคคลอื่น เพื่อพัฒนาบุคคลในชาติ ให้มีคุณภาพ ถึงแม้สังคม สิ่งแวดล้อม วิทยาการ และเทคโนโลยีในโลกยุคปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงไป และบรรทัดฐานแห่งวิชาชีพครูก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสโลกาภิวัตน์ แต่ความเป็นครูก็ยังคงต้องรักษามาตรฐานแห่งคุณลักษณะของวิชาชีพไว้ เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีและสมกับการยกย่องให้เป็นปูชนียบุคคล ที่ทรงคุณค่าของสังคมตราบนานับพันปี (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543)

2.4.2 คุณลักษณะครูรุ่นใหม่กับการปฏิรูปหลักสูตรผลิตครูในศตวรรษ 21

คุณลักษณะของครูรุ่นใหม่นอกจากจะต้องมีคุณลักษณะที่ได้กล่าวไว้ในคุณลักษณะของครูแล้ว คุณลักษณะของครูรุ่นใหม่ที่สำคัญและเป็นจุดเด่นในศตวรรษที่ 21 ควรมีคุณลักษณะดังนี้ คือ (โชนทัย อุดมบุญญานูภาพ, 2546) ครูจะต้องมีความรอบรู้ด้านปรัชญาการศึกษา นโยบายทางการศึกษา กฎหมายการศึกษามาตรฐานวิชาชีพครู มาตรฐานการศึกษา จิตวิทยาการศึกษา และหลักสูตรการสอนทั่วไป มีความรอบรู้ความสามารถที่ทันสมัย ทันเหตุการณ์และทันต่อการเปลี่ยนแปลง โดยสามารถเชื่อมโยงสภาพท้องถิ่นเข้ากับมาตรฐานสากลในเชิงสหวิทยาการ มีความรู้ความสามารถในวิธีการแสวงหาความรู้ รู้จักและเข้าใจพัฒนาการของผู้เรียน มีความรู้ในวิชาชีพที่สอนอย่างลุ่มลึก ชัดเจน สามารถสอนแล้วผู้เรียนเข้าใจ มีความสามารถเรียนรู้ได้และสนุกกับการเรียนรู้ สอนและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างเต็มความสามารถเต็มเวลาและเต็มหลักสูตร มีความสามารถในการสร้างบรรยากาศ

และสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ที่กระตุ้นความสนใจใฝ่รู้และมีความสุขสนุกในการเรียนการสอน มีความสามารถในการสังเกตและรู้จักแก้ไขพฤติกรรมเสริมแรงและการลงโทษที่เหมาะสม สร้างสรรค์การเรียนรู้จนสามารถพัฒนาผู้เรียนได้เต็มศักยภาพ เพื่อสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยปลูกเร้าให้ผู้เรียนแสดงความสามารถอย่างเต็มที่ เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นๆ มีความสามารถในการออกแบบวางแผนการสอน การบริหารจัดการในชั้นเรียน วิจัยและพัฒนาการสอน มีความเป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลงทางวิชาการที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงมีความสามารถวัดผลประเมินผลพัฒนาการของการเรียนรู้ได้หลายวิธีอย่างเหมาะสม สม่่าเสมอ

2.4.3 คุณลักษณะของครูสอนภาษาต่างประเทศ (Characteristics of Foreign Language Teachers)

คุณลักษณะของครูสอนภาษาต่างประเทศ ได้มีผู้ให้รายละเอียดไว้ ดังนี้ Girard (1977) ได้อธิบายว่า ครูสอนภาษาต่างประเทศควรทำให้วิชาของตนเป็นที่น่าสนใจ สอนด้วยการออกเสียงที่ดี อธิบายเนื้อหาอย่างชัดเจน พูดด้วยภาษาอังกฤษที่ดี แสดงความสนใจต่อนักเรียนทุกคน รวมทั้งให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนและกิจกรรมนั้นๆ นอกจากนี้ Prodromou (1991) ได้อธิบายเพิ่มเติมถึงลักษณะของครูสอนภาษาต่างประเทศว่า ครูสอนภาษาต่างประเทศควรเป็นมิตรหรือเป็นกันเองต่อนักเรียน ให้ข้อคิดที่ดีต่อนักเรียน หมั่นเล่นเกมส์และมีอารมณ์ขัน ไม่ควรผลักไสและทำให้นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถน้อยเหมือนตัวตลก ซึ่งสอดคล้องกับ Brosh (1996) ที่ได้แสดงคุณลักษณะที่เป็นที่ต้องการของนักเรียนในประเทศอิสราเอลจากครูสอนภาษาต่างประเทศ ดังนี้ คือ ครูสอนภาษาต่างประเทศจะต้องมีความรู้และการใช้ภาษาอย่างดี มีความสามารถในการจัดระเบียบการสอนอย่างดี พร้อมทั้งกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาได้ ปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างยุติธรรมโดยไม่ลำเอียง และมีเวลาให้นักเรียนเสมอ

จะเห็นได้ว่า คุณลักษณะของครูนั้นมีความสำคัญต่อผู้เรียนมาก ทั้งนี้เพราะว่าคุณลักษณะของครูเป็นปัจจัยส่วนตัวที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติในการเรียนของผู้เรียน (Acikgoz, 2005) ถ้าครูแสดงคุณลักษณะที่ดีต่อผู้เรียน ผู้เรียนก็จะเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนด้วยเช่นกัน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของนักเรียนกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

มีงานวิจัยหลายงานที่ทำการตรวจสอบความเข้าใจในการเรียนรู้ของนักเรียน หรือประเมินความคิดเห็นของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู Smith (1996) เห็นด้วยที่จะต้องใส่ใจต่อความเห็นของนักเรียน ซึ่ง Pollard (1997) ยังสนับสนุนความคิดนี้ด้วยว่า การเรียนรู้จะต้องดูจากความคิดเห็นของนักเรียนด้วย นอกจากนี้ Bourke (2001) ยังเน้นอีกว่าครูจำเป็นต้องรู้ว่านักเรียนเข้าใจการเรียนมากน้อยแค่ไหน ก่อนที่จะมีการประเมินความเข้าใจของนักเรียน เพราะความคิดเห็นของนักเรียนมีผลสำคัญต่อการศึกษาและเป็นการเพิ่มการค้นหาในการเรียนรู้ให้มากขึ้นอีกด้วย เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Kearsley (2002) ที่ศึกษานักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (เกรด 7) ในเมือง Queensland ตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนในการอ่านบทเรียนในช่วงเดือนพฤศจิกายน ในปี 1998 งานวิจัยนี้ได้แนะนำผู้สอนและผู้ปกครองถึงความจำเป็นต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับต่อ นักเรียน โดยใช้แบบสอบถามนักเรียนจำนวน 185 คนจาก 7 ห้องเรียนและ 11 โรงเรียน จากนักเรียนทั้งหมดนี้ พบว่านักเรียน 39.5% ไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูสอน และ 33.5% ไม่แน่ใจว่าตนเองเข้าใจหรือไม่อย่างไร สิ่งสำคัญก็คือนักเรียนไม่ตระหนักว่าการที่ไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูสอนนั้นจะส่งผลต่อคะแนน Kearsley เห็นว่า “ถ้านักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนรับการประเมินพฤติกรรมของตนเองแล้ว นักเรียนอาจจะไม่ทันได้ตั้งตัวรับกับคำว่า ดี หรือ ประสบความสำเร็จ” (p.12). นอกจากนี้ Kearsley ยังกล่าวอีกว่า นักเรียนจะต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครูก่อนถึงจะเข้าใจและนำไปปฏิบัติตามที่ครูสอนได้ ส่วนอีก 27% ของนักเรียนบอกว่าเข้าใจในสิ่งที่ครูสอน อย่างไรก็ตาม เป็นที่แน่นอนแล้วว่าข้อมูลย้อนกลับนี้ไม่ได้ช่วยนักเรียนเสมอไป สำหรับนักเรียนที่มีทัศนคติในเชิงลบต่อโรงเรียนมักจะมี ความเชื่อว่า ครูมักจะติงานของตนเองเสมอเช่น ครูพูดว่า มันดูแย่ หรือ มันน่ารังเกียจ เป็นต้น Kearsley ยังให้คำแนะนำอีกว่า มันเป็นการยากที่จะทราบว่าคุณเชื่อนี้เป็นส่วนหนึ่งของต้นเหตุหรือส่วนหนึ่งของการคิดในเชิงลบของนักเรียนต่อโรงเรียนหรือการเรียน

สำหรับงานวิจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดต่องานวิจัยนี้คืองานวิจัยของ Tunstall and Gipps (1996) ที่ศึกษาลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ผู้สอนควรให้แก่ นักเรียน ความคิดและการแสดงออกของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู โดยศึกษาผู้สอนรวมชายหญิงจำนวน 8 คน ของนักเรียนชั้นปีที่ 1 และ 2 และนักเรียนจำนวน 49 คนจาก 8 ห้องเรียนวิชาพื้นฐาน ของโรงเรียนในกรุงลอนดอน 6 แห่ง ในปี 1994-1995 ใช้วิธีการสังเกตการสอนจากห้องเรียน โดยตรงและโดยการสัมภาษณ์ครู และนักเรียน สำหรับการสัมภาษณ์นักเรียนนั้นจะสัมภาษณ์ 2 ครั้งต่อปี และคะแนนจากการสอบแต่ละภาคการศึกษาของนักเรียนจะให้พร้อมกับข้อมูลย้อนกลับแบบอธิบาย และการอภิปรายกับนักเรียน

นั้นเพื่อให้ได้รู้ถึงความคิดและความรู้สึกต่อการได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครู อีกทั้งนักเรียนจะนำข้อมูลย้อนกลับที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาตนเองต่อไป

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

Wickwire (1992) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายใน และการให้ข้อมูลย้อนกลับทางวาจาของครู 2 วิธี คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับด้านบวก และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้านลบ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 จำนวน 368 คน โดยนักเรียนจะได้รับการวัดแรงจูงใจภายในจากแบบสอบถามที่พัฒนามาเพื่อการนี้ ส่วนเจตคติได้รับการประเมินโดยแบบสอบถามตามทฤษฎีพุทธิปัญญา ของ Thorndike ในการทดลองจะมีผู้สังเกต และบันทึกการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกและทางลบของครู จากการพัฒนาแบบบันทึกของ Good and Brophy (1987) ผลการศึกษา พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับทางวาจาจากด้านบวกส่งผลให้เจตคติและแรงจูงใจของนักเรียนเพิ่มขึ้น ส่วนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางวาจาจากด้านลบส่งผลให้เจตคติและแรงจูงใจของนักเรียนลดลง ซึ่งสอดคล้องกับ Wortmann (1992) ที่ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับทางวาจาของผู้เล่นวอลเลย์บอลที่ฝึกทักษะการรับส่งลูก กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เล่นวอลเลย์บอล จำนวน 16 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทักษะสูงและทักษะต่ำ และให้ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ 3 แบบ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบแก้ไข ไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยทั้ง 3 แบบ มีครูฝึกเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ พบว่ากลุ่มที่มีทักษะการเล่นสูง และได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบแก้ไขมีทักษะการเล่นลดลงเล็กน้อย แต่เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีทักษะต่ำที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบแก้ไข ทำให้มีทักษะในการเล่นเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ Toney (1998) ได้ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับและความยากของบทเรียนในการเรียนรู้และการเข้ารับการฝึกอบรม โดยศึกษาการให้ข้อมูลย้อนกลับ 3 แบบ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก ทางลบ และทางบวกและทางลบสลับกัน ผลการวิจัยพบว่าสำหรับงานหรือเนื้อหาต่างๆ ผู้เรียนซึ่งได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกตั้งแต่ต้นจนจบ จะได้ประสบการณ์ในการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมาย และใช้เวลาในการเรียนน้อยลง

นอกจากนั้น ได้มีนักการศึกษาหลายท่านในประเทศไทยที่ศึกษาเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ เช่น

การให้ข้อมูลย้อนกลับมีหลายรูปแบบแตกต่างกันออกไป ซึ่งจากการวิจัยของ ประเสริฐศักดิ์ ลักดิธรรม (2537) ได้ศึกษาผลของวิธีการเรียนแบบร่วมมือและแบบกลุ่มย่อย กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยรูปแบบการเรียนแบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ การเรียนแบบร่วมมือ และการเรียนแบบกลุ่มย่อย การให้ข้อมูลย้อนกลับมี 3 วิธี คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อผิด การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและเฉลยคำตอบ

และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อผิดพลาด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดตรัง จำนวน 210 คน จาก 6 โรงเรียน แบ่งเป็นการสุ่ม 6 กลุ่ม กลุ่มละ 35 คน รวมแล้วเป็น 210 คน นักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบกลุ่มย่อย นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อผิดพลาดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจา และไม่บอกข้อผิดพลาด กลุ่มที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและเฉลยคำตอบ ส่วนกลุ่มที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและไม่บอกข้อผิดพลาด กลุ่มที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและบอกข้อผิดพลาด และกลุ่มที่ได้รับการให้ด้วยวาจาและเฉลยคำตอบ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ งานวิจัยของสุริย์ ป็องกัน (2538) พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบทันที กับผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ Berdwell (1981, อ้างถึงใน สุรพล บุตรศรีดวง, 2538) ที่พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีทันทีจะส่งผลในแง่ประสิทธิภาพในการเรียนรู้ (acquisition) สามารถทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในบทเรียนได้รวดเร็ว ส่วนการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้าให้ประสิทธิภาพในแง่ความคงทน (retention) ต่อการเรียนรู้ สามารถทำให้จำบทเรียนได้นาน เช่นเดียวกับงานวิจัยของ กนกพรรณ เตียนทอง (2540) ที่เปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีกับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดแพรงษา อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2540 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าร้อยละ 60 และมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 50 จำนวน 20 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบทันที และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบทันที มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบทันที กับนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เพราะว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า

ถ้าแบ่งตามลักษณะของข้อความของข้อมูลย้อนกลับ พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับพร้อมบอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยสูง

กว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (กรรณิกา ปิ่นทอง, 2537) และระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นข้อความใดๆ บอกให้ผู้เรียนรู้ว่าคำตอบ ถูกหรือผิดเท่านั้น และการให้ข้อมูลย้อนกลับในรูปประโยคที่อธิบายเรื่องราวให้เข้าใจ จากผลการวิจัย พบว่า รูปแบบของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เหมาะสมกับลักษณะผู้เรียน คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับที่อยู่ในรูปประโยคประกอบการอธิบาย จะทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดีกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นข้อความใดๆ (Krumboltz and Bonawitz, 1962 อ้างถึงใน สุรพล บุตรศรีดวง, 2538)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งเพื่อประเมินทัศนคติของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาปัจจัยด้านครูและนักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับการเลือกวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ รายละเอียดการดำเนินการวิจัยทั้งหมดแบ่งเป็น 4 ตอน คือ ตอนที่ 1 กลุ่มตัวอย่าง ตอนที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตอนที่ 3 การเก็บรวบรวมข้อมูล และตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กลุ่มตัวอย่าง

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้ ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) โดยกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้มี 2 กลุ่มคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/11 จากโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 39 คน แต่นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามมีเพียง 37 คน เป็นนักเรียนชาย 12 คน และนักเรียนหญิง 25 คน เป็นนักเรียนแผนการเรียนวิทย์-คณิต โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม จากผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน คือ 1) นักเรียนที่มีความสามารถสูง ผลการเรียนอยู่ระหว่าง 4.00-3.50 มีนักเรียน 11 คน 2) นักเรียนที่มีความสามารถปานกลาง ผลการเรียนอยู่ระหว่าง 3.49-3.00 มีนักเรียน 15 คน และ 3) นักเรียนที่มีความสามารถต่ำ ผลการเรียนอยู่ระหว่าง 2.99-2.50 มีนักเรียน 11 คน และอีกกลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/11 จากโรงเรียนเดียวกัน จำนวน 3 คน เป็นครูไทยหญิง 1 คน และครูชาย 2 คน คือ ครูไทย 1 คนและครูฟิลิปปินส์ 1 คน โดยครูทั้ง 3 คน ได้สอนนักเรียนห้องนี้ แต่ต่างทักษะการเรียนรู้อัน ครูไทยหญิงสอนวิชา อ 30204 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน วิชานี้จะเน้นในด้านการเขียนและการอ่าน ในขณะที่ครูไทยชาย และครูฟิลิปปินส์ชายสอนวิชาเดียวกันคือ อ 33101 ภาษาอังกฤษ แต่แบ่งกันคนละทักษะ คือ ครูไทยชายเน้นในด้านไวยากรณ์ ส่วนครูฟิลิปปินส์ชายเน้นในด้านบทสนทนา การที่เลือกนักเรียนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้ได้เรียนกับครูทั้ง 3 ท่าน ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งสำหรับนักเรียนที่ต้องเรียนกับครูทั้ง 3 ท่านที่มีลักษณะที่ต่างกัน อย่างเช่น เพศและเชื้อชาติของครู อีกทั้งผู้เรียนกลุ่มนี้มีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะได้ตอบ

กับครูทั้ง 3 ท่าน ในขณะที่เรียนได้ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูแก่นักเรียน สำหรับ ประสิทธิภาพสอนของครูทั้ง 3 ท่านมีไม่ต่ำกว่า 5 ปีขึ้นไป และครูสัญชาติฟิลิปปินส์ก็อาศัยอยู่ใน ประเทศไทยมากกว่า 5 ปีเช่นกันจึงเข้าใจวัฒนธรรมของนักเรียนไทยดีพอสมควร

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มี 3 ชิ้น คือ แบบสังเกตการณ์การให้ข้อมูลย้อนกลับ ของครู (ภาคผนวก ก) เพื่อสำรวจลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู แบบสอบถามนักเรียน (ภาคผนวก ข) เพื่อประเมินปริมาณการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูในทัศนะของนักเรียนและประเมิน ระดับความชอบของนักเรียนที่มีต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู และแบบสัมภาษณ์ครูผู้สอน (ภาคผนวก ค) เกี่ยวกับเหตุผลในการเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ

3.2.1 แบบสังเกตการณ์ให้ข้อมูลย้อนกลับ (Observation Sheet)

แบบสังเกตการณ์ให้ข้อมูลย้อนกลับนี้ใช้ในการบันทึกการสังเกตการสอนเนื้อหา หนึ่งบทเรียนของครูแต่ละท่าน โดยแต่ละบทเรียนมี 3 ขั้นตอน คือ การนำเสนอสิ่งใหม่ การปฏิบัติ และการนำไปใช้ การบันทึกจะบันทึกลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ ทั้งเนื้อหา น้ำเสียง สีหน้าท่าทาง และวิธีการในการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู แบบสังเกตนี้สร้างขึ้นจากหลักการที่ได้ศึกษาจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีกรอบความคิดจากงานวิจัยของ Tunstall และ Gipps (1996) ซึ่งงานวิจัย ดังกล่าวแบ่งการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็น 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก เช่น การให้ รางวัล การกล่าวคำชมเชย การตีความถึงความสำเร็จ และข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ เช่น การทำโทษ การไม่ยอมรับ การระบุถึงข้อปรับปรุง จากนั้นนำมาเขียนเป็นรายการและเพิ่มเติมวิธีการให้ข้อมูล ย้อนกลับที่มักจะพบในห้องเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เพื่อให้ครอบคลุมวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วจึงทำการทดลองเครื่องมือโดยบันทึกบทเรียนการสอนของครูท่านอื่น 1 ท่าน เพื่อพัฒนาเครื่องมือในเบื้องต้น หลังจากนั้นจึงปรับปรุงแบบสังเกต แล้วนำไปใช้ในการสังเกตการสอน และการบันทึกบทเรียนการสอนของครูท่านอื่นเพื่อพัฒนาเครื่องมือให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น จากนั้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน ตรวจสอบเครื่องมือ คือ แบบสังเกตการณ์ให้ข้อมูลย้อนกลับของครู เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของ คุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และพิจารณาความสอดคล้องกับนิยามศัพท์ เฉพาะ รวมทั้งตรวจสอบความเหมาะสมของสำนวนภาษาที่ใช้ แล้วจึงปรับปรุงแบบสอบถามตาม ข้อเสนอแนะ (ภาคผนวก ก)

3.2.2 แบบสอบถาม (Questionnaire)

แบบสอบถามนี้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากนักเรียนเพื่อประเมินระดับการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูในทัศนะของนักเรียนและประเมินระดับความชอบของนักเรียนที่มีต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู โดยสร้างขึ้นจากหลักการที่ได้ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เริ่มจากการนำลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับจากแบบสังเกตการณ์ มาปรับเปลี่ยนให้เป็นแบบสอบถาม เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อ 2 คือ เพื่อประเมินทัศนคติของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ จากนั้นได้สร้างแบบสอบถามที่ประกอบด้วย 2 ตอน คือ ข้อมูลส่วนตัว และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปริมาณการใช้ข้อมูลย้อนกลับของครูในแบบต่างๆ และความคิดเห็นของนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู ข้อมูลในแบบสอบถามตอนที่สองใช้ Likert's Scale ซึ่งกำหนดระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็น 5 ระดับ คือ (5) ตลอดชั่วโมง (4) เกือบทั้งชั่วโมง (3) ใช้นานกลาง (2) ใช้น้อย และ (1) ใช้น้อยที่สุด และกำหนดช่วงความรู้สึกเป็น 5 ระดับเช่นเดียวกัน คือ (5) ชอบมากที่สุด (4) ชอบมาก (3) ชอบปานกลาง (2) ชอบน้อย และ (1) ชอบน้อยที่สุด โดยครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูผู้สอน ข้อความที่แสดงความรู้สึกทั้งทางบวกและทางลบ นำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และพิจารณาความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ รวมทั้งตรวจสอบความเหมาะสมของสำนวนภาษาที่ใช้ แล้วจึงปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะ (ภาคผนวก ข)

ในการทดลองใช้และปรับปรุงแบบสอบถาม ได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักเรียนห้องที่มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษาจริง จำนวน 38 คน โดยใช้วิธีการส่งแบบสอบถามไปยังนักเรียนกลุ่มดังกล่าว หลังจากที่นักเรียนตอบแบบสอบถามแล้ว นำผลของคำตอบในตอนที่ 2 มาหาค่า Cronbach's alpha coefficient เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบสอบถาม พบว่า ค่าความเชื่อมั่นของคำถาม จำนวน 29 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นดี แต่มีเพียง 4 ข้อ เท่านั้นที่ต้องปรับแก้ ซึ่งก็ได้ปรับปรุงให้ดีขึ้น ทั้งนี้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับอยู่ที่ระดับ .914 แสดงให้เห็นว่า แบบสอบถามดังกล่าวมีค่าความเชื่อมั่นสูง จึงเป็นเครื่องมือวิจัยที่เชื่อถือได้

3.2.3 แบบสัมภาษณ์ (Interview)

แบบสัมภาษณ์ครู (ภาคผนวก ค) ครอบคลุมประเด็นทั้งลักษณะและปัจจัยในการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้ง 2 ด้าน คือ ปัจจัยด้านนักเรียนและปัจจัยด้านครู ในการสัมภาษณ์มีคำถาม 13 คำถาม เกี่ยวกับความสำคัญของการให้ข้อมูลย้อนกลับ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ครูใช้

เป็นประจำ ปีวิจัยที่มีผลต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับ และผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับ เวลาที่ใช้สัมภาษณ์เป็นเวลาหลังจากการรับข้อมูลแบบสอบถามของนักเรียนกลับคืน โดยใช้เวลาสัมภาษณ์ไม่เกินคนละ 15 นาที จากนั้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน ตรวจสอบเครื่องมือ คือ แบบสัมภาษณ์ครู เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และพิจารณาความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ รวมทั้งตรวจสอบความเหมาะสมของสำนวนภาษาที่ใช้ แล้วจึงปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ตามข้อเสนอแนะ

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.3.1 การสังเกตการสอน

ในการสังเกตการสอน ผู้วิจัยจัดบันทึกรายละเอียดสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียนพร้อมกับบันทึกเทปการสอนของครูทั้ง 3 ท่าน โดยครูแต่ละท่านจะสอนวิชาที่ตนเองสอนคนละ 1 บทเรียน ครูไทยหญิงสอนวิชา อ 30204 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ครูไทยชายและครูฟิลิปปินส์ชายสอนวิชาเดียวกันคือ อ 33101 ภาษาอังกฤษ แต่ละบทจะใช้เวลาสอนประมาณ 3 ชั่วโมง รวมแล้วจะใช้เวลาบันทึกเทปทั้งหมดประมาณ 9 ชั่วโมง สำหรับ 3 บทเรียน จัดบันทึกรายละเอียดสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียนในระหว่างการบันทึกเทปไปด้วย เมื่อเสร็จสิ้นจากการสังเกตการณ์ จึงถอดความจากการบันทึกเทปการสอนของครูทั้ง 3 ท่าน รวมทั้งนำข้อมูลจากการจัดบันทึกรายละเอียดสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียนที่ได้บันทึกไว้มาประมวลเข้าด้วยกัน หลังจากนั้นจึงจัดกลุ่มและระบุลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู รวมทั้งจัดกลุ่มข้อมูลจากแบบสังเกตการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้ไปสังเกตการสอนของครูทั้ง 3 ท่าน จากนั้นนำข้อมูลจากแบบสังเกตการณ์มาวิเคราะห์หาค่าความถี่ของการให้ข้อมูลย้อนกลับลักษณะต่างๆ ให้ได้ทราบถึงลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยทั่วไป

ตาราง 3.3.1 สัญลักษณ์ในการถอดความจากการบันทึกเทปในการเรียนการสอน

สัญลักษณ์	แสดงถึง
T	คุณครู
S	นักเรียนที่ครูเลือกให้ตอบคำถาม
Ss	นักเรียนที่ไม่ถูกเลือก
{ }	ความเห็นทุกรูปแบบของครู เช่น เขียนขึ้นกระดาน พูดด้วยน้ำเสียงต่างหรือเน้นคำ
()	ครูและนักเรียนแสดงความคิดเห็นพร้อมกัน
...	ครูเว้นวรรคเพื่อให้นักเรียนร่วมแสดงความคิดเห็น
---	เงียบ

หมายเหตุ : ตัวอย่างการเรียนการสอนที่ได้จากการบันทึกเทป จะแสดงไว้ในภาคผนวก ง

3.3.2 การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

การเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม ทำโดยแจกแบบสอบถาม เรื่อง การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูทั้ง 3 ท่านแก่นักเรียน โดยดำเนินการทันทีที่ครูสอนจบ 1 บท การแจกแบบสอบถาม แจกตามรหัสนักเรียน เพื่อให้ทราบว่าเป็นของนักเรียนคนใด เพราะนักเรียน 1 คน จะต้องตอบแบบสอบถาม 3 ชุด สำหรับครู 3 คน และแต่งตั้งตัวแทนนักเรียนเพื่อรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดส่งหลังจากที่ได้ครบภายในวันนั้น นำแบบสอบถามที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติหาค่าความถี่และค่าร้อยละของปริมาณการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูและระดับความชอบของนักเรียนที่มีต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู

3.3.3 การสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์ครูดำเนินการหลังจากที่เสร็จสิ้นการสังเกตการสอนของครูใน 1 บทเรียน โดยใช้เวลาสัมภาษณ์ประมาณคนละ 15 นาที และนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ครูทั้ง 3 ท่าน มาเรียบเรียงและวิเคราะห์ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ และปัจจัยที่มีผลต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับ ตามความเห็นของครู เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของตนเอง กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่บันทึกไว้จากการสังเกตการสอน และรวบรวมปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลในงานวิจัยนี้ได้มาจากแบบสังเกตการณ์การสอนของครูทั้ง 3 ท่าน แบบสอบถามนักเรียนต่อความชอบการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูและจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 ท่าน ซึ่งใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลแตกต่างกัน ดังนี้

ค่าความถี่ (frequency) ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าร้อยละ (percentage) ใช้เพื่อสรุปจำนวนลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู ว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบใดที่ครูใช้มากและน้อยที่สุด แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางประกอบความเรียง ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ปรับค่าความถี่ (frequency) ที่ครูผู้สอนใช้ในการให้ข้อมูลย้อนกลับจากการสังเกตการสอนและจำนวนความถี่ (frequency) ที่นักเรียนพบจากแบบสอบถามให้เป็นค่าเฉลี่ย (mean) ซึ่งเกิดจากการนำความถี่ที่พบจากครูทั้งสามท่านรวมกันหารด้วยจำนวนเด็กนักเรียนทั้งหมด และค่าร้อยละ (percentage) โดยในแต่ละลักษณะของการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูและในแต่ละขั้นตอนการสอนของครูจะประกอบไปด้วย 100% ของแต่ละข้อและแต่ละขั้นตอน ในแต่ละข้อเอาค่าเฉลี่ยของความถี่ที่พบคูณด้วย 100 หารด้วยค่าสูงสุด (maximum) ของลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับในข้อนั้นๆ ที่ต้องคำนวณเช่นนี้เนื่องจากในแต่ละลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับมีค่าสูงสุด (maximum) ของความถี่ที่พบไม่เท่ากัน จึงจำเป็นต้องคำนวณทีละข้อหรือทีละลักษณะและทีละขั้นตอนการให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือแสดงเป็นสูตรได้ ดังนี้

สูตรการคิดในภาพรวม

$$\text{ร้อยละของข้อมูลย้อนกลับที่พบในภาพรวม (\%)} = \frac{\text{ค่าเฉลี่ยของข้อมูลย้อนกลับของครูทั้ง 3 ท่านใน 3 ขั้นตอน} \times 100}{\text{ค่าสูงสุดของความถี่ของข้อมูลย้อนกลับของครูทั้ง 3 ท่าน ใน 3 ขั้นตอน}}$$

ตัวอย่างการคำนวณ

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับข้อที่ 1: ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดีเยี่ยม
 ค่าเฉลี่ยของข้อมูลย้อนกลับของครูทั้งสามท่านในสามขั้นตอน = $79/9 = 8.78$
 ค่าสูงสุดของความถี่ของข้อมูลย้อนกลับของครูทั้งสามท่านในสามขั้นตอน = 15
 สรุป คือ ร้อยละของข้อมูลย้อนกลับที่ครูทั้งสามท่านทำในลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับข้อที่ 1 คิดเป็นร้อยละ (%) คือ $8.78 \times 100 / 15 = 58.52\%$

สูตรการคิดในแต่ละขั้นตอน

$$\text{ร้อยละของข้อมูลย้อนกลับที่พบ (\%)} = \frac{\text{ค่าเฉลี่ยของข้อมูลย้อนกลับของครูทั้งสามท่าน} \times 100}{\text{ค่าสูงสุดของความถี่ของข้อมูลย้อนกลับของครูทั้งสามท่าน}}$$

ตัวอย่างการคำนวณ : ในขั้นตอนการนำเสนอ

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับข้อที่ 1: ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดี เยี่ยม

ค่าเฉลี่ยของข้อมูลย้อนกลับของครูทั้งสามท่าน = $24/3 = 8$

ค่าสูงสุดของความถี่ของข้อมูลย้อนกลับของครูทั้งสามท่าน = 12

สรุป คือ ร้อยละของข้อมูลย้อนกลับที่ครูทั้งสามท่านทำในลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับข้อที่ 1 คิดเป็นร้อยละ (%) คือ $8 \times 100 / 12 = 66.67\%$

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) วิเคราะห์การกระจายของข้อมูลของแต่ละลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู และแต่ละปัจจัยที่มีผลต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ใช้เพื่อวิเคราะห์ทัศนคติของนักเรียนต่อความถี่และระดับการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ใช้เกณฑ์การให้คะแนนเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (five point Likert's scale) ดังนี้

คะแนน	ระดับการใช้	ระดับการชอบ
5	ตลอดชั่วโมง	ชอบมากที่สุด
4	เกือบทั้งชั่วโมง	ชอบมาก
3	ใช้ปานกลาง	ชอบปานกลาง
2	ใช้น้อย	ชอบน้อย
1	ใช้น้อยที่สุด	ชอบน้อยที่สุด

เกณฑ์การแปลความตามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (five point Likert's scale) มีความหมายดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	หมายความว่า
4.21-5.00	ปริมาณการใช้ของครู/ ความชอบของนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด
3.41-4.20	ปริมาณการใช้ของครู/ ความชอบของนักเรียนอยู่ในระดับมาก
2.61-3.40	ปริมาณการใช้ของครู/ ความชอบของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
1.81-2.60	ปริมาณการใช้ของครู/ ความชอบของนักเรียนอยู่ในระดับน้อย
1.00-1.80	ปริมาณการใช้ของครู/ ความชอบของนักเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สำหรับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (r) (Pearson product correlation coefficient) ใช้เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการเลือกใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครูกับปัจจัยที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กัน ได้แก่ เพศของนักเรียน เพศของครู สัญชาติของครู และความสามารถของนักเรียน ซึ่งในการวิเคราะห์จะเห็นได้ว่าตัวแปรเพศของครู เพศของนักเรียน และสัญชาติของครู เป็นตัวแปรแบบ nominal scale ซึ่งไม่สามารถนำมาวิเคราะห์หาค่าความสัมพันธ์ได้ จึงจำเป็นต้องมีการแปลงข้อมูลจากระดับ nominal scale โดยใช้หลักการสร้างตัวแปรหุ่น (dummy variable) เช่น ตัวแปรเพศของครู ซึ่งมีชายหรือหญิง ต้องแปลงเป็นตัวแปร 2 ตัว คือ 1. ตัวแปรเพศชาย 2. ตัวแปรเพศหญิง และใส่ค่า 1 ในช่องเพศชายหากเป็นครูเพศชาย และให้ใส่ 0 ในช่องตัวแปรเพศหญิง เป็นต้น แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปของตารางประกอบความเรียง และสำหรับข้อมูลจากการสัมภาษณ์วิเคราะห์โดยการสรุปความนำเสนอในลักษณะความเรียง

ในการแปลความหมายระดับความสัมพันธ์ ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายระดับความสัมพันธ์ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ดังนี้ (Hinkle, William, and Stephen, 1998.)

ค่า r	ระดับของความสัมพันธ์
.90 - 1.00	มีความสัมพันธ์กันสูงมาก
.70 - .90	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
.50 - .70	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
.30 - .50	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
.00 - .30	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

เครื่องหมาย +,- หน้าตัวเลขสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จะบอกถึงทิศทางของความสัมพันธ์ โดยที่หาก

r มีเครื่องหมาย +	หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางเดียวกัน (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าสูงไปด้วย)
r มีเครื่องหมาย -	หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางตรงกันข้าม (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง ตัวแปรอีกตัวหนึ่งจะมีค่าต่ำ)

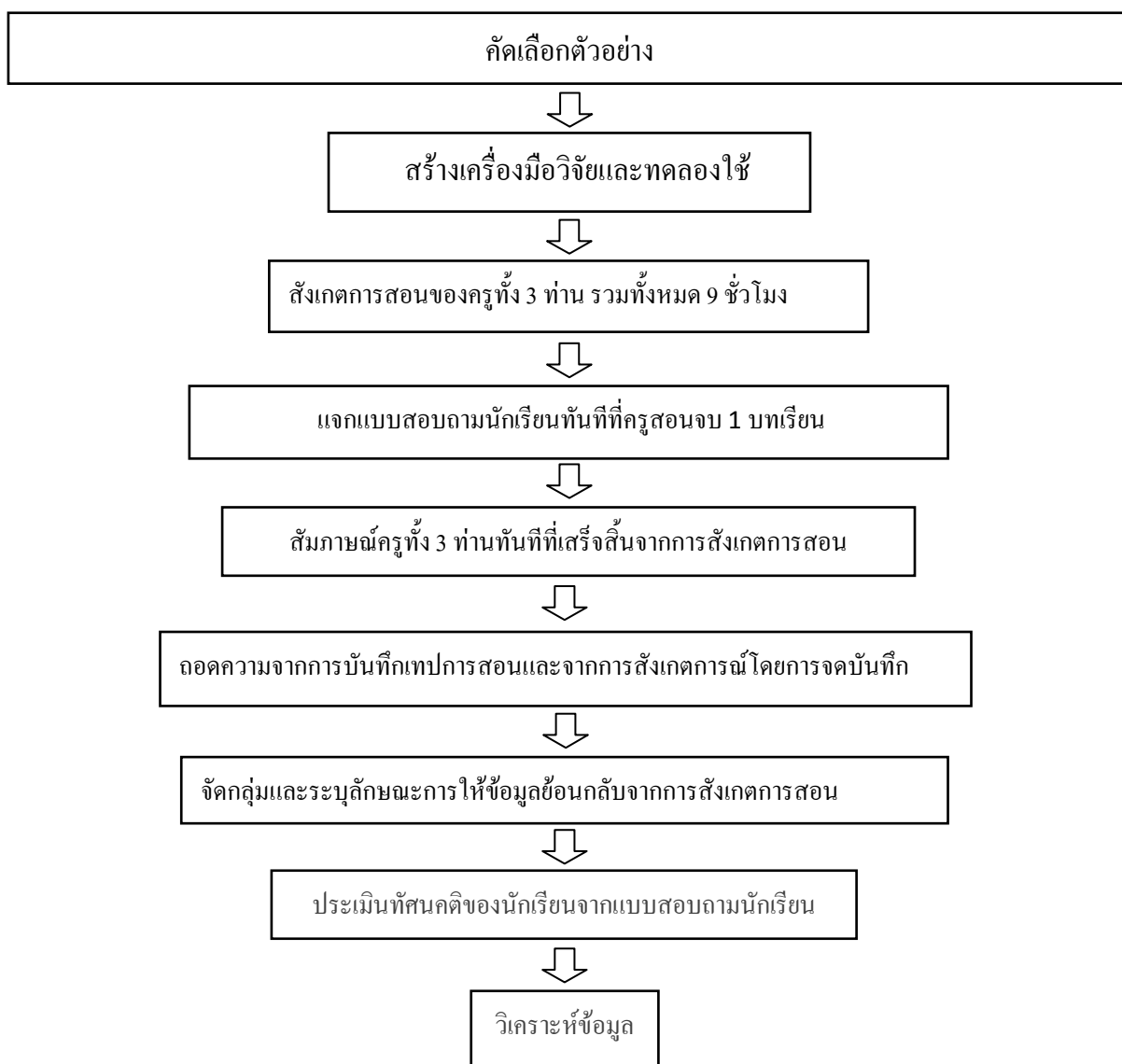
3.4.1 การวิเคราะห์ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู

งานวิจัยนี้ได้ใช้กรอบความคิดจากงานวิจัยของ Tunstall และ Gipps (1996) ในการจัดประเภทของลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู โดยมีอยู่ 2 บทบาทและ 8 ลักษณะ บทบาทแรกคือการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก มี 4 ลักษณะดังนี้ รางวัลตอบแทน การเห็นดีเห็นชอบ การตีความถึงความสำเร็จ และการระบุถึงความสำเร็จ และอีกหนึ่งบทบาทคือการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ มี 4 ลักษณะ คือ การลงโทษ การไม่ยอมรับ การระบุถึงข้อปรับปรุง และการสร้างแนวทางการประเมินร่วมกัน และหลังจากที่ได้จำแนกลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูแล้ว ข้อมูลเหล่านี้จะถูกนำมาวิเคราะห์และจัดลำดับ โดยใช้ค่าความถี่ (frequency) และสรุปความโดยใช้ค่าร้อยละ (percentage)

3.4.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยกับการเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครู

ในการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ของปัจจัยต่างๆ ที่อาจจะส่งผลต่อการเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆของครูผู้สอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยด้านเพศ และความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และปัจจัยด้านเพศ ประเภทของการเป็นผู้ใช้ภาษาเช่น ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองของครู (ครูชาวไทยและครูชาวฟิลิปปินส์)

กล่าวโดยสรุปขั้นตอนและกระบวนการวิจัยทั้งหมดในงานวิจัยนี้ สามารถนำเสนอ
ในรูปแบบแผนภูมิ ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 สรุปขั้นตอนและกระบวนการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเกตและบันทึกลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และศึกษาทัศนคติของนักเรียนเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู จำนวน 3 คน ที่สอนนักเรียนห้องเดียวกัน 1 ห้องเรียน คนละ 3 คาบเรียน รวม 9 คาบเรียน คาบเรียนละประมาณ 50 นาที การศึกษาการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แบ่งออกเป็น 3 วิธี คือ วิธีการสังเกตการณ์การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูในห้องเรียน วิธีการสอบถามนักเรียน โดยแจกแบบสอบถามเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูและความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู และการสัมภาษณ์ครู ข้อมูลที่ได้จากทั้ง 3 วิธี จะนำเสนอ ตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการสังเกตการสอน ใน 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกและการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ นำเสนอในตารางที่ 1-2

ตอนที่ 2 แสดงทัศนคติของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกและเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 3-4

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู (ปัจจัยดังกล่าว คือ ปัจจัยด้านเพศของครู เพศของนักเรียน สัญชาติของครู และความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน) นำเสนอในตารางที่ 5-12

ตอนที่ 1 ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยการสังเกตการสอน ใน 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกและการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ

ตารางที่ 1 ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก (Positive Feedback Types)	ขั้นตอนการนำเสนอ				ขั้นตอนการปฏิบัติ				ขั้นตอนการนำไปใช้				ภาพรวม
	ครู (1)	ครู (2)	ครู (3)	%	ครู (1)	ครู (2)	ครู (3)	%	ครู (1)	ครู (2)	ครู (3)	%	
1. ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดี เยี่ยม	1	11	12	66.67	5	11	6	66.67	4	15	14	73.33	58.52
2. แจกรางวัล	0	3	0	33.33	0	0	0	0	0	0	0	0	11.11
3. ยิ้ม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้เพื่อนปรบมือ	1	6	1	44.44	1	5	9	55.56	5	12	5	61.11	41.67
4. "นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี"	0	0	0	0	5	0	0	33.33	5	3	0	53.33	28.89
5. ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ทำไปถึงไหนแล้ว จะเสร็จแล้วหรือยัง หรือถึงขั้นตอนไหนแล้ว	3	0	3	66.67	0	0	3	33.33	0	0	3	33.33	44.44
6. พูดว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ"	0	0	3	33.33	3	0	3	66.67	3	0	3	66.67	55.56

ตารางที่ 1 ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก (Positive Feedback Types)	ขั้นตอนการนำเสนอ				ขั้นตอนการปฏิบัติ				ขั้นตอนการนำไปใช้				ภาพรวม
	ครู (1)	ครู (2)	ครู (3)	%	ครู (1)	ครู (2)	ครู (3)	%	ครู (1)	ครู (2)	ครู (3)	%	
7. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนเพื่อให้คนอื่น ได้รู้ด้วย	10	3	6	63.33	10	11	0	63.64	15	7	0	48.89	45.93
8. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนและถามต่อใน รายละเอียด	3	0	7	47.62	7	4	6	80.95	4	0	8	50.00	54.17
9. อธิบายคำตอบที่ไม่ถูกของนักเรียนแล้วถาม คำถามให้ตอบใหม่อีกครั้ง	2	3	0	55.56	4	0	2	50.00	10	0	2	40.00	25.56
10. อภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้คนอื่น ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล	5	3	0	53.33	3	6	4	72.22	6	3	4	72.22	62.96
11. ขยายความต่อจากที่นักเรียนพูด	3	3	4	83.33	2	9	6	62.96	4	3	4	91.67	46.91
12. ถามคำถามเพิ่มเติม	5	5	6	88.89	8	8	6	91.67	4	9	7	74.07	71.60
13. สรุปความ	3	0	3	66.67	0	4	3	58.33	3	8	3	58.33	37.50

ผลการสังเกตลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครู ตามตารางที่ 1 พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกมีทั้งหมด 13 ลักษณะ จากผลรวมทั้ง 3 ขั้นตอน การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกที่ครูทั้ง 3 ท่านใช้มากที่สุดสามลำดับแรกคือ *ถามคำถามเพิ่มเติม* (ข้อ 12) (71.60%) *อภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล* (ข้อ 10) (62.96%) และ *ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดีเยี่ยม* (ข้อ 1) (58.52%) ตามลำดับ

จากการสัมภาษณ์ครูพบว่า ครูมีความเห็นว่า ลักษณะทั้ง 3 เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ในห้องเรียน อีกทั้งยังเป็นการทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าที่จะแสดงออกในห้องเรียนและเปิดโอกาสให้นักเรียนคนอื่นๆ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นด้วย ครูจึงเลือกที่จะใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะทั้ง 3 มากที่สุดเมื่อเทียบกับข้ออื่นๆ ดังเช่นที่ครูทั้ง 3 ท่านกล่าวไว้ดังนี้

“...ดิฉันชอบใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับที่ทำให้นักเรียนได้คิดและมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆในห้องเรียน เช่น ให้นักเรียนอภิปรายหรือบรรยายคำตอบให้เพื่อนๆ ฟัง” (ครูไทยหญิง)

“...ผมอยากให้นักเรียนได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือช่วยกันเสนอความเห็นออกมา เพื่อที่ครูจะได้ทราบว่านักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่สอนมากเพียงใด” (ครูไทยชาย)

“...ฉันอยากให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออกและมีความมั่นใจที่จะเสนอความคิดเห็นหรือพูดออกมา โดยจะกระตุ้นนักเรียนจากการชมนักเรียน” (ครูฟิลิปปินส์ชาย)

ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเสริมแรงของ Skinner ที่มีอิทธิพลมากต่อการเรียนรู้ของคนเราซึ่งอธิบายได้ว่า การเสริมแรงเป็นสิ่งช่วยให้การตอบสนองต่อสิ่งเร้าปรากฏซ้ำอยู่เสมอจนทำให้เกิดความเคยชิน เมื่อพบสิ่งเร้าเดิมการตอบสนองเช่นเดิมก็จะเกิดตามมา นั่นคือผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ขึ้น (กันยา สุวรรณแสง, 2538) จากเหตุผลดังกล่าว จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ครูเลือกที่จะใช้ลักษณะทั้ง 3 ข้อนี้มากที่สุดเมื่อเทียบกับข้ออื่นๆ

ในทางตรงข้ามพบว่า มีลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกบางข้อที่ครูทั้ง 3 ท่านเลือกใช้น้อยที่สุดสามลำดับแรกในทั้ง 3 ขั้นตอนคือ *การแจกรางวัล* (ข้อ 2) (11.11%) *อธิบายคำตอบที่ไม่ถูกต้องของนักเรียนแล้วถามคำถามให้ตอบใหม่อีกครั้ง* (ข้อ 9) (25.56%) และ *ครูพูดว่า นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี* (ข้อ 4) (28.89%) ตามลำดับ

จากการสัมภาษณ์ครูพบว่า เพราะครูไม่จำเป็นต้องเลือกใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ *การแจกรางวัล* เป็นแรงกระตุ้นนักเรียน เพราะนักเรียนแสดงความเอาใจใส่ต่อเนื้อหาดีพอสมควรแล้ว และมีลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับข้ออื่นๆที่ครูสามารถเลือกใช้เพื่อเป็นการ

กระตุ้นให้นักเรียนเอาใจใส่ต่อการเรียนและเป็นกำลังใจให้นักเรียนมากกว่าการแจกรางวัล สำหรับการอธิบายคำตอบที่ไม่ถูกต้องของนักเรียนแล้วถามคำถามให้ตอบใหม่อีกครั้ง สาเหตุที่ครูเลือกใช้น้อย เป็นเพราะว่าครูเลือกที่จะใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับข้ออื่นที่จะทำให้ให้นักเรียนอื่นๆ ได้มีส่วนร่วมด้วยมากกว่า เช่น อภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล และสำหรับลักษณะที่ ครูพูดว่า *นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี* ครูใช้น้อยแต่ก็เห็นได้ว่าครูเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกข้ออื่นๆ เช่น *การชมนักเรียนว่า ดีมาก ตอบได้ดีเยี่ยม เป็นต้น* ซึ่งเป็นการให้กำลังใจแก่นักเรียนโดยตรง และอาจเป็นเพราะนักเรียนไม่ได้ทำให้ครูรู้สึกว่าจะเตรียมตัวมาดีก็ได้ ดังเช่นที่ครูทั้ง 3 ท่านกล่าวไว้ดังนี้

“...เพราะพฤติกรรมของนักเรียนมีส่วนในการเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับเช่นกัน คือถ้านักเรียนแสดงออกมาว่าเอาใจใส่ต่อการเรียนดีพอสมควรแล้ว ครูก็ไม่จำเป็นต้องใช้การแจกรางวัลเป็นแรงจูงใจ” (ครูไทยหญิง)

“...พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีส่วนในการเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครู เพราะถ้านักเรียนแสดงออกมาว่าไม่มีการเตรียมตัวสำหรับการเรียนมาเลย ครูก็จำเป็นต้องใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบที่ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าจะต้องเตรียมตัวมาในครั้งต่อไป” (ครูไทยชาย)

“...ฉันจะดูพฤติกรรมของนักเรียนโดยรวมก่อน แล้วจึงให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อที่การให้ข้อมูลย้อนกลับของฉันมีผลดีต่อนักเรียนมากที่สุด” (ครูฟิลิปปีนส์ชาย)

อย่างไรก็ตาม เมื่อดูความถี่ของแต่ละชั้นตอนจะพบว่า มีลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับบางข้อที่ถูกเฉลยหรือไม่ได้รับการเลือกใช้จากครูทั้ง 3 ท่าน เช่น ในชั้นตอนการนำเสนอพบว่า ครูทั้ง 3 ท่านไม่ได้เลือกใช้ *นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี* (ข้อ 4) จากการสัมภาษณ์พบว่า สาเหตุที่ครูไม่เลือกใช้เพราะว่า นักเรียนไม่ได้แสดงให้ครูเห็นถึงการเตรียมตัวมาล่วงหน้าสำหรับชั้นเนื้อหาใหม่ ครูจึงไม่สามารถที่จะเลือกใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวในชั้นตอนนี้ได้ ในขณะที่ชั้นตอนการปฏิบัติและการนำไปใช้กลับพบว่าลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับข้อนี้มีครูเลือกใช้จากครูทั้ง 3 ท่าน เป็นเพราะว่าครูได้นำเสนอและอธิบายเนื้อหาอย่างละเอียดและเป็นที่น่าสนใจ ดังนั้นในชั้นตอนการสอนทั้ง 2 นี้จึงเป็นการสอนที่ทำให้นักเรียนสามารถเข้ามามีบทบาทได้มากกว่าชั้นตอนการนำเสนอ นอกจากนี้พบว่า *การแจกรางวัล* (ข้อ 2) เป็นลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ครูทั้ง 3 ท่านไม่ได้เลือกใช้ทั้งในชั้นตอนการสอนทั้ง 2 ชั้นตอนนี้คือ ชั้นตอนการปฏิบัติและชั้นตอนการนำไปใช้ สาเหตุเป็นเพราะว่า ครูไม่จำเป็นต้องกระตุ้นนักเรียนด้วยการให้รางวัลเพราะนักเรียนได้แสดงถึงการเอาใจใส่และร่วมมือในการทำกิจกรรม

สำหรับทั้ง 2 ขั้นตอนนี้ ตรงข้ามกับขั้นตอนการนำเสนอที่ครูจำเป็นต้องเลือกใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวเพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมกับเนื้อหาหรือบทเรียนใหม่ นี้ อีกทั้งยังเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอยากเข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของขั้นตอนการสอน ในขั้นต่อไปอีกด้วย

ตารางที่ 2 ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ (Negative Feedback Types)	ขั้นตอนการนำเสนอ				ขั้นตอนการปฏิบัติ				ขั้นตอนการนำไปใช้				ภาพรวม
	ครู (1)	ครู (2)	ครู (3)	%	ครู (1)	ครู (2)	ครู (3)	%	ครู (1)	ครู (2)	ครู (3)	%	
1. พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้"	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
2. ครูปลดนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
3. ทำลายงานของผู้เรียน	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
4. พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้"	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
5. พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้"	3	0	3	66.67	3	0	4	58.33	3	0	4	58.33	55.56
6. พูดว่า "ทำไมถึงทำแบบนี้"	0	0	2	33.33	3	5	0	53.33	0	0	4	33.33	31.11
7. พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้"	3	0	3	66.67	0	0	0	0	0	0	3	33.33	33.33
8. พูดว่า "ทำแบบฝึกหัดบทนี้ให้มากๆ"	0	0	0	0	0	0	3	33.33	3	0	3	66.67	33.33
9. ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสนักเรียนลองพยายามก่อน)	0	0	0	0	9	0	0	33.33	0	3	6	50.00	22.22

ตารางที่ 2 ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ (Negative Feedback Types)	ขั้นตอนการนำเสนอ				ขั้นตอนการปฏิบัติ				ขั้นตอนการนำไปใช้				ภาพรวม
	ครู (1)	ครู (2)	ครู (3)	%	ครู (1)	ครู (2)	ครู (3)	%	ครู (1)	ครู (2)	ครู (3)	%	
10. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงบอกเล่า	1	0	2	50.00	2	0	5	46.67	0	1	1	66.67	26.67
11. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม	1	0	2	50.00	2	0	3	55.56	4	3	5	80.00	44.44
12. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถามแบบโครง	0	0	0	0	4	0	0	33.33	4	0	0	33.33	22.22
13. กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียน (เช่น ถามนิยามแล้วนักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้วถามคำถามซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่	3	3	4	83.33	3	3	5	73.33	6	0	3	50.00	55.56
14. ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่ผิดให้เพื่อนฟัง	0	0	0	0	1	0	1	66.67	0	0	1	33.33	33.33
15. แก้ไขให้ทันทีที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้	5	7	0	57.14	8	1	0	37.50	6	5	0	61.11	44.44
16. ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เจียบ	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	33.33	11.11

ผลการสังเกตลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครู ตามตารางที่ 2 นั้น พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบมีทั้งหมด 12 ลักษณะ จากผลรวมทั้ง 3 ขั้นตอน การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบที่ครูทั้ง 3 ท่านใช้มากที่สุดพบว่ามี 2 ลักษณะ คือ *กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียน* (เช่น *ถามนิยามแล้วนักเรียนให้ตัวอย่าง*) แล้วถามคำถามซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่ (ข้อ 13) และ *พูดว่าเธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้* (ข้อ 5) (55.56%) รองลงมาคือ *การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม* (ข้อ 11) กับ *แก้ไขให้ทันทีที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้* (ข้อ 15) (44.44%) จากการสัมภาษณ์ครู พบว่า ลักษณะดังกล่าวนี้เป็นการช่วยให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้และส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักใช้ความพยายาม ขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติม อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการสังเกต และเป็นการทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวยังเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนมีการเตรียมตัวในการเรียนล่วงหน้าอีกด้วย จากเหตุผลดังกล่าว จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ครูเลือกที่จะใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้ง 4 ข้อนี้มากที่สุดเมื่อเทียบกับข้ออื่นๆ ดังเช่นที่ครูทั้ง 3 ท่านกล่าวไว้ ดังนี้

“...ดิฉันใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับที่ทำให้นักเรียนได้ใช้ความคิดเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ รู้จักความพยายาม ถึงแม้ว่าต้องใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบก็ตาม” (ครูไทยหญิง)

“...ผมใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งเชิงบวกและเชิงลบ เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ทำให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้และเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีการเตรียมตัวล่วงหน้า” (ครูไทยชาย)

“...ฉันคิดว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นลักษณะของการส่งเสริมให้นักเรียนได้คิด และเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนเตรียมตัวสำหรับการเรียน เหมาะสมที่จะนำมาใช้บ่อยที่สุด” (ครูฟิลิปปินส์ชาย)

เช่นเดียวกับ Truscott (1999) ที่ให้ความเห็นว่า ครูควรจะเน้นให้ผู้เรียนเลือกแก้ไขข้อผิดพลาดในเรื่องของการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองก่อนและครูควรจะเปลี่ยนเจตคติของผู้เรียนให้เลือกใช้วิธีแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองในห้องเรียน รวมทั้งเอาประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูไปแก้ไขหรือปรับปรุงข้อผิดพลาดในส่วนอื่นๆของผู้เรียนด้วย

ในขณะที่เดียวกันพบว่ามีลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบบางข้อที่ครูทั้ง 3 ท่านเลือกใช้น้อยที่สุดรวมทั้ง 3 ขั้นตอนคือ *ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เจ็บ* (ข้อ 16) (11.11%) เพราะครูพยายามหลีกเลี่ยงการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับต่อนักเรียน ทั้งนี้เพราะครูคิดว่า การเจ็บไม่ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เพราะจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความสับสนว่าสิ่งที่นักเรียนเข้าใจนั้น ถูกหรือผิดอย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับ Lewis (2002) ได้ชี้แนะว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูเป็นวิธีการระบุถึงการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนและเป็นข้อมูลที่บอกถึงว่าผู้เรียนมีความเข้าใจต่อเนื้อหาที่

ครูได้สอนไว้มากน้อยแค่ไหน นอกจากนี้ยังพบอีกว่าลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับลำดับถัดมาที่ครู ทั้ง 3 ท่านเลือกใช้น้อยสุดรองลงมาจากการเจียบ มี 2 ลักษณะคือ *ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลย แบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสนักเรียนลองพยายามก่อน)* (ข้อ 9) กับ *การกล่าว ชำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถามแบบ โกรธ* (ข้อ 12) ทั้ง 2 ลักษณะนี้มีผลการใช้ออกมาเท่ากัน คือ (22.22%) สาเหตุที่ครูทั้ง 3 ท่านเลือกใช้ลักษณะดังกล่าวน้อยเพราะว่า ครูต้องการให้นักเรียน ฝึกฝนหรือทำแบบฝึกหัดด้วยตนเองก่อนที่จะมาเฉลยพร้อมกับครูในห้องเรียน เพราะการที่เฉลย พร้อมกับครูจะทำให้ให้นักเรียนไม่ทันได้ใช้ความคิดและไตร่ตรองด้วยตนเอง มัวแต่รอคำตอบจากครู นอกจากนี้ครูพยายามหลีกเลี่ยงการใช้อารมณ์ต่อนักเรียนโดยการพยายามไม่ใช้อารมณ์โกรธต่อนักเรียน เพราะจะทำให้ให้นักเรียนไม่กล้าแสดงความคิดเห็นหรือถามข้อมูลจากครู ดังเช่นที่ครูทั้ง 3 ท่านกล่าวไว้ดังนี้

“...ดิฉันคิดว่าครูไม่ควรจะลงโทษนักเรียนโดยการเจียบหรือไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ ใดๆแก่นักเรียน เพราะการเจียบไม่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ใดๆ บางทีอาจทำ ให้นักเรียนเกิดการเข้าใจผิดต่อเนื้อหาที่เป็นได้” (ครูไทยหญิง)

“...ผมมีความรู้สึกว่าการที่ครูสอนโดยมีอารมณ์โกรธเป็นสิ่งที่ครูไม่ควรจะ ปฏิบัติต่อนักเรียน เพราะนั่นอาจจะทำให้นักเรียนไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น ใดๆ ออกมา” (ครูไทยชาย)

“...ผมคิดว่าการลงโทษนักเรียนมีหลายรูปแบบ แต่จะต้องไม่ใช่การเจียบแน่นอน เพราะมันเป็นสิ่งที่นักเรียนไม่สามารถรับรู้ได้เลยว่า ตนเองเข้าใจในเนื้อหาถูกต้อง หรือยัง” (ครูฟิลิปปินส์ชาย)

เมื่อสำรวจทีละชั้นตอนจะเห็นได้ว่าความถี่ที่ได้จะมีความใกล้เคียงกันทั้ง 3 ชั้นตอนและในแต่ละชั้นตอนก็มีความใกล้เคียงกันกับผลรวมของทั้ง 3 ชั้นตอน จะมีความแตกต่าง บ้างก็เนื่องจากโอกาสในการใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงลบขึ้นอยู่กับเนื้อหาของแต่ละ ชั้นตอนการสอน เช่น ในชั้นตอนการนำเสนอ ครูใช้การ *กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของ นักเรียน (เช่น ถามนิยามแล้วนักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้วถามคำถามซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่* (ข้อ 13) (83.33%) มากที่สุด รองลงมาคือ *พูดว่าเธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้* (ข้อ 5) กับ *พูดว่า ครูคิดว่า เธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้* (ข้อ 7) ซึ่งทั้ง 2 ลักษณะนี้มีการใช้เท่ากัน คือ (66.67%) ในขณะที่ชั้นตอนการปฏิบัติ ครูใช้ *กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียน (เช่นถาม นิยามแล้วนักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้วถามคำถามซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่* (ข้อ 13) (73.33%) มากที่สุด รองลงมาคือ *ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่คิดให้เพื่อนฟัง* (66.67%) (ข้อ 14) และถัดมา คือ *พูดว่าเธอ ต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้* (ข้อ 5) (58.33%) ตามลำดับ สำหรับชั้นตอนการนำไปใช้ ครูยังคงใช้

การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม (ข้อ 11) มากที่สุด (80.00%) รองลงมา คือ พูดว่า ทำแบบฝึกหัดบทนี้ให้มากๆ (ข้อ 8) (66.67%) และ พูดว่าเธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้ (ข้อ 5) (61.11%) ตามลำดับ

สังเกตได้ว่าส่วนใหญ่แล้วครูทั้ง 3 ท่านมักใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับ ตามวิธีการที่ De Cecco (1968) กล่าวไว้คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีการอธิบายประกอบเนื้อหา ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมาก ซึ่งสอดคล้องกับ Krumboltz and Bonawitz (1962 อ้างถึงใน สุรพล บุตรศรี ค้าง, 2539) ที่กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับในรูปประโยคประกอบอธิบายเหตุผล จะทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดี และส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ดีกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเพียงแต่บอกว่าถูกหรือผิด โดยไม่มีการอธิบายใดๆ

นอกจากนี้ยังพบว่า มีลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับบางข้อที่ถูกละเอียดหรือไม่ได้รับการเลือกใช้จากครูทั้ง 3 ท่านและทั้ง 3 ขั้นตอนการสอน คือ (1) พูดว่าออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้ (2) ครูปลตนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม (3) ครูทำลายงานของผู้เรียน (4) พูดว่าครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเกินไปในวันนี้ ครูทั้ง 3 ท่านมีความเห็นว่า ลักษณะดังกล่าวนี้เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงลบที่อาจจะบั่นทอนความรู้สึกและทำให้นักเรียนหมดกำลังใจในการเรียน ทั้งนี้เป็นเพราะครูทั้ง 3 ท่านให้ความสำคัญในเรื่องของการให้กำลังใจและเสริมสร้างแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ภาษาและประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด และลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวเป็นการบั่นทอนแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มนี้ ซึ่งอาจส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน อีกทั้งครูทั้ง 3 ท่านคิดว่ายังมีลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับอีกหลายแบบที่สามารถเพิ่มความสนใจและเป็นแรงกระตุ้นในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยที่ไม่จำเป็นต้องใช้คำพูดที่รุนแรงเหล่านี้ เป็นต้น ดังเช่นที่ครูทั้ง 3 ท่าน กล่าวไว้ ดังนี้

“...การให้ข้อมูลย้อนกลับมีหลายรูปแบบ ทั้งนี้ถ้าเป็นเชิงลบครูควรพิจารณาด้วยว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวนั้นบั่นทอนความรู้สึกของนักเรียนหรือไม่” (ครูไทยหญิง)

“...การให้ข้อมูลย้อนกลับที่ลดแรงกระตุ้นในการเรียนรู้ของนักเรียน เป็นสิ่งที่ผมพยายามจะไม่ใช้” (ครูไทยชาย)

“...ฉันมีความคิดว่าการคำทอ หรือการใช้อารมณ์ไม่ดีใส่นักเรียนเป็นสิ่งที่ครูไม่สมควรกระทำ เพราะจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่ไม่เอาใจใส่และเป็นการลดแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนอีกด้วย” (ครูฟิลิปปินส์ชาย)

นอกเหนือจาก 4 ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวที่ครูทั้ง 3 ท่านไม่เลือกใช้แล้ว ยังมีลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับบางข้อที่ครูไม่เลือกใช้ในแต่ละขั้นตอนการสอน เช่น ใน

ขั้นตอนการนำเสนอ พบว่า ครูไม่ใช่ ทำแบบฝึกหัดบทนี้ให้มาก (ข้อ 8) ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้โอกาสนักเรียนลองพยายามก่อน) (ข้อ 9) การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถามแบบ โกรธ (ข้อ 12) ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่ผิดให้เพื่อนฟัง (ข้อ 14) และ ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เจียบ (ข้อ 16) สาเหตุที่ครูทั้ง 3 ท่าน ไม่เลือกใช้ลักษณะดังกล่าวเพราะว่า ขั้นตอนการนำเสนอยังไม่จำเป็นต้องเริ่มทำแบบฝึกหัดเพราะเป็นการปูพื้นฐานของบทเรียนใหม่ ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องเฉลยแบบฝึกหัดร่วมกัน และเป็นการเริ่มต้นบทเรียนหรือเนื้อหาใหม่ๆ ซึ่งนักเรียนยังต้องใช้เวลาและการอธิบายจากครูมากพอสมควร ดังนั้นนักเรียนจึงยังไม่สามารถที่จะอธิบายประเด็นที่ผิดให้เพื่อนๆ ฟังได้ ครูจึงไม่ใช่อารมณ์โกรธในการสอน ในขณะที่ขั้นตอนการปฏิบัติ มีอีก 2 ลักษณะที่ครูไม่ใช่คือ ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้ (ข้อ 7) เพราะขั้นตอนนี้เป็นการฝึกฝนนักเรียนซึ่งครูยังต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหา ก่อน จึงไม่จำเป็นต้องใช้ลักษณะดังกล่าว และ ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เจียบ (ข้อ 16) เป็นลักษณะที่ครูไม่ใช่ทั้ง 2 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนการนำเสนอและปฏิบัติ ซึ่งครูคิดว่า “การเจียบไม่ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ครูจึงใช้การพูดเป็นการแนะนำให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้มากกว่า”

ตอนที่ 2. ทักษะคตินักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกและเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 3-4

ผลการวิเคราะห์ทักษะคตินักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ ทักษะคิตต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกและทักษะคิตต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ ดังแสดงในตารางที่ 3-4

ตารางที่ 3 ทักษะคตินักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก (Positive Feedback Types)	ระดับความชอบ		
	\bar{X}	SD	แปลผล
1. ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบ ได้ดีเยี่ยม	3.88	1.02	ชอบมาก
2. แจกรางวัล เช่น ให้ดาว ให้คะแนนพิเศษ	2.95	1.68	ชอบปานกลาง
3. ยิ้ม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้เพื่อนปรบมือ	3.65	0.94	ชอบมาก
4. พูดว่า "นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี"	3.32	1.19	ชอบปานกลาง

ตารางที่ 3 ทักษะคตินักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก (Positive Feedback Types)	ระดับความชอบ		
	\bar{X}	SD	แปลผล
5. ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ทำไปจนถึงไหนแล้ว จะเสร็จแล้วหรือยัง หรือถึงขั้นตอนไหนแล้ว	3.46	1.02	ชอบมาก
6. พูดว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ"	3.16	1.60	ชอบปานกลาง
7. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้รู้ด้วย	3.23	1.30	ชอบปานกลาง
8. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนและถามต่อในรายละเอียด	3.31	1.11	ชอบปานกลาง
9. อธิบายคำตอบที่ไม่ถูกของนักเรียนแล้วถามคำถามให้ตอบใหม่อีกครั้ง	3.49	1.01	ชอบมาก
10. อภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล	3.42	0.80	ชอบมาก
11. ขยายความต่อจากที่นักเรียนพูด	3.94	1.00	ชอบมาก
12. ถามคำถามเพิ่มเติม	3.62	1.13	ชอบมาก
13. สรุปความ	4.01	1.27	ชอบมาก

จากผลการศึกษา ดังตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูนั้น พบว่าลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่นักเรียนชอบให้ครูใช้มีอยู่ 2 ระดับคือ ระดับที่ ชอบมาก (3.41-4.20) และชอบปานกลาง (2.61-3.40) โดยลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูที่นักเรียนชอบให้ครูใช้ในระดั้มากมีทั้งหมด 8 ลักษณะ โดยลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ *สรุปความ* (ข้อ 13) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.01$ หมายความว่า ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบนี้ นักเรียนชอบให้ครูใช้ในระดั้มากที่สุด เพราะนักเรียนคิดว่าการให้ครูสรุปความเนื้อหาหรือรายละเอียดของบทเรียน จะทำให้นักเรียนเข้าใจมากยิ่งขึ้นและใช้เวลาในการทำความเข้าใจไม่มาก หมายความว่านักเรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาได้เร็วในระยะเวลาอันสั้น นอกจากนี้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมาคือ *ขยายความต่อจากที่นักเรียนพูด* (ข้อ 11) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.94$ *ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดีเยี่ยม* (ข้อ 1) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.88$ *ยิ้ม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้เพื่อนปรบมือ* (ข้อ 4) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{x} = 3.65$ *ถามคำถาม*

เพิ่มเติม (ข้อ 12) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.62$ อธิบายคำตอบที่ไม่ถูกของนักเรียนแล้วถามคำถามให้ตอบใหม่อีกครั้ง (ข้อ 9) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.49$ ถามนักเรียนว่างานที่ให้ทำไปถึงไหนแล้ว จะเสร็จหรือยัง หรือถึงขั้นตอนไหนแล้ว (ข้อ 5) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.46$ และลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงบวกของครูที่นักเรียนชอบให้ครูใช้ในระดับที่ชอบมากที่สุดที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ อภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้คนอื่น ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล (ข้อ 10) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.42$ เพราะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบนี้จะทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการที่ความเข้าใจของนักเรียนเป็นสิ่งที่ครูสนใจเช่นกัน ครูจึงได้อธิบายคำตอบของนักเรียนเพิ่มเติมเพื่อให้ นักเรียนได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น และเพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้เพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นและร่วมกันเพิ่มเติมข้อมูลต่างๆด้วย

ในขณะที่ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูที่นักเรียนชอบให้ครูใช้ในระดับปานกลางมีทั้งหมด 5 ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยลักษณะที่นักเรียนชอบให้ครูใช้ในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ครูพูดว่า "นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี" (ข้อ 4) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.32$ ทั้งนี้เพราะว่านักเรียนรู้สึกว่าการที่ครูพูดในทำนองนี้เหมือนกับเป็นการเพิ่มแรงกระตุ้นให้รู้สึกอยากเรียนและจะได้มีการเตรียมตัวสำหรับเนื้อหาในการเรียนมากยิ่งขึ้น ลงมาคือลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ กล่าวซ้ำคำตอบที่ถูกของนักเรียนและถามต่อในรายละเอียด (ข้อ 8) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.31$ เพราะลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบนี้ นักเรียนสามารถรับรู้ได้ว่าตนเองเข้าใจถูกต้องแล้วจากการกล่าวซ้ำของครูและเพื่อเป็นการให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น จากคำถามที่ครูถามมากขึ้นเรื่อยๆ ในลำดับถัดมาคือลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ กล่าวซ้ำคำตอบที่ถูกของนักเรียนเพื่อให้คนอื่น ได้รู้ด้วย (ข้อ 7) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.23$ เพราะลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบนี้เป็นการให้นักเรียนคนอื่นๆ ได้รับรู้และเข้าใจมากขึ้นจากการตอบคำถามของเพื่อนร่วมห้อง และเป็นการเพิ่มแรงกระตุ้นให้นักเรียนอยากร่วมตอบคำถามให้ถูกต้องอีกด้วย ในลำดับถัดมาคือ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ ครูพูดว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ" (ข้อ 6) ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.16$ เพราะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบนี้ นักเรียนจะต้องกลับไปค้นคว้าเอง ซึ่งเหมือนกับเป็นความเข้าใจที่ยังไม่ต่อเนื่อง คือ นักเรียนจะต้องเก็บความสงสัยออกไปจากห้องเรียน แล้วไปค้นคว้าคำตอบจากแหล่งการศึกษาอื่น ซึ่งอาจทำให้นักเรียนหลงลืมที่จะค้นคว้าหรือไม่กระตือรือร้นในการค้นคว้าหาคำตอบจากแหล่งอื่นได้ อย่างไรก็ตาม ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงบวกของครูที่นักเรียนชอบให้ครูใช้ในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ การแจกรางวัล (ข้อ 2) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 2.95$ ทั้งนี้เพราะนักเรียนกลุ่มนี้จะสนใจในเรื่องของผลตอบแทนในภายภาคหน้ามากกว่าผลตอบแทนในห้องเรียน เช่น ผลคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย หรือผลคะแนนสอบ

ระดับภาค จึงทำให้นักเรียนกลุ่มนี้ไม่ค่อยสนใจในเรื่องของรางวัลตอบแทนจากครูเท่าที่ควร หรือเป็นเพราะนักเรียนกลุ่มนี้เป็นเด็กโต อาจจะไม่ชอบการให้รางวัลแบบเด็กๆ ได้

ความคิดเห็นของนักเรียนมีความสำคัญต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูดังที่ Bourke (2001) เน้นว่าครูจำเป็นต้องรู้ว่านักเรียนเข้าใจอะไรในการเรียนก่อนที่จะมีผลต่อการสอนและการประเมินความเข้าใจของนักเรียน เพราะว่าความคิดเห็นของนักเรียนมีผลสำคัญต่อการศึกษาและเป็นการเพิ่มการค้นหาในการเรียนรู้ให้มากขึ้นอีกด้วย เช่นเดียวกันการมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะมีบทบาทอย่างมากต่อการเรียนรู้ ดังที่ Ellis (1994) กล่าวว่า ทัศนคติของผู้เรียนมีผลกระทบต่อระดับประสิทธิภาพของการเรียนรู้ภาษาที่สองและส่งผลกระทบโดยตรงต่อการประสบความสำเร็จ ดังนั้นผู้เรียนที่มีทัศนคติเชิงบวก จึงเป็นตัวเสริมในการเรียนรู้ได้ดี ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายและไม่เครียด ช่วยให้ผู้เรียนได้ความรู้ และมุมมองใหม่ๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 4 แสดงผลของทัศนคติของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ (Negative Feedback Types)	ระดับความชอบ		
	\bar{X}	SD	แปลผล
1. พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้"	2.85	1.62	ชอบปานกลาง
2. ครูปลดนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม	3.04	1.8	ชอบปานกลาง
3. ทำลายงานของผู้เรียน	3.16	2	ชอบปานกลาง
4. พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้"	3.14	1.82	ชอบปานกลาง
5. พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้"	3.06	1.33	ชอบปานกลาง
6. พูดว่า "ทำไมถึงทำแบบนี้"	2.97	1.79	ชอบปานกลาง
7. พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้"	3.14	1.49	ชอบปานกลาง
8. พูดว่า "ทำแบบฝึกหัดบทนี้ให้หลายๆ"	3.01	1.23	ชอบปานกลาง
9. ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสักเรียนลองพยายามก่อน)	3.97	1.25	ชอบมาก

ตารางที่ 4 แสดงผลของทัศนคติของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ (Negative Feedback Types)	ระดับความชอบ		
	\bar{X}	SD	แปลผล
10. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงบอกเล่า	3.16	1.37	ชอบปานกลาง
11. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม	3.16	1.39	ชอบปานกลาง
12. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถามแบบโกรธ	2.93	1.56	ชอบปานกลาง
13. กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียน(เช่นถามนิยามแล้วนักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้วถามคำถามซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่	3.01	1.11	ชอบปานกลาง
14. ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่คิดให้เพื่อนฟัง	3.51	1.14	ชอบมาก
15. แก้ไขให้ทันทีที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้	3.75	1.06	ชอบมาก
16. ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เสีย	2.75	1.36	ชอบปานกลาง

จากผลการศึกษา ดังตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่า ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงลบของครูนั้น พบว่า ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่นักเรียนชอบให้ครูใช้มีอยู่ 2 ระดับ คือ ชอบระดับมาก (3.41-4.20) และชอบในระดับปานกลาง (2.61-3.40) โดยลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูที่นักเรียนชอบในระดับมากมีทั้งหมด 3 ลักษณะ โดยลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงลบที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสนักเรียนลองพยายามก่อน) (ข้อ 9) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.97$ เพราะลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบนี้ นักเรียนจะได้ไม่ต้องกลับไปทำที่บ้าน ซึ่งสามารถลดภาระในเรื่องของการบ้าน และการเฉลยพร้อมครูจะได้คำตอบที่ถูกต้องอย่างแน่นอน อีกทั้งถ้ามีปัญหาหรือไม่เข้าใจในแบบฝึกหัดของแต่ละข้อ ก็สามารถซักถามครูได้ทันที ในลำดับถัดมาคือลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ แก้ไขให้ทันทีที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้ (ข้อ 15) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.75$ เพราะลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบนี้ นักเรียนสามารถแก้ไขคำตอบและเข้าใจในเนื้อหาได้ทันทีจากครู โดยไม่ต้องเก็บความสงสัยและสามารถได้รับคำตอบที่ถูกต้องจากครูทันที และลักษณะการให้

ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูที่นักเรียนชอบในระดับมากที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบที่ครู *ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่คิดให้เพื่อนฟัง* (ข้อ 14) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.51$ เพราะฉะนั้นนักเรียนจะต้องระวังเป็นพิเศษเนื่องจากว่ามันเป็นประเด็นที่อธิบายผิดพลาดไปแล้วและต้องหาคำอธิบายให้ชัดเจนและถูกต้องในการอธิบายคำตอบเพื่อไม่ให้เกิดการผิดพลาดอีกครั้ง จึงเป็นผลทำให้นักเรียนไม่เลือกลักษณะแบบนี้หรือเลือกน้อยและเลือกลักษณะอื่นมากกว่า

ในขณะที่ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูที่นักเรียนชอบในระดับปานกลาง มีทั้งหมด 13 ลักษณะ โดยลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดมีด้วยกัน 3 ลักษณะ คือ *ครูทำลายงานของผู้เรียน* (ข้อ 3) *การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงบอกเล่า* (ข้อ 10) และ *การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม* (ข้อ 11) ซึ่งลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบดังกล่าวนี้มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่ $\bar{X} = 3.16$ จากลักษณะแรกที่นักเรียนชอบให้ครูใช้เพราะว่านักเรียนคิดว่าการที่ครูทำแบบนี้เป็นการบอกถึงความผิดที่ร้ายแรง เช่น การลอกงานหรือการบ้าน การขโมยงานของเพื่อน เป็นต้น โดยเป็นสิ่งที่นักเรียนจะต้องหลีกเลี่ยงไม่ทำสิ่งดังกล่าว และเป็นการทำโทษที่ยุติธรรมสำหรับนักเรียนที่ทำผิดอีกด้วย และสำหรับ 2 ลักษณะคือ *การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงบอกเล่า* (ข้อ 10) และ *การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม* (ข้อ 11) นักเรียนชอบให้ครูใช้ เพราะว่าการที่ครูกล่าวซ้ำในขณะที่นักเรียนพูดผิดเป็นเหมือนการเตือนหรือบ่งชี้ให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณเองมาผิดทางและต้องหาทางแก้ไขเพื่อให้ได้คำตอบที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูที่นักเรียนชอบในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมา มี 2 ลักษณะ คือ *พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้"* (ข้อ 4) *พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้"* (ข้อ 7) โดยทั้ง 2 ลักษณะมีค่าเฉลี่ยที่ $\bar{X} = 3.14$ นักเรียนชอบให้ครูใช้เพราะว่าลักษณะทั้ง 2 ข้อนี้เป็นการบอกให้ทราบว่านักเรียนต้องรีบทำความเข้าใจเนื้อหาให้กระจ่างชัดแจ้งและเป็นการบอกให้นักเรียนต้องมีการเตรียมตัวในการเรียนให้มากกว่านี้อีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูที่นักเรียนชอบในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ *ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ* *เฉียบ* (ข้อ 16) ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 2.75$ เพราะการที่ครูเฉียบไม่สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ ซึ่งนักเรียนเองก็ไม่สามารถเข้าใจถึงปัญหาหรือเนื้อหาที่ตนสงสัย รวมทั้งถ้านักเรียนเกิดความไม่แน่ใจหรือสับสนก็ไม่สามารถห้รู้เองได้ถ้าครูไม่อธิบายหรือเฉียบ อีกทั้งถ้าคำตอบที่นักเรียนตอบครูไปแล้วครูไม่ได้ตอบกลับมา นักเรียนก็ไม่สามารถรู้ว่าสิ่งที่ตนเองตอบไปนั้นถูกหรือผิดอย่างไร และลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูที่นักเรียนชอบในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดรองลงมาคือ *ครูพูดว่า ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้* (ข้อ 1) ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 2.85$ เพราะการที่ครูให้นักเรียนออกจากห้องแบบนี้ หมายความว่าครูโกรธมาก ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อนักเรียน และอาจทำให้นักเรียนพลาดโอกาสที่ดีในการเรียนซ้ำๆ ในขณะทีลักษณะ

การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูที่นักเรียนชอบในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดถัดมา คือ การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถามแบบโกรธ (ข้อ 12) ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 2.93$ เพราะการที่ครูใช้อารมณ์หรือโกรธนั้นทำให้นักเรียนเกรงกลัว ซึ่งอาจทำให้นักเรียนไม่กล้าที่จะซักถามหรือเสนอความคิดเห็นออกมา

จากผลการศึกษาดังตารางที่ 3 และ 4 จะเห็นได้ว่านักเรียนชอบการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกมากกว่าเชิงลบ โดยที่การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกที่นักเรียนชอบอยู่ในระดับมากนั้น มี 8 ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ ในขณะที่การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบที่นักเรียนชอบอยู่ในระดับมากมีเพียง 3 ลักษณะ การให้ข้อมูลย้อนกลับ ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่นักเรียนชอบ คือ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก อย่างไรก็ตามครูควรคำนึงถึงประโยชน์ที่นักเรียนจะได้จากการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู เพราะลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบบางลักษณะก็มีข้อดีและเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียนเช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่านักเรียนจะไม่ชอบ เช่น ครูพูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้" อาจเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความพยายามและกลับไปทบทวนหรือเตรียมตัวสำหรับเนื้อหาในการเรียนต่อไป เป็นต้น

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 3-10

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู ในงานวิจัยนี้ศึกษา 4 ปัจจัย คือ ปัจจัยด้านเพศของครูและนักเรียน ปัจจัยด้านสัญชาติของครู (ครูชาวไทยและครูชาวฟิลิปปินส์) และปัจจัยด้านความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังปรากฏในตารางที่ 5 – 12

อย่างไรก็ตาม ข้อสังเกตสำคัญในการวิเคราะห์ผลจากแบบสอบถามนักเรียน พบว่านักเรียนได้ระบุถึงการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ 4 ลักษณะที่ไม่พบข้อมูลในขณะที่เข้าไปสังเกตการณ์การสอนของครู ลักษณะดังกล่าวคือ พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้" (ข้อ 6) ครูปลดนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม (ข้อ 7) ทำลายงานของผู้เรียน (ข้อ 8) พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้" (ข้อ 9) ซึ่งอาจจะมีสาเหตุ 3 ประการคือ 1) ผู้วิจัยไปสังเกตการณ์การสอนของครูเพียง 1 บทเรียน ซึ่งนักเรียนอาจจะเคยได้สัมผัสลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวในบทเรียนอื่นๆ แต่ผู้วิจัยไม่พบระหว่างการไปสังเกตการณ์การสอนของครู 2) ครูหลีกเลี่ยงไม่ใช้เพราะมีผู้วิจัยอยู่ในห้องเรียนด้วย 3) การออกแบบเครื่องมือมีข้อบกพร่อง โดยไม่มีช่องให้นักเรียนเลือกตอบว่าครู "ไม่

ทำ/ไม่มี” ดังนั้นนักเรียนจึงเลือกตอบว่าทำน้อยหรือน้อยที่สุด แต่การวิเคราะห์ของงานวิจัยนี้จะวิเคราะห์ไปตามข้อมูลที่ปรากฏ

ตารางที่ 5 ภาพรวมความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของครูกับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู

ปัจจัยที่มีผลต่อลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ		ระดับการใช้ของครู	ระดับความชอบของนักเรียน
เพศ-ครูชาย	Pearson Correlation	0.067	-.168(*)
	Sig. (1-tailed)	0.241	0.039
เพศ-ครูหญิง	Pearson Correlation	-0.067	.168(*)
	Sig. (1-tailed)	0.241	0.039

** Correlation is significant at the 0.01 level (1-tailed).

* Correlation is significant at the 0.05 level (1-tailed).

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่า เพศของครูไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้ของครู ไม่ว่าจะเป็น ครูเพศหญิงหรือครูเพศชาย ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ไม่ว่าครูจะเป็นเพศใดก็ตาม ก็ไม่ส่งผลต่อระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับแต่อย่างใด แต่ในระดับความชอบของนักเรียน ครูเพศชายมีความสัมพันธ์ไปในทางลบ ซึ่งหมายความว่า ความชอบของนักเรียนจะเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับการกระทำของครูเพศชาย กล่าวคือ ถ้าครูชายใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับมากนักเรียนก็จะชอบน้อย แต่ถ้าครูชายใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับน้อยนักเรียนก็จะชอบมาก ในขณะที่ครูเพศหญิงมีความสัมพันธ์ไปในทางบวก ซึ่งหมายความว่า ความชอบของนักเรียนจะเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับการกระทำของครูเพศหญิง กล่าวคือ ถ้าครูหญิงใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับมากนักเรียนก็จะชอบมาก แต่ถ้าครูหญิงใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับน้อยนักเรียนก็จะชอบน้อย ดังนั้น จะเห็นได้ว่านักเรียนชอบหรือพึงพอใจต่อการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครูเพศหญิงมากกว่าครูเพศชาย ซึ่งการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครูเพศหญิงจะสามารถเป็นแรงจูงใจต่อนักเรียนในการเรียนภาษาได้ ในขณะที่เดียวกัน ถ้าครูชายเป็นฝ่ายให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน ข้อมูลย้อนกลับนี้จะส่งผลได้ไม่เท่ากับข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากครูหญิง ค่าสัมประสิทธิ์ที่พบในระดับความชอบของนักเรียนกับเพศของครู คือ $r = .168$ หมายความว่า ระดับความชอบของนักเรียนกับเพศของครูมีความสัมพันธ์ในระดับที่ต่ำมาก

ตารางที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของครูกับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบ
ของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ของ ครู		ระดับความชอบ ของนักเรียน	
		ครูชาย	ครูหญิง	ครูชาย	ครูหญิง
1. ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดีเยี่ยม	Pearson Correlation	0.022	-0.022	0.032	-0.032
	Sig. (1-tailed)	0.409	0.409	0.371	0.371
2. แจกรางวัล	Pearson Correlation	110.95	0.048	0.027	-0.027
	Sig. (1-tailed)	0.310	0.310	0.390	0.390
3. ยืม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้เพื่อน ปรบมือ	Pearson Correlation	0.000	0.000	0.082	-0.082
	Sig. (1-tailed)	0.500	0.500	0.197	0.197
4. พูดว่า "นี่ดีมากเลยนะ เธอ มาถูกทางแล้ว เพราะเธอ เตรียมตัวมาดี"	Pearson Correlation	-0.079	0.079	0.091	-0.091
	Sig. (1-tailed)	0.205	0.205	0.170	0.170
5. ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ทำ ไปถึงไหนแล้ว จะเสร็จแล้ว หรือยัง หรือถึงขั้นตอน ไหนแล้ว	Pearson Correlation	-.163(*)	.163(*)	0.000	0.000
	Sig. (1-tailed)	0.044	0.044	0.500	0.500
6. พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้ เดี๋ยวนี้"	Pearson Correlation	.168(*)	-.168(*)	-0.126	0.126
	Sig. (1-tailed)	0.039	0.039	0.094	0.094
7. ครูปลดนักเรียนคนนั้นออก จากกลุ่ม	Pearson Correlation	0.074	-0.074	-0.114	0.114
	Sig. (1-tailed)	0.221	0.221	0.117	0.117
8. ทำลายงานของผู้เรียน	Pearson Correlation	-0.052	0.052	-.21(*)	.21(*)
	Sig. (1-tailed)	0.294	0.294	0.013	0.013
9. พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังใน ตัวเธอมากเลยนะในวันนี้"	Pearson Correlation	0.094	-0.094	-.20(*)	.20(*)
	Sig. (1-tailed)	0.162	0.162	0.018	0.018

ตารางที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของครูกับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบ
ของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ของ ครู		ระดับความชอบ ของนักเรียน	
		ครูชาย	ครูหญิง	ครูชาย	ครูหญิง
10. พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัว มาให้มากกว่านี้"	Pearson Correlation	0.000	0.000	-.197(*)	.197(*)
	Sig. (1-tailed)	0.500	0.500	0.019	0.019
11. พูดว่า "ทำไมถึงทำแบบนี้"	Pearson Correlation	0.128	-0.128	-.236(**)	.236(**)
	Sig. (1-tailed)	0.091	0.091	0.006	0.006
12. พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะ กลับไปทำความเข้าใจกับ เนื้อหาบทนี้"	Pearson Correlation	0.153	-0.153	-0.129	0.129
	Sig. (1-tailed)	0.055	0.055	0.088	0.088
13. พูดว่า "ทำแบบฝึกหัดบทนี้ ให้มากๆ"	Pearson Correlation	-0.099	0.099	-0.139	0.139
	Sig. (1-tailed)	0.151	0.151	0.074	0.074
14. พูดว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ"	Pearson Correlation	0.018	-0.018	-0.147	0.147
	Sig. (1-tailed)	0.426	0.426	0.062	0.062
15. ครูและนักเรียนช่วยกัน เฉลยแบบฝึกหัดในห้อง เรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ โอกาสนักเรียนลอง พยายามก่อน)	Pearson Correlation	-0.067	0.067	-.168(*)	.168(*)
	Sig. (1-tailed)	0.241	0.241	0.039	0.039
16. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิด ของนักเรียนในเชิงบอกเล่า	Pearson Correlation	0.056	-0.056	-0.076	0.076
	Sig. (1-tailed)	0.278	0.278	0.215	0.215
17. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิด ของนักเรียนในเชิงคำถาม	Pearson Correlation	0.055	-0.055	0.000	0.000
	Sig. (1-tailed)	0.285	0.285	0.500	0.500
18. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิด ของนักเรียนในเชิงคำถาม แบบโกรธ	Pearson Correlation	.209(*)	-.209(*)	-0.119	0.119
	Sig. (1-tailed)	0.014	0.014	0.107	0.107

ตารางที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของครูกับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบ
ของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ของ ครู		ระดับความชอบ ของนักเรียน	
		ครูชาย	ครูหญิง	ครูชาย	ครูหญิง
19. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกต้องของ นักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้ รู้ด้วย	Pearson Correlation	-0.051	0.051	-0.069	0.069
	Sig. (1-tailed)	0.298	0.298	0.236	0.236
20. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกต้องของ นักเรียนและถามต่อใน รายละเอียด	Pearson Correlation	0.012	-0.012	-0.029	0.029
	Sig. (1-tailed)	0.451	0.451	0.382	0.382
21. กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรง ประเด็นของนักเรียน (เช่น ถามนิยามแล้วนักเรียนให้ ตัวอย่าง) แล้วถามคำถาม ซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่	Pearson Correlation	0.114	-0.114	-0.053	0.053
	Sig. (1-tailed)	0.118	0.118	0.292	0.292
22. อธิบายคำตอบที่ไม่ถูกต้องของ นักเรียนแล้วถามคำถามให้ ตอบใหม่อีกครั้ง	Pearson Correlation	0.148	-0.148	0.114	-0.114
	Sig. (1-tailed)	0.061	0.061	0.116	0.116
23. อภิปรายคำตอบของนักเรียน เพื่อให้คนอื่นได้ร่วมแสดง ความคิดเห็นหรือเพิ่มเติม ข้อมูล	Pearson Correlation	0.052	-0.052	-0.080	0.080
	Sig. (1-tailed)	0.293	0.293	0.203	0.203
24. ขยายความต่อจากที่ นักเรียนพูด	Pearson Correlation	0.029	-0.029	0.013	-0.013
	Sig. (1-tailed)	0.380	0.380	0.447	0.447
25. ถามคำถามเพิ่มเติม	Pearson Correlation	0.049	-0.049	-0.136	0.136
	Sig. (1-tailed)	0.306	0.306	0.077	0.077
26. สรุปความ	Pearson Correlation	-0.085	0.085	-.192(*)	.192(*)
	Sig. (1-tailed)	0.189	0.189	0.022	0.022

ตารางที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของครูกับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ของครู		ระดับความชอบของนักเรียน	
		ครูชาย	ครูหญิง	ครูชาย	ครูหญิง
27. ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่คิดให้เพื่อนฟัง	Pearson Correlation	0.056	-0.056	-0.085	0.085
	Sig. (1-tailed)	0.278	0.278	0.189	0.189
28. แก้ไขให้ทันทีที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้	Pearson Correlation	0.148	-0.148	-0.061	0.061
	Sig. (1-tailed)	0.061	0.061	0.264	0.264
29. ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เียบ	Pearson Correlation	0.049	-0.049	-0.017	0.017
	Sig. (1-tailed)	0.305	0.305	0.431	0.431

จากตารางที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของครูกับลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้น ม. 6 จะเห็นได้ว่า ปัจจัยด้านเพศของครู ส่วนใหญ่แล้วไม่มีผลต่อระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครู ซึ่งหมายความว่า ไม่ว่าจะครูจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิง ไม่มีผลต่อระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับ มีเพียงลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ 3 ลักษณะเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ *ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ทำไปถึงไหนแล้ว จะเสร็จแล้วหรือยัง หรือถึงขั้นตอนไหนแล้ว* (ข้อ 5) ($r = .168, sig = 0.044$) โดยลักษณะนี้ จะมีความสัมพันธ์กับครูเพศหญิงในทิศทางเดียวกันในระดับที่ต่ำมาก กล่าวคือ ถ้าครูหญิงใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับลักษณะนี้มากแสดงว่านักเรียนก็ชอบมาก แต่ถ้าครูหญิงใช้น้อยนักเรียนก็ชอบน้อย ซึ่งตรงข้ามกับครูเพศชาย คือ ลักษณะนี้จะมีความสัมพันธ์กับครูเพศชายในทิศทางตรงกันข้าม เพราะว่าครูเพศหญิงกับครูเพศชายจะมีการติดตามงานที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งครูหญิงมักจะมีการติดตามงานของนักเรียนที่มากกว่าครูเพศชาย ในขณะที่ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ *ครูพูดว่า "ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้"* (ข้อ 6) ($r = -.168, sig = 0.039$) และ *การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถามแบบ โกรธ* (ข้อ 18) ($r = -.209, sig = 0.014$) โดยทั้ง 2 ลักษณะนี้ จะมีความสัมพันธ์กับครูเพศหญิงในทิศทางตรงกันข้ามในระดับที่ต่ำมากเช่นเดียวกัน กล่าวคือถ้าครูหญิงใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับลักษณะนี้มากนักเรียนก็ชอบน้อย แต่ถ้าครูหญิงใช้น้อยนักเรียนก็ชอบมาก ในขณะที่ลักษณะดังกล่าวนี้มีความสัมพันธ์กับครูชายไปในทิศทางเดียวกัน คือ ถ้าครูชายใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับนี้

มากนักเรียนก็ชอบมากแต่ถ้าครูชายใช้น้อยนักเรียนก็ชอบน้อย อาจจะเป็นเพราะว่าโดยธรรมชาติของครูชายจะพูดจาเสียงดังหรือกระโชกโกลาหลจนนักเรียนเกิดความชินชา เลยไม่ได้ทำให้นักเรียนรู้สึกอะไรมากเมื่อครูชายมีอารมณ์โกรธหรือไล่นักเรียนออกจากห้องเรียน ซึ่งแตกต่างกับครูหญิงที่นักเรียนชินกับการอ่อนโยนที่เป็นธรรมชาติของครูเพศหญิง ดังนั้นนักเรียนจึงไม่อยากสัมผัสกับอารมณ์โกรธหรือถูกไล่ออกจากห้อง โดยครูหญิง เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ประเด็นเรื่องความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูพบว่า มี 6 ข้อ ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างครูเพศชายและหญิง ได้แก่ ทำรายงานของผู้เรียน (ข้อ 8) ($r = .211, sig = 0.013$) พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้" (ข้อ 9) ($r = .200, sig = 0.018$) พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้" (ข้อ 10) ($r = .197, sig = 0.019$) และ พูดว่า "ทำไมถึงทำแบบนี้" (ข้อ 11) ($r = .236, sig = 0.006$) ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสนักเรียนลองพยายามก่อน) (ข้อ 15) ($r = .168, sig = 0.039$) และสรุปความ (ข้อ 26) ($r = .192, sig = 0.022$) โดยทั้ง 6 ลักษณะนี้มีความสัมพันธ์กับครูเพศหญิงในทิศทางเดียวกันในระดับที่ต่ำมาก กล่าวคือ ไม่ว่าครูหญิงจะใช้ลักษณะดังกล่าวนี้มากเท่าใด นักเรียนก็จะชอบมากเท่านั้น แต่ถ้าครูหญิงใช้น้อยนักเรียนก็จะชอบน้อย ซึ่งตรงกันข้ามกับครูเพศชายที่มีความสัมพันธ์กับลักษณะดังกล่าวไปในทิศทางตรงกันข้าม จะเห็นได้ว่าข้อมูลย้อนกลับจากครูหญิงจะเป็นแรงกระตุ้นหรือผลักดันต่อนักเรียนมากกว่าข้อมูลย้อนกลับจากครูชาย

จากข้อมูลในส่วนนี้ จะเห็นได้ว่า มีลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ 4 ลักษณะ ที่มีข้อมูลในความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของครูกับลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้น ม. 6 แต่ไม่พบข้อมูลระหว่างการไปสังเกตการณ์การสอนของครู ลักษณะดังกล่าวคือ พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้" (ข้อ 6) ครูปลดนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม (ข้อ 7) ทำรายงานของผู้เรียน (ข้อ 8) พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้" (ข้อ 9) ซึ่งสาเหตุที่ไม่พบข้อมูลในขณะที่เข้าไปสังเกตการณ์การสอนของครูได้กล่าวไว้ตั้งแต่ต้นแล้ว

ตารางที่ 7 ภาพรวมความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของนักเรียนกับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู

ปัจจัยที่มีผลต่อลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ		ระดับการใช้ของครู	ระดับความชอบของนักเรียน
เพศ-นักเรียนชาย	Pearson Correlation	-0.069	-0.082
	Sig. (1-tailed)	0.236	0.198
เพศ-นักเรียนหญิง	Pearson Correlation	0.069	0.082
	Sig. (1-tailed)	0.236	0.198

**** Correlation is significant at the 0.01 level (1-tailed).**

*** Correlation is significant at the 0.05 level (1-tailed).**

จากตารางที่ 7 พบว่าเพศของนักเรียนไม่มีผลต่อระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู ซึ่งหมายความว่าไม่ว่านักเรียนจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย ก็ไม่อาจส่งผลต่อระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครู และไม่ส่งผลต่อระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู

ตารางที่ 8 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของนักเรียนกับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ของครู		ระดับความชอบ ของนักเรียน	
		นร.ชาย	นร.หญิง	นร.ชาย	นร.หญิง
1. ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดี เยี่ยม	Pearson Correlation	0.065	-0.065	0.123	-0.123
	Sig. (1-tailed)	0.250	0.250	0.100	0.100
2. แจกรางวัล	Pearson Correlation	-0.048	0.048	0.156	-0.156
	Sig. (1-tailed)	0.309	0.309	0.051	0.051
3. ยืม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้ เพื่อนปรบมือ	Pearson Correlation	0.002	-0.002	.196(*)	-.196(*)
	Sig. (1-tailed)	0.493	0.493	0.020	0.020
4. พูดว่า "นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัว มาดี"	Pearson Correlation	-0.083	0.083	0.075	-0.075
	Sig. (1-tailed)	0.194	0.194	0.217	0.217
5. ถามนักเรียนว่า งานที่ ให้ทำไปไหนแล้ว จะเสร็จแล้วหรือยัง หรือถึงขั้นตอนไหน แล้ว	Pearson Correlation	0.094	-0.094	0.057	-0.057
	Sig. (1-tailed)	0.163	0.163	0.276	0.276
6. พูดว่า "ออกไปจากห้อง นี้เดี๋ยวนี้"	Pearson Correlation	-0.039	0.039	-0.117	0.117
	Sig. (1-tailed)	0.343	0.343	0.111	0.111
7. ครูปลดนักเรียนคนนั้น ออกจากกลุ่ม	Pearson Correlation	-0.045	0.045	-0.068	0.068
	Sig. (1-tailed)	0.319	0.319	0.241	0.241
8. ทำลายงานของผู้เรียน	Pearson Correlation	-0.149	0.149	-0.079	0.079
	Sig. (1-tailed)	0.059	0.059	0.205	0.205
9. พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวัง ในตัวเธอมากเลยนะใน วันนี้"	Pearson Correlation	-0.063	0.063	-0.076	0.076
	Sig. (1-tailed)	0.255	0.255	0.215	0.215

ตารางที่ 8 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของนักเรียนกับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ของครู		ระดับความชอบ ของนักเรียน	
		นร.ชาย	นร.หญิง	นร.ชาย	นร.หญิง
10. พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้"	Pearson Correlation	0.023	-0.023	-0.049	0.049
	Sig. (1-tailed)	0.405	0.405	0.304	0.304
11. พูดว่า "ทำไมถึงทำแบบนี้"	Pearson Correlation	-0.095	0.095	-0.021	0.021
	Sig. (1-tailed)	0.160	0.160	0.415	0.415
12. พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้"	Pearson Correlation	0.031	-0.031	-0.054	0.054
	Sig. (1-tailed)	0.375	0.375	0.285	0.285
13. พูดว่า "ทำแบบฝึกหัดบทนี้ให้มากๆ"	Pearson Correlation	-0.118	0.118	-0.116	0.116
	Sig. (1-tailed)	0.109	0.109	0.115	0.115
14. พูดว่า "ไปถามเพื่อนครู เปิดพจนานุกรมฯ"	Pearson Correlation	-0.042	0.042	-.195(*)	.195(*)
	Sig. (1-tailed)	0.332	0.332	0.021	0.021
15. ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสนักเรียนลองพยายามก่อน)	Pearson Correlation	0.026	-0.026	0.001	-0.001
	Sig. (1-tailed)	0.391	0.391	0.497	0.497
16. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงบอกเล่า	Pearson Correlation	-.186(*)	.186(*)	-0.094	0.094
	Sig. (1-tailed)	0.025	0.025	0.162	0.162
17. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม	Pearson Correlation	-0.042	0.042	-0.100	0.100
	Sig. (1-tailed)	0.330	0.330	0.148	0.148
18. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถามแบบ โกรธ	Pearson Correlation	-0.028	0.028	-0.112	0.112
	Sig. (1-tailed)	0.384	0.384	0.122	0.122

ตารางที่ 8 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของนักเรียนกับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ ของครู		ระดับความชอบ ของนักเรียน	
		นร.ชาย	นร.หญิง	นร.ชาย	นร.หญิง
19. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้รู้ด้วย	Pearson Correlation	-0.064	0.064	-.172(*)	.172(*)
	Sig. (1-tailed)	0.251	0.251	0.035	0.035
20. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนและถามต่อในรายละเอียด	Pearson Correlation	-0.150	0.150	-0.136	0.136
	Sig. (1-tailed)	0.058	0.058	0.078	0.078
21. กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียน (เช่น ถามนิยามแล้วนักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้วถามคำถามซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่	Pearson Correlation	-0.012	0.012	-0.156	0.156
	Sig. (1-tailed)	0.448	0.448	0.052	0.052
22. อธิบายคำตอบที่ไม่ถูกของนักเรียนแล้วถามคำถามให้ตอบใหม่อีกครั้ง	Pearson Correlation	-0.029	0.029	-0.018	0.018
	Sig. (1-tailed)	0.381	0.381	0.424	0.424
23. อภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล	Pearson Correlation	-0.080	0.080	-0.106	0.106
	Sig. (1-tailed)	0.202	0.202	0.133	0.133
24. ขยายความต่อจากที่นักเรียนพูด	Pearson Correlation	0.085	-0.085	-0.067	0.067
	Sig. (1-tailed)	0.187	0.187	0.243	0.243

ตารางที่ 8 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของนักเรียนกับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ของครู		ระดับความชอบ ของนักเรียน	
		นร.ชาย	นร.หญิง	นร.ชาย	นร.หญิง
25. ถามคำถามเพิ่มเติม	Pearson Correlation	0.132	-0.132	0.063	-0.063
	Sig. (1-tailed)	0.084	0.084	0.255	0.255
26. สรุปความ	Pearson Correlation	0.118	-0.118	0.129	-0.129
	Sig. (1-tailed)	0.108	0.108	0.088	0.088
27. ให้นักเรียนอธิบาย ประเด็นที่คิดให้ เพื่อนฟัง	Pearson Correlation	-0.057	0.057	0.016	-0.016
	Sig. (1-tailed)	0.276	0.276	0.433	0.433
28. แก้ไขให้ทันทีที่ นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้	Pearson Correlation	0.054	-0.054	-.182(*)	.182(*)
	Sig. (1-tailed)	0.286	0.286	0.028	0.028
29. ครูไม่มีการให้ข้อมูล ย้อนกลับ เจียบ	Pearson Correlation	-0.154	0.154	-0.043	0.043
	Sig. (1-tailed)	0.053	0.053	0.327	0.327

ตารางที่ 8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของนักเรียนกับลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้น ม.6 จะเห็นได้ว่าปัจจัยด้านเพศของนักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้ของครูต่อนักเรียนมีเพียงข้อเดียวที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงบอกเล่า (ข้อ 16) ($r = .186$, $sig = 0.025$) โดยลักษณะนี้มีความสัมพันธ์กับนักเรียนหญิงในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า นักเรียนหญิงจะชอบลักษณะนี้มากเมื่อครูมีการใช้มาก และนักเรียนหญิงจะชอบลักษณะนี้น้อยเมื่อครูมีการใช้น้อย ซึ่งตรงกันข้ามกับนักเรียนชายที่มีความสัมพันธ์กับลักษณะดังกล่าวนี้ในทิศทางตรงกันข้าม เพราะว่าครูอาจจะใช้ลักษณะดังกล่าวกับนักเรียนเพศหญิงมากกว่าหรือน้อยกว่านักเรียนเพศชาย เป็นต้น

ในขณะที่ประเด็นเรื่องความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูพบว่ามี 4 ข้อ ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างเพศของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ได้แก่ พูกว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ" (ข้อ 14) ($r = .195$, $sig = 0.021$) กล่าวซ้ำคำพูดที่

ถูกของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้รู้ด้วย (ข้อ 19) ($r = .172$, $sig = 0.035$) แก้ไขให้ทันที่ที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้ (ข้อ 28) ($r = .182$, $sig = 0.028$) โดยลักษณะทั้ง 3 นี้มีความสัมพันธ์กับนักเรียนหญิงในทิศทางเดียวกันในระดับที่ต่ำมาก หมายความว่า นักเรียนหญิงชอบให้ครูใช้ลักษณะนี้มากเมื่อครูใช้มาก ในขณะที่ความสัมพันธ์ของนักเรียนชายเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม คือ นักเรียนชายชอบให้ครูใช้ลักษณะนี้น้อยเมื่อครูมีการใช้มาก อย่างไรก็ตามมีเพียง 1 ลักษณะที่มีความสัมพันธ์กับนักเรียนหญิงในทิศทางตรงกันข้ามในระดับที่ต่ำมากคือ *ยิ้ม ยกนิ้ว ประมอ ให้เพื่อนประมอ* (ข้อ 3) ($r = .196$, $sig = 0.020$) แต่สำหรับนักเรียนชายนั้นมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ทั้งนี้เพราะว่านักเรียนหญิงชอบในการค้นคว้าเพิ่มเติม หรือเพื่อหลีกเลี่ยงการค้นคว้าจากการเรียนในห้องเรียน แต่ นักเรียนชายชอบให้ครูชมเชยเพื่อเป็นแรงจูงใจในการเรียนและสนุกกับการเรียนมากขึ้น เป็นต้น

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่ามีลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ 4 ลักษณะ ที่มีข้อมูลในความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศของนักเรียนกับลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้น ม. 6 แต่ไม่พบข้อมูลระหว่างการไปสังเกตการณ์การสอนของครู ลักษณะดังกล่าวคือ พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้" (ข้อ 6) ครูปลดนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม (ข้อ 7) ทำลายงานของผู้เรียน (ข้อ 8) พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้" (ข้อ 9) ซึ่งสาเหตุที่ไม่พบข้อมูลในขณะที่เข้าไปสังเกตการณ์การสอนของครูได้กล่าวไว้ตั้งแต่ต้นแล้ว

ตารางที่ 9 ภาพรวมความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสัญชาติของครู (ครูชาวไทยและครูชาวฟิลิปปินส์) กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู

ปัจจัยที่มีผลต่อลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ		ระดับการใช้ของครู	ระดับความชอบของนักเรียน
สัญชาติครู-ไทย	Pearson Correlation	.174(*)	.261(**)
	Sig. (1-tailed)	0.034	0.003
สัญชาติครู-ฟิลิปปินส์	Pearson Correlation	-.174(*)	-.261(**)
	Sig. (1-tailed)	0.034	0.003

** Correlation is significant at the 0.01 level (1-tailed).

* Correlation is significant at the 0.05 level (1-tailed).

จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่า สัณฐานของครูผู้สอน มีความสัมพันธ์กันกับระดับการใช้ การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูและระดับความชอบของนักเรียน โดยครูสัญชาติไทยมีความสัมพันธ์ ไปในทางบวกทั้งในระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียน ซึ่งหมายความว่าความชอบ ของนักเรียนจะเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับครูสัญชาติไทย กล่าวคือ ถ้าครูไทยใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับ มากนักเรียนก็จะชอบมาก แต่ถ้าครูไทยใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับน้อยนักเรียนก็จะชอบน้อย ในขณะที่ครูสัญชาติฟิลิปปินส์มีความสัมพันธ์ไปในทางลบ ทั้งในระดับการใช้ของครูและระดับความชอบ ของนักเรียน ซึ่งหมายความว่าความชอบของนักเรียนจะเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับครูสัญชาติ ฟิลิปปินส์ กล่าวคือ ถ้าครูฟิลิปปินส์ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับมากนักเรียนก็จะชอบน้อย แต่ถ้าครู ฟิลิปปินส์ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับน้อยนักเรียนก็จะชอบมาก ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สัณฐานของครูผู้สอน จะมีผลต่อระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูและระดับการชอบของนักเรียนต่อการได้รับข้อมูล ย้อนกลับจากครู ซึ่งการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครูไทยจะมีผลต่อนักเรียนมากกว่าการได้รับข้อมูล ย้อนกลับจากครูฟิลิปปินส์ โดยครูสัญชาติไทยจะมีการเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนมากกว่า ครูสัญชาติฟิลิปปินส์ เช่นเดียวกับที่นักเรียนก็ชอบและพึงพอใจต่อการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครูไทย มากกว่าครูฟิลิปปินส์เช่นเดียวกัน เป็นเพราะว่านักเรียนไม่เข้าใจหรือฟังภาษาจากครูฟิลิปปินส์ไม่รู้ เรื่อง จึงทำให้การสื่อสารของครูฟิลิปปินส์และนักเรียนเป็นไปอย่างไม่ราบรื่นเมื่อเทียบกับการสื่อสาร ของครูไทย โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์ที่พบในระดับการใช้ของครู คือ $r = .174$ หมายความว่า ระดับการใช้ ของครูกับสัณฐานของครูมีความสัมพันธ์ในระดับที่ต่ำมาก และระดับความชอบของนักเรียนกับสัณฐาน ของครู คือ $r = .261$ หมายความว่า ระดับความชอบของนักเรียนกับสัณฐานของครูมีความสัมพันธ์ ในระดับที่ต่ำมากเช่นเดียวกัน

ตารางที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสัญชาติของครู (ครูชาวไทยและครูชาวฟิลิปปินส์) กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ ของครู		ระดับความชอบ ของนักเรียน	
		ครูไทย	ครู ฟิลิปปินส์	ครูไทย	ครู ฟิลิปปินส์
1. ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดีเยี่ยม	Pearson Correlation	.198(*)	-.198(*)	0.069	-0.069
	Sig. (1-tailed)	0.019	0.019	0.235	0.235
2. แจกรางวัล	Pearson Correlation	.238(**)	-.238(**)	-0.031	0.031
	Sig. (1-tailed)	0.006	0.006	0.375	0.375
3. ยืม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้ เพื่อนปรบมือ	Pearson Correlation	.301(**)	-.301(**)	.163(*)	-.163(*)
	Sig. (1-tailed)	0.001	0.001	0.043	0.043
4. พูดว่า "นี่ดีมากเลยนะ เธอ มาถูกทางแล้ว เพราะเธอ เตรียมตัวมาดี"	Pearson Correlation	.217(*)	-.217(*)	0.140	-0.140
	Sig. (1-tailed)	0.011	0.011	0.072	0.072
5. ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ ทำไปถึงไหนแล้ว จะเสร็จ แล้วหรือยัง หรือถึง ขั้นตอนไหนแล้ว	Pearson Correlation	.307(**)	-.307(**)	0.019	-0.019
	Sig. (1-tailed)	0.001	0.001	0.423	0.423
6. พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้ เดี๋ยวนี้"	Pearson Correlation	-0.061	0.061	0.087	-0.087
	Sig. (1-tailed)	0.261	0.261	0.183	0.183
7. ครูปลดนักเรียนคนนั้น ออกจากกลุ่ม	Pearson Correlation	-0.049	0.049	0.121	-0.121
	Sig. (1-tailed)	0.304	0.304	0.103	0.103
8. ทำลายงานของผู้เรียน	Pearson Correlation	-0.052	0.052	.211(*)	-.211(*)
	Sig. (1-tailed)	0.294	0.294	0.013	0.013
9. พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังใน ตัวเธอมากเลยนะในวันนี้"	Pearson Correlation	-0.027	0.027	.169(*)	-.169(*)
	Sig. (1-tailed)	0.389	0.389	0.038	0.038

ตารางที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสัญชาติของครู (ครูชาวไทยและครูชาวฟิลิปปินส์) กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ ของครู		ระดับความชอบ ของนักเรียน	
		ครูไทย	ครู ฟิลิปปินส์	ครูไทย	ครู ฟิลิปปินส์
10. พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัว มาให้มากกว่านี้"	Pearson Correlation	0.045	-0.045	.207(*)	-.207(*)
	Sig. (1-tailed)	0.321	0.321	0.015	0.015
11. พูดว่า "ทำไมถึงทำแบบ นี้"	Pearson Correlation	-0.053	0.053	.171(*)	-.171(*)
	Sig. (1-tailed)	0.292	0.292	0.036	0.036
12. พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะ กลับไปทำความเข้าใจกับ เนื้อหาบทนี้"	Pearson Correlation	0.019	-0.019	.181(*)	-.181(*)
	Sig. (1-tailed)	0.421	0.421	0.029	0.029
13. พูดว่า "ทำแบบฝึกหัดบท นี้ให้มากๆ"	Pearson Correlation	.157(*)	-.157(*)	0.132	-0.132
	Sig. (1-tailed)	0.050	0.050	0.085	0.085
14. พูดว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ"	Pearson Correlation	0.058	-0.058	0.146	-0.146
	Sig. (1-tailed)	0.273	0.273	0.065	0.065
15. ครูและนักเรียนช่วยกัน เฉลยแบบฝึกหัดใน ห้องเรียนด้วยกัน (โดย ไม่ให้โอกาสนักเรียน ลองพยายามก่อน)	Pearson Correlation	.387(**)	-.387(**)	.168(*)	-.168(*)
	Sig. (1-tailed)	0.000	0.000	0.039	0.039
16. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิด ของนักเรียนในเชิง บอกเล่า	Pearson Correlation	-0.028	0.028	.227(**)	-.227(**)
	Sig. (1-tailed)	0.385	0.385	0.008	0.008
17. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิด ของนักเรียนในเชิง คำถาม	Pearson Correlation	-0.018	0.018	0.125	-0.125
	Sig. (1-tailed)	0.425	0.425	0.096	0.096

ตารางที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านลักษณะของครู (ครูชาวไทยและครูชาวฟิลิปปินส์) กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ ของครู		ระดับความชอบ ของนักเรียน	
		ครูไทย	ครู ฟิลิปปินส์	ครูไทย	ครู ฟิลิปปินส์
18. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิด ของนักเรียนในเชิง คำถามแบบ โกรธ	Pearson Correlation	-.203(*)	.203(*)	0.053	-0.053
	Sig. (1-tailed)	0.016	0.016	0.289	0.289
19. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของ นักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้ รู้ด้วย	Pearson Correlation	0.025	-0.025	.182(*)	-.182(*)
	Sig. (1-tailed)	0.395	0.395	0.028	0.028
20. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของ นักเรียนและถามต่อใน รายละเอียด	Pearson Correlation	0.135	-0.135	0.110	-0.110
	Sig. (1-tailed)	0.078	0.078	0.126	0.126
21. กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรง ประเด็นของนักเรียน (เช่น ถามนิยามแล้ว นักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้ว ถามคำถามซ้ำเพื่อให้ ตอบใหม่	Pearson Correlation	-0.030	0.030	0.139	-0.139
	Sig. (1-tailed)	0.378	0.378	0.074	0.074
22. อธิบายคำตอบที่ไม่ถูก ของนักเรียนแล้วถาม คำถามให้ตอบใหม่ อีกครั้ง	Pearson Correlation	0.000	0.000	0.152	-0.152
	Sig. (1-tailed)	0.500	0.500	0.055	0.055

ตารางที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสัญชาติของครู (ครูชาวไทยและครูชาวฟิลิปปินส์) กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ ของครู		ระดับความชอบ ของนักเรียน	
		ครูไทย	ครู ฟิลิปปินส์	ครูไทย	ครู ฟิลิปปินส์
23. อภิปรายคำตอบของ นักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้ ร่วมแสดงความคิดเห็น หรือเพิ่มเติมข้อมูล	Pearson Correlation	.228(**)	-.228(**)	.183(*)	-.183(*)
	Sig. (1-tailed)	0.008	0.008	0.027	0.027
24. ขยายความต่อจากที่ นักเรียนพูด	Pearson Correlation	0.100	-0.100	0.109	-0.109
	Sig. (1-tailed)	0.148	0.148	0.128	0.128
25. ถามคำถามเพิ่มเติม	Pearson Correlation	0.049	-0.049	.187(*)	-.187(*)
	Sig. (1-tailed)	0.306	0.306	0.025	0.025
26. สรุปความ	Pearson Correlation	.220(*)	-.220(*)	.247(**)	-.247(**)
	Sig. (1-tailed)	0.010	0.010	0.004	0.004
27. ให้นักเรียนอธิบาย ประเด็นที่คิดให้เพื่อนฟัง	Pearson Correlation	0.041	-0.041	.169(*)	-.169(*)
	Sig. (1-tailed)	0.334	0.334	0.038	0.038
28. แก้ไขให้ทันทีที่นักเรียน พูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูด อย่างนี้	Pearson Correlation	0.028	-0.028	.157(*)	-.157(*)
	Sig. (1-tailed)	0.384	0.384	0.050	0.050
29. ครูไม่มีการให้ข้อมูล ย้อนกลับ เจ็บ	Pearson Correlation	0.064	-0.064	0.051	-0.051
	Sig. (1-tailed)	0.253	0.253	0.298	0.298

จากตารางที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสัญชาติครูกับการเลือกประเภทของลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้น ม.6 ในประเด็นเรื่องระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครู ต่อลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู พบว่ามี 10 ลักษณะที่มี

ความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับครูชาวไทยมี 8 ลักษณะ ดังนี้ *ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดี เยี่ยม* (ข้อ 1) ($r = .198$, $sig = 0.019$) *แจกรางวัล* (ข้อ 2) ($r = .238$, $sig = 0.006$) *ยิ้ม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้เพื่อนปรบมือ* (ข้อ 3) ($r = .301$, $sig = 0.001$) *นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี* (ข้อ 4) ($r = .217$, $sig = 0.001$) *ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ทำไปจนถึงไหนแล้ว จะเสร็จแล้วหรือยัง หรือถึงขั้นตอนไหนแล้ว* (ข้อ 5) ($r = .307$, $sig = 0.01$) *พูดว่า "ทำแบบฝึกหัดแบบนี้ให้มากๆ"* (ข้อ 13) ($r = .157$, $sig = 0.050$) *ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสนักเรียนลองพยายามก่อน)* (ข้อ 15) ($r = .387$, $sig = 0.000$) หมายความว่าลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวนี้ครูฟิลิปปินส์ชอบใช้มากกว่าครูไทย และอภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล (ข้อ 23) ($r = .228$, $sig = 0.008$) หมายความว่า ครูไทยมีการใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวในระดับที่มากกว่าหรือน้อยกว่าที่นักเรียนก็ชอบมาก แต่ถ้าครูไทยมีการใช้ลักษณะดังกล่าวในระดับที่น้อย นักเรียนก็จะชอบน้อย ในขณะที่มี 2 ลักษณะ ที่มีความสัมพันธ์กับครูชาวไทยฟิลิปปินส์ในทิศทางเดียวกัน คือ *การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถามแบบโกรธ* (ข้อ 18) ($r = .203$, $sig = 0.016$) *สรุปความ* (ข้อ 26) ($r = .220$, $sig = 0.010$) หมายความว่าลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวนี้ครูฟิลิปปินส์มีการใช้มากและนักเรียนก็ชอบมาก แต่เมื่อครูฟิลิปปินส์มีการใช้น้อย นักเรียนก็ชอบน้อย เป็นต้น

ในขณะที่ประเด็นเรื่องความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู พบว่าส่วนใหญ่แล้วมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวมีทั้งหมด 14 ลักษณะ โดยลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวนี้มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับครูชาวไทย ได้แก่ *ยิ้ม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้เพื่อนปรบมือ* (ข้อ 3) ($r = .163$, $sig = 0.043$) *ทำลายงานของผู้เรียน* (ข้อ 8) ($r = .211$, $sig = 0.013$) *พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้"* (ข้อ 9) ($r = .169$, $sig = 0.038$) *พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้"* (ข้อ 10) ($r = .207$, $sig = 0.015$) *พูดว่า "ทำไมถึงทำแบบนี้"* (ข้อ 11) ($r = .171$, $sig = 0.036$) *พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหานั้น"* (ข้อ 12) ($r = .181$, $sig = 0.029$) *ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสนักเรียนลองพยายามก่อน)* (ข้อ 15) ($r = .168$, $sig = 0.039$) *การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงบอกเล่า* (ข้อ 16) ($r = .227$, $sig = 0.008$) *กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้รู้ด้วย* (ข้อ 19) ($r = .182$, $sig = 0.028$) *อภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล* (ข้อ 23) ($r = .183$, $sig = 0.027$) *ถามคำถามเพิ่มเติม* (ข้อ 25) ($r = .187$, $sig = 0.025$) *สรุปความ* (ข้อ 26) ($r = .247$, $sig = 0.004$) *ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่ผิดให้เพื่อนฟัง* (ข้อ 27) ($r = .169$, $sig = 0.038$) และ *แก้ไขให้*

ทันทีที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้ (ข้อ 28) ($r = .157$, $sig = 0.050$) หมายความว่า ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวนี้ ถ้าครูไทยมีการใช้มากกว่านักเรียนก็จะมี ความชอบมาก แต่ถ้าครูไทยมีการใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวนี้ นักเรียนก็จะมี ความชอบน้อย ในขณะที่ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับครูฟิลิปปินส์ในทิศทางตรงกันข้าม คือ เมื่อครูฟิลิปปินส์มีการใช้น้อย นักเรียนกลับมีความชอบมาก เป็นต้น

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่ามีลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ 4 ลักษณะ ที่มีข้อมูลใน ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสัญชาติของครูกับการเลือกประเภทของลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ ของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้น ม. 6 แต่ไม่พบข้อมูลระหว่างการไปสังเกตการณ์การสอน ของครู ลักษณะดังกล่าวคือ พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้" (ข้อ 6) ครูปลดนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม (ข้อ 7) ทำลายงานของผู้เรียน (ข้อ 8) พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้" (ข้อ 9) ดังสาเหตุที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้น

จะเห็นได้ว่า ปัจจัยด้านสัญชาติของครูมีความสัมพันธ์ทั้งในระดับความชอบของ นักเรียนและระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้าน สัญชาติของครูมีผลต่อการเรียนภาษาของนักเรียนเป็นอย่างมาก โดยนักเรียนให้ความสำคัญต่อลักษณะ การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสัญชาติไทยมากกว่าครูสัญชาติฟิลิปปินส์ ในขณะที่การได้รับข้อมูล ย้อนกลับจากครูสัญชาติฟิลิปปินส์นั้น นักเรียนไม่ได้ใส่ใจเท่าที่ควร ดังนั้นครูทั้ง 2 สัญชาติจึงควร ใส่ใจและควรพยายามเข้าใจในสิ่งที่นักเรียนต้องการให้มากที่สุดเพื่อประโยชน์และความสำเร็จใน การเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียน

ตารางที่ 11 ภาพรวมความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียน กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียน ต่อการให้ข้อมูล ย้อนกลับแบบต่างๆ ของครู

ปัจจัยที่มีผลต่อลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ		ระดับการใช้ของครู	ระดับความชอบ ของนักเรียน
ความสามารถของนักเรียน	Pearson Correlation	0.075	0.131
	Sig. (1-tailed)	0.216	0.085

** Correlation is significant at the 0.01 level (1-tailed).

* Correlation is significant at the 0.05 level (1-tailed).

จากตารางที่ 11 จะเห็นได้ว่า ระดับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูทั้งในระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียน หมายความว่า ไม่ว่านักเรียนจะมีความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากหรือน้อยเพียงใด ก็ไม่มีผลต่อการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูทั้งในระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครู กล่าวคือ ครูทั้ง 3 ท่าน ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับต่อนักเรียนกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนในลักษณะที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นนักเรียนทุกคนได้เห็นถึงความยุติธรรมโดยไม่เลือกเข้าข้างนักเรียนคนใดคนหนึ่ง คือ เลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ เพื่อให้นักเรียนได้ความรู้และประโยชน์จากการเรียนภาษาให้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Lee (2007) พบว่าผู้เรียนทั้งเด็กเก่งและเด็กอ่อนได้ให้ความสนใจในเรื่องของข้อเสนอแนะของผู้สอนในการเขียนและการอ่านมากที่สุด เพราะว่าผู้เรียนสามารถใช้ประโยชน์จากการให้ข้อเสนอแนะหรือข้อมูลย้อนกลับของครูในการปรับปรุงงานเขียนของตนเองให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และมีประสิทธิภาพ ในขณะที่ถ้าผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับน้อยหรือไม่ให้เลยจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสงสัยในผลงานของตนเองว่ามีความถูกต้องมากน้อยเพียงใด

ตารางที่ 12 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ
ต่างๆ ของครู

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ ของครู	ระดับความชอบ ของนักเรียน
		ความสามารถ นักเรียน	ความสามารถ นักเรียน
1. ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดีเยี่ยม	Pearson Correlation	0.143	-0.025
	Sig. (1-tailed)	0.068	0.399
2. แจกรางวัล	Pearson Correlation	0.111	-0.036
	Sig. (1-tailed)	0.123	0.355
3. ยืม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้ เพื่อนปรบมือ	Pearson Correlation	-0.034	0.134
	Sig. (1-tailed)	0.363	0.081
4. พูดว่า "นี่ดีมากเลยนะ เธอ มาถูกทางแล้ว เพราะเธอ เตรียมตัวมาดี"	Pearson Correlation	-0.017	-0.096
	Sig. (1-tailed)	0.431	0.158
5. ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ ทำไปไหนแล้ว จะเสร็จ แล้วหรือยัง หรือถึง ขั้นตอนไหนแล้ว	Pearson Correlation	-0.009	0.144
	Sig. (1-tailed)	0.462	0.066
6. พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้ เดี๋ยวนี้"	Pearson Correlation	0.073	0.050
	Sig. (1-tailed)	0.222	0.302
7. ครูปลดนักเรียนคนนั้น ออกจากกลุ่ม	Pearson Correlation	-0.009	0.138
	Sig. (1-tailed)	0.464	0.074
8. ทำลายงานของผู้เรียน	Pearson Correlation	0.154	.166(*)
	Sig. (1-tailed)	0.053	0.041
9. พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังใน ตัวเธอมากเลยนะในวันนี้"	Pearson Correlation	0.022	.176(*)
	Sig. (1-tailed)	0.410	0.032

ตารางที่ 12 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ
ต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ ของครู	ระดับความชอบ ของนักเรียน
		ความสามารถ นักเรียน	ความสามารถ นักเรียน
10. พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัว มาให้มากกว่านี้"	Pearson Correlation	.213(*)	.170(*)
	Sig. (1-tailed)	0.012	0.038
11. พูดว่า "ทำไมถึงทำแบบ นี้"	Pearson Correlation	-0.003	-0.020
	Sig. (1-tailed)	0.489	0.418
12. พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะ กลับไปทำความเข้าใจกับ เนื้อหาบทนี้"	Pearson Correlation	0.061	.272(**)
	Sig. (1-tailed)	0.262	0.002
13. พูดว่า "ทำแบบฝึกหัดบท นี้ให้มากกว่า"	Pearson Correlation	-0.111	0.097
	Sig. (1-tailed)	0.122	0.157
14. พูดว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ"	Pearson Correlation	0.012	.197(*)
	Sig. (1-tailed)	0.452	0.020
15. ครูและนักเรียนช่วยกัน เฉลยแบบฝึกหัดในห้อง เรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ โอกาสนักเรียนลอง พยายามก่อน)	Pearson Correlation	-0.045	0.056
	Sig. (1-tailed)	0.321	0.278
16. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิด ของนักเรียนในเชิงบอก เล่า	Pearson Correlation	0.103	0.002
	Sig. (1-tailed)	0.141	0.494

ตารางที่ 12 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ
ต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ ของครู	ระดับความชอบ ของนักเรียน
		ความสามารถ นักเรียน	ความสามารถ นักเรียน
17. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิด ของนักเรียนในเชิง คำถาม	Pearson Correlation	0.064	.164(*)
	Sig. (1-tailed)	0.253	0.043
18. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิด ของนักเรียนในเชิง คำถามแบบ โกรธ	Pearson Correlation	0.110	0.075
	Sig. (1-tailed)	0.125	0.216
19. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของ นักเรียนเพื่อให้คนอื่น ได้ รู้ด้วย	Pearson Correlation	-0.021	0.011
	Sig. (1-tailed)	0.415	0.454
20. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของ นักเรียนและถามต่อใน รายละเอียด	Pearson Correlation	-0.066	-0.039
	Sig. (1-tailed)	0.247	0.341
21. กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรง ประเด็นของนักเรียน (เช่น ถามนิยามแล้ว นักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้ว ถามคำถามซ้ำเพื่อให้ ตอบใหม่	Pearson Correlation	-0.015	0.065
	Sig. (1-tailed)	0.440	0.251
22. อธิบายคำตอบที่ไม่ถูก ของนักเรียนแล้วถาม คำถามให้ตอบใหม่ อีกครั้ง	Pearson Correlation	0.026	0.088
	Sig. (1-tailed)	0.393	0.180

ตารางที่ 12 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ
ต่างๆ ของครู (ต่อ)

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)		ระดับการใช้ ของครู	ระดับความชอบ ของนักเรียน
		ความสามารถ นักเรียน	ความสามารถ นักเรียน
23. อภิปรายคำตอบของ นักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้ ร่วมแสดงความคิดเห็น หรือเพิ่มเติมข้อมูล	Pearson Correlation	-.166(*)	-0.008
	Sig. (1-tailed)	0.041	0.465
24. ขยายความต่อจากที่ นักเรียนพูด	Pearson Correlation	-0.057	-0.083
	Sig. (1-tailed)	0.275	0.192
25. ถามคำถามเพิ่มเติม	Pearson Correlation	-0.051	-0.056
	Sig. (1-tailed)	0.299	0.278
26. สรุปความ	Pearson Correlation	0.032	0.047
	Sig. (1-tailed)	0.369	0.313
27. ให้นักเรียนอธิบายประเด็น ที่คิดให้เพื่อนฟัง	Pearson Correlation	.181(*)	0.099
	Sig. (1-tailed)	0.029	0.150
28. แก้ไขให้ทันทีที่นักเรียน พูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูด อย่างนี้	Pearson Correlation	0.069	0.053
	Sig. (1-tailed)	0.236	0.290
29. ครูไม่มีการให้ข้อมูล ย้อนกลับ ใดๆ	Pearson Correlation	0.128	-0.049
	Sig. (1-tailed)	0.090	0.307

จากตารางที่ 12 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนกับลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้น ม. 6 ประเด็น
เรื่องระดับการใช้ของครูมีเพียง 3 ข้อที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถของนักเรียน ซึ่งมีความสัมพันธ์

กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมี 2 ลักษณะ ที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถของนักเรียนในทิศทางเดียวกัน คือ ครูพูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้" (ข้อ 10) ($r = .213$, $sig = 0.012$) และ ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่ผิดให้เพื่อนฟัง (ข้อ 27) ($r = .181$, $sig = 0.029$) หมายความว่า ครูจะมีการใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวนี้มากกับนักเรียนที่มีความสามารถสูง และครูจะใช้ลักษณะดังกล่าวนี้น้อยกับนักเรียนที่มีความสามารถน้อย เนื่องจากว่าครูมักไม่ค่อยได้ถามนักเรียนที่มีความสามารถน้อย จึงไม่ได้บอกให้มีการเตรียมตัว แต่ครูมักจะถามนักเรียนที่มีความสามารถมาก จึงมีการบอกให้นักเรียนเตรียมตัวให้มาก ในขณะที่มีเพียงลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเดียวที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับความสามารถของนักเรียน คือ อภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล (ข้อ 23) ($r = .166$, $sig = 0.041$) กล่าวคือ ครูจะมีการใช้ลักษณะนี้น้อยกับนักเรียนที่มีความสามารถมาก และใช้มากกับนักเรียนที่มีความสามารถน้อย ทั้งนี้เพราะคำตอบของนักเรียนที่มีความสามารถน้อยอาจจะยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควร จึงจำเป็นต้องให้เพื่อนคนอื่นๆ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็น

ในขณะที่ความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูพบว่า มี 6 ข้อที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยทั้งหมดนี้ มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับความสามารถของนักเรียน คือ ทำรายงานของผู้เรียน (ข้อ 8) ($r = .166$, $sig = 0.041$) พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้" (ข้อ 9) ($r = .176$, $sig = 0.032$) พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้" (ข้อ 10) ($r = .170$, $sig = 0.038$) พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้" (ข้อ 12) ($r = .272$, $sig = 0.002$) พูดว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ" (ข้อ 14) ($r = .197$, $sig = 0.020$) และ การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม (ข้อ 17) ($r = .164$, $sig = 0.043$) หมายความว่านักเรียนที่มีความสามารถมากจะชอบลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวนี้มาก แต่นักเรียนที่มีความสามารถน้อยจะชอบน้อย เช่น ทำรายงานของผู้เรียน (ข้อ 8) สำหรับนักเรียนที่ชอบลอกงานเพื่อนๆ ก็จะไม่ชอบลักษณะนี้แต่นักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้ลอกนั้นจะชอบเพราะเป็นการลงโทษที่มีความยุติธรรมดี ในขณะที่ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้" (ข้อ 9) และ พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้" (ข้อ 10) สำหรับนักเรียนกลุ่มที่เชื่อเคารพครูก็จะรู้สึกชอบเพราะเป็นการกระตุ้นให้ตนเองกระตือรือร้นมากขึ้น แต่สำหรับนักเรียนที่ไม่สนใจคำพูดของครูนั้นจะตรงข้ามกัน เช่นเดียวกับ พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้" (ข้อ 12) เพราะนักเรียนที่มีความสามารถน้อยจะไม่ชอบให้ครูใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงตำหนิ เป็นต้น นอกจากนี้ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ พูดว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ" (ข้อ 14) ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้เป็น การเรียกร้องให้นักเรียนกระตือรือร้นในการค้นคว้าเพิ่มเติมซึ่งเป็นสิ่งที่นักเรียนกลุ่มที่ไม่สนใจหรือมีความสามารถ

น้อยพยายามจะหลีกเลี่ยงในการค้นคว้าเพิ่มเติมซึ่งแตกต่างจากกลุ่มที่มีความสามารถสูง และลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบสุดท้าย คือ การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม (ข้อ 17) เพราะลักษณะนี้เป็นการชี้ให้เห็นว่านักเรียนพูดผิดหรือเข้าใจผิด และทำให้เกิดการเงินอายุในคำตอบของตนสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถน้อย

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่ามีลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับ 4 ลักษณะ ที่มีข้อมูลในความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกับลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้น ม. 6 แต่ไม่พบข้อมูลระหว่างการไปสังเกตการณ์การสอนของครู ลักษณะดังกล่าว คือ พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้" (ข้อ 6) ครูปลตนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม (ข้อ 7) ทำลายงานของผู้เรียน (ข้อ 8) พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้" (ข้อ 9)

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

บทนี้เป็นการนำเสนอสรุปผลการศึกษาทั้งหมดของงานวิจัยในครั้งนี้ และ ข้อเสนอแนะในการนำผลจากงานวิจัยนี้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งการพัฒนาหรือต่อยอดงานวิจัยอันทำให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนและองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องในอนาคต

5.1 สรุปผลการศึกษา

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์สามประการ คือ 1) เพื่อศึกษาลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ 2) เพื่อประเมินทัศนคติของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ และ 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/11 จำนวน 39 คน เป็นนักเรียนชาย 14 คน และนักเรียนหญิง 25 คน โดยที่นักเรียนห้องนี้เป็นนักเรียนแผนการเรียนวิทย์-คณิต และครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/11 จำนวน 3 คน เป็นครูไทยหญิง 1 คน และครูชาย 2 คน คือครูไทย 1 คนและครูฟิลิปปินส์ 1 คน โดยครูทั้ง 3 ท่านสอนต่างทักษะการเรียนรู้อยู่ โดยที่ครูไทยหญิงสอนวิชา อ 30204 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน วิชานี้จะเน้นในด้านการเขียนและการอ่าน ในขณะที่ครูไทยชาย และครูฟิลิปปินส์ชายสอนวิชาเดียวกันคือ อ 33101 ภาษาอังกฤษ แต่ต่างทักษะคือ ครูไทยชายเน้นในด้านไวยากรณ์ ส่วนครูฟิลิปปินส์ชาย เน้นในด้านบทสนทนา เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้ได้เรียนกับครูทั้ง 3 ท่าน ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งสำหรับนักเรียนที่ต้องเรียนกับครูทั้ง 3 ท่านที่มีลักษณะที่ต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้มี 3 ชิ้น ได้แก่ แบบสังเกตการณ์การให้ข้อมูลย้อนกลับของครู (observation sheet) แบบสอบถามนักเรียน (questionnaire) และแบบสัมภาษณ์ครูผู้สอน (interview) สรุปผลการศึกษาตามคำถามวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษใน 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกและการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกที่ครูทั้ง 3 ท่าน ใช้มากที่สุด คือ *ถามคำถามเพิ่มเติม* (ข้อ 12) (71.60%) ในขณะที่เดียวกันพบว่ามิลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกบางข้อที่ครูทั้ง 3 ท่านเลือกใช้น้อยที่สุด

รวมทั้ง 3 ขั้นตอน คือ การแจกรางวัล (ข้อ 2) (11.11%) และการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบที่ครูทั้ง 3 ท่าน ใช้มากที่สุดพบว่ามี 2 ลักษณะคือ *กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียน (เช่น ถ้ามินิยามแล้วนักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้วถามคำถามซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่ (ข้อ 13) และ พูดว่าเธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้ (ข้อ 5) (55.56%)* ในขณะที่เดียวกันพบว่ามีลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงลบบางข้อ ที่ครูทั้ง 3 ท่านเลือกใช้น้อยที่สุดรวมทั้ง 3 ขั้นตอน คือ *ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เจียบ (ข้อ 16) (11.11%)*

2. ผลการศึกษาด้านทัศนคติของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษใน 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกและการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ พบว่าลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูที่นักเรียนชอบมากที่สุด คือการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ *สรุปความ (ข้อ 13) โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.01$* ในขณะที่ *การแจกรางวัล (ข้อ 2)* เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกที่นักเรียนชอบน้อยที่สุด คืออยู่ในระดับชอบปานกลางมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 2.95$ และลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูที่นักเรียนชอบในระดับมากที่สุด คือ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ *ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสนักเรียนลองพยายามก่อน) (ข้อ 9) ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.97$* ในขณะที่ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูที่นักเรียนชอบน้อยที่สุดคืออยู่ในระดับปานกลาง คือ ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ *ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เจียบ (ข้อ 16) ซึ่งลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบนี้มีค่าเฉลี่ยที่ $\bar{X} = 2.75$*

3. ผลการศึกษาด้านปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้ของครูและระดับความชอบของนักเรียนต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่าเพศของครูมีความสัมพันธ์กับระดับความชอบของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แต่ไม่สัมพันธ์กับระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครู เช่นเดียวกับเพศของนักเรียน ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์ต่อระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูและระดับความชอบของนักเรียน ในขณะที่ปัจจัยด้านสัญชาติของครูผู้สอนมีผลต่อระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และระดับความชอบของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 แต่ความสามารถของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูทั้งในระดับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูและระดับความชอบของนักเรียน

ข้อค้นพบที่น่าสนใจจากการสังเกตการณ์สอนของครูในงานวิจัยชิ้นนี้ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกนั้นพบว่าการแจกรางวัลเป็นลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ครูทั้ง 3 ท่าน เลือกใช้น้อยเมื่อเทียบกับลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบอื่นๆ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าการแจกรางวัลเป็นลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่กระตุ้นแรงจูงใจของนักเรียนให้สนใจในการเรียนหรือสิ่งที่ครู

กำลังจะถ่ายทอด แต่สำหรับนักเรียนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ตั้งใจเรียนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว คือ นักเรียนแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจเรียน ดังนั้นครูจึงไม่จำเป็นที่จะใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าว ทั้งยังเป็นการเพิ่มภาระให้แก่ครูในการจัดตารางเวลาให้เหมาะสมแก่นักเรียน อีกทั้งมีลักษณะอื่นๆ ที่ครูสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อนักเรียนได้มากกว่า ในขณะที่การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ พบว่าครูทั้ง 3 ท่าน ไม่เลือกใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับที่กระทบกระเทือนต่อความรู้สึกและจิตใจของนักเรียน เช่น การทำลายงานของผู้เรียน ปลดนักเรียนออกจากกลุ่ม หรือ พุดให้นักเรียนออกไปจากห้องเรียนเดี๋ยวนี้ เป็นต้น ทั้งนี้เพราะครูทั้ง 3 ท่านคิดว่าลักษณะดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดต่อนักเรียน มีหน้าซำยังส่งผลให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอีกด้วย โดยครูคิดว่ามีการให้ข้อมูลย้อนกลับอีกหลายลักษณะที่สามารถช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จได้มากกว่าด้วย อย่างไรก็ตาม ผลจากแบบสอบถามที่นักเรียนได้ประเมินมาพบว่านักเรียนประเมินลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวว่าครูมีการใช้จริง ซึ่งนักเรียนอาจจะเคยได้สัมผัสกับลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวจริงในบทเรียนอื่นๆ แต่ผู้วิจัยไม่พบระหว่างการสอนของครู อาจเป็นเพราะครูหลีกเลี่ยงไม่ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะดังกล่าวเพราะมีคนนอกหรือผู้วิจัยอยู่ในห้องเรียนด้วย อีกอย่างหนึ่งคือผู้วิจัยใช้เวลาสังเกตการสอนของครูน้อยกว่าที่จะพบการให้ข้อมูลย้อนกลับในทุกลักษณะ เมื่อเทียบกับนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูตลอดภาคการศึกษา หรือเป็นเพราะในแบบสอบถาม ไม่มีช่องให้นักเรียนตอบว่าครู “ไม่ทำ/ ไม่มี” ดังนั้นนักเรียนจึงเลือกตอบว่าทำน้อยหรือน้อยที่สุด เป็นต้น

สำหรับครูผู้สอนควรมีหน้าที่ชี้แนะให้ผู้เรียนทราบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูมีความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้และปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเอง ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการที่สามารถประเมินการเรียนรู้ภาษาได้ด้วยตนเองได้ (independent learner) อีกทั้งผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งทีนอกเหนือไปจากสิ่งที่ครูกำหนดให้เรียน ไม่มองครูหรือเพื่อนๆ เป็นแหล่งความรู้และแหล่งสนับสนุนช่วยเหลืออันเป็นลักษณะของผู้เรียนแบบไม่พึ่งพาตนเอง (dependent learner) กล่าวโดยสรุปข้อค้นพบของการใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูผู้สอน สามารถเพิ่มความมั่นใจให้กับครูผู้ที่ต้องการจะนำวิธีการนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกทักษะต่อไป เพราะเป็นวิธีที่สามารถพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยครูจะเป็นผู้ตรวจสอบ และจะเป็นผู้คอยชี้แนะ ให้คำปรึกษาสังเกต ให้กำลังใจ และเฝ้าดูความสำเร็จของผู้เรียนอย่างชื่นชม สรุปได้ว่าการใช้วิธีการให้ผลย้อนกลับแก่ผู้เรียน สามารถเพิ่มความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้สูงขึ้น และช่วยสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

5.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้ในการเรียนการสอน

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สามารถชี้แนะแนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.2.1 ข้อเสนอแนะด้านการจัดการเรียนการสอน

1. จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนชอบให้ครูใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกมากกว่าเชิงลบ ดังนั้น ครูผู้สอนควรเน้นการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนเชิงบวกมากกว่าเชิงลบ เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจแก่นักเรียน ในการพัฒนาและปรับปรุงการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้น อย่างไรก็ตามครูไม่ควรทิ้งลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบโดยทันที เพราะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบที่เป็นผลดีต่อนักเรียนก็สามารถนำมาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักเรียนในการเรียนภาษา เช่น การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม อาจจะทำให้นักเรียนเริ่มตระหนักว่าสิ่งที่นักเรียนเข้าใจหรืออธิบายไปนั้นยังไม่ถูกต้อง และสมควรที่จะต้องรีบทำความเข้าใจใหม่ให้ถูกต้อง เป็นต้น

2. จากผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าสัญชาติและเพศของครูเป็นตัวแปรสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาของนักเรียน ดังนั้นครูผู้สอนควรทำให้นักเรียนมีความรู้สึกถึงความเป็นกันเองและไม่เป็นอาย ถึงแม้ว่าครูและนักเรียนจะมีเพศและสัญชาติที่ต่างกัน และครูผู้สอนควรกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆในห้องเรียนเพื่อครูจะได้ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนอย่างทั่วถึง โดยเฉพาะกับนักเรียนที่ไม่ค่อยจะได้ตอบกับครูระหว่างการเรียน เป็นต้น

3. การเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูสัญชาติไทยและครูสัญชาติฟิลิปปินส์ไม่เหมือนกัน เพราะครูไทยสามารถสื่อสารกับนักเรียนได้มากกว่าครูฟิลิปปินส์ ดังนั้นครูไทยจึงสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะที่เป็นแบบการอธิบายเพิ่มเติม อภิปรายคำตอบของนักเรียน หรือสรุปความได้มากกว่าครูฟิลิปปินส์ ดังนั้นครูฟิลิปปินส์จึงควรใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับในรูปแบบที่นักเรียนฟังพอใจก่อน โดยอาจจะมีการถามนักเรียนว่าชอบแบบไหนแล้วให้ยกตัวอย่าง ทั้งนี้เพื่อสร้างมิตรภาพที่ดีระหว่างครูกับนักเรียนที่มีสัญชาติต่างกัน

4. นักเรียนสามารถยอมรับในการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูสัญชาติไทยได้ในทุกลักษณะ แต่สำหรับครูสัญชาติฟิลิปปินส์แล้วนักเรียนไม่ยอมรับเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะว่านักเรียนอาจจะรู้สึกว่าครูชาวต่างชาติเป็นคนเชื้อชาติอื่น ที่พูดกันคนละภาษา ต่างวัฒนธรรม ซึ่งไม่อาจรับข้อตำหนิ ดีติเยนจากคนต่างชาติได้เมื่อเทียบกับคนสัญชาติเดียวกัน ดังนั้นครูฟิลิปปินส์จึงควรทำ

ความเข้าใจแก่นักเรียนก่อนที่จะเริ่มทำการสอน เพื่อเป็นการสร้างความผูกพันและทำลายกำแพงที่กั้นระหว่างสัญชาติที่ต่างกันของครูและนักเรียน และควรอธิบายให้นักเรียนได้เข้าใจถึงลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับว่ามีความสำคัญมากแค่ไหน เพื่อที่นักเรียนจะได้ไม่ละเลย ถึงแม้ว่าจะเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูต่างชาติก็ตาม

5. ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบเจียบหรือการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนเลย เป็นสิ่งที่นักเรียนไม่ชอบและไม่อยากได้ อีกทั้งยังเป็นการปิดกั้นการเรียนรู้ของนักเรียน ดังนั้นครูผู้สอนควรพยายามไม่ให้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวแก่นักเรียน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้จากการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูและนำเอาประโยชน์จากการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูไปแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง เป็นต้น

6. ทักษะเป็นตัวแปรสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ภาษา ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู เช่น ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบสรุปความ ถามคำถามเพิ่มเติม ขยายความต่อจากที่นักเรียนพูด ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่คิดให้เพื่อนฟัง เป็นต้น ดังนั้นครูผู้สอนควรพิจารณาการนำวิธีการดังกล่าวนี้มาใช้เพื่อปรับทัศนคติในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ดังนั้น การสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนก็เป็นการดี ที่จะทำให้ผู้เรียนมีความสุขและมีความกระตือรือร้นในการเรียนภาษามากขึ้น พร้อมทั้งจะเปิดรับการเรียนรู้ภาษามากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วคงทนและมีประสิทธิผลมากขึ้น

5.2.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาการให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษในทุกๆ ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน โดยเน้นกิจกรรมการฝึกที่หลากหลายในแต่ละด้านเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญในทักษะด้านที่ฝึก สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ควรมีการไปสังเกตการณ์การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูมากกว่า 1 บทเรียน เพราะผลที่ได้อาจจะไม่ตรงกับที่นักเรียนประเมิน คือ นักเรียนประเมินมาว่าครูทำหรือใช้ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะที่ผู้วิจัยไม่พบ ทั้งนี้เนื่องจากว่านักเรียนประเมินมาเป็นภาพรวมของการสอนของครูทั้งภาคการศึกษาหรือตลอดปี แต่ผู้วิจัยไปสังเกตการสอนเพียง 1 บทเรียน

3. ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ควรมีมากกว่าหนึ่งภาคการศึกษาเป็นอย่างน้อย เพื่อสามารถสังเกตและวิเคราะห์พัฒนาการของนักเรียนจากการได้รับข้อมูลย้อนกลับของครูว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร

4. ควรมีการศึกษาแก่นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน เช่น ห้องเรียนที่นักเรียนมีความสามารถสูงมาเทียบกับห้องเรียนที่นักเรียนมีความสามารถต่ำ เพื่อง่ายต่อการเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูแก่นักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน

5. ควรมีการศึกษาแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาและประถมศึกษาเพื่อดูรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกัน เพื่อที่ครูผู้สอนสามารถเตรียมพร้อมในการสอนนักเรียนต่างวัย

6. ควรมีการเปรียบเทียบครูเพศหญิง 2 สัญชาติ เพื่อดูรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกันได้ อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น เพราะจากงานวิจัยนี้พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูชายทั้งสองคนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเรื่องของปัจจัยด้านสัญชาติ

7. ควรมีการศึกษาครูที่สอนทักษะเดียวกัน เนื่องจากงานวิจัยนี้ครูทั้ง 3 คนสอนต่างทักษะ อาจเป็นไปได้ที่การเลือกใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูมีความแตกต่างกัน เนื่องจากสอนเนื้อหาที่มุ่งเน้นต่างกัน (ครูไทยสอนไวยากรณ์ ครูฟิลิปปินส์สอนการสนทนา) ดังนั้นทักษะในการสอนของครูสามารถนำมาเป็นปัจจัยหนึ่งได้

8. ควรมีการอธิบายถึงความหมายของลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูในแต่ละข้อแก่นักเรียน ก่อนที่จะมีการเก็บข้อมูล เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนทุกคนมีความเข้าใจในความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับในทุกๆ ลักษณะที่เหมือนกัน เพราะในการทำการประเมิน จะได้ตรงมากขึ้น

9. ในแบบสอบถามนักเรียน ควรมีการเพิ่มช่องให้นักเรียนเลือกตอบว่า “ไม่ทำหรือไม่มี” เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิงภาษาไทย

กรรณิกา ปิ่นทอง. (2537). การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขกับการให้ข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ลำเนา).

กันดิศ ชลสินธุ์. (2545). การวิเคราะห์องค์ประกอบคุณลักษณะความเป็นครู ของครูกลุ่มกรุงธนใต้ สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินญาานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จุฑาทิพย์ อัครวิเชียร. (2542). ทักษะการสื่อสาร ความคาดหวัง และการใช้ประโยชน์ของผู้ฟัง จากรายการเนชั่น จูเนียร์ อินเทอร์เน็ตทีฟ. วิทยานิพนธ์ปรินญามหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เจริญทิพย์ เปี่ยมทองคำ. (2542). การเปรียบเทียบผลการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบให้คะแนนเพื่อพัฒนาการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดนาคปรก กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ปรินญาการศึกษา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ฉวีวรรณ ฉิมเรือง. (2545). ผลของวิธีสอนและการให้ข้อมูลย้อนกลับต่างวิธีที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปรินญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

ชุติมา สุวิทย์รัตน์. (2542). ผลของการใช้กิจกรรมประกอบการอ่านและการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษา ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

เอกสารอ้างอิงภาษาไทย (ต่อ)

- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2533). *เทคโนโลยีการสอน: การออกแบบและการพัฒนา*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : โอ. เอส. พริ้นติ้งเฮ้าส์.
- ไฉนทัย อุดมบุญญาภาพ. (2546). *การสร้างกรอบหลักสูตรผลิตครูรุ่นใหม่*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นพดล นพสุวรรณ. (2543). "การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การใช้และบำรุงรักษาเครื่องฉาย สำหรับบุคลากรสาธารณสุข", วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (สำเนา).
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2543). "มองไทยใหม่." *มติชนสุดสัปดาห์* 20, 1051 (ตุลาคม): 61.
- บัญชา อึ้งสกุล. (2541). "การเสริมสร้างการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน." *วารสารวิชาการ 1, 2* (กุมภาพันธ์): 63-71.
- เบญจวรรณ เลิศเมธากุล. (2545). *ผลของการให้ที่บ้านและการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- ประเทือง ภูมิภัทราคม. (2535). *การปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพมหานคร: ทฤษฎีและการประยุกต์ฝ่ายเอกสารตำรา วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). *การจัดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมอนามัย*. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

เอกสารอ้างอิงภาษาไทย (ต่อ)

ประเสริฐศักดิ์ ถักดิธรรม. (2537). “ผลของวิธีเรียนแบบร่วมมือและแบบกลุ่มย่อยกับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

เปรม ติณสูลานนท์. (2549). การบริหารจัดการภาครัฐตามแนวทางพระราชดำริเพื่อประเทศไทยในอนาคต. จุลสารสำนักงาน ป.ช.ช. สุจริต. (เมษายน – มิถุนายน) 6(19): 6.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2536). การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พยอม วงศ์สารศรี. (2537). การบริหารงานบุคคล. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: พรวนการพิมพ์.

พรพิมล รอดเคราะห์. (2550). ผลของรูปแบบของการให้ผลป้อนกลับในเกมมัลติมีเดียเพื่อการศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกัน วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.

พรณทิพย์ มานะชนม์. (2540). การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีกับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้าเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.

พัชนี เขยจรรยา, เมตตา วิวัฒน์านุกูล และฉรินันท์ อนุรักษ์วิวงศ์. (2538). แนวคิดหลักนิเทศศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: เอลโล่การพิมพ์ (1988).

เอกสารอ้างอิงภาษาไทย (ต่อ)

มาลินี จันทวิมล อ้อยทิพย์ กรมกุล และกิ่งกมล ทวีชาติวิทกุล. (2541). รายงานการวิจัยเรื่องการสำรวจความต้องการ และเจตคติของบุคคลในสาขาอาชีพต่างๆ เกี่ยวกับความสำคัญของภาษาอังกฤษ ในงานอาชีพ และชีวิตประจำวัน. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ จำกัด.

วรลาภ์ คาราพณิชย์. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ให้ข้อมูลป้อนกลับ 3 รูปแบบ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนครนายกวิทยาคม วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (เทคโนโลยีการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วรวรรณ เหมชะญาติ. (2542). เด็กที่รู้สองภาษาในสหัสวรรษใหม่. วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 28, 1 (กรกฎาคม - ตุลาคม 2542): 28-37.

ศศิวิมล ตามไท. (2542). การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทักษะคติ และพฤติกรรมกรบรโภคข่าวกล็องของประชาชนในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาการ ประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมพงษ์ มะใบ. (2546). การศึกษาพฤติกรรมตามเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครูของข้าราชการครูโรงเรียนสิงห์สมุทร อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี. งานนิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภามิต. (2549). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกสารอ้างอิงภาษาไทย (ต่อ)

สาโรช เลี่ยมสกุล. (2547). *คุณลักษณะของครูพลศึกษาตามแนวปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษของผู้บริหารและครูพลศึกษา โรงเรียนเขตพื้นที่การศึกษาพิเศษโลก*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). *รางวัลเกียรติยศ : เส้นทางความก้าวหน้าแห่งวิชาชีพครู*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: พริกหวานกราฟฟิค.

สุกัญญา นิมนันท์. (2533). “ข้อมูลป้อนกลับในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน”. *วิทยบริการ*. 12 (พฤษภาคม 2533): 23 – 27.

สุชาดา โรจนาศัย. (2548). *ผลของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกันต่อพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ ปรินญานิพนธ์ มหามบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุดา ด้วงเทพ. (2547). *การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานด้านการปฏิบัติงานของครูอาชีพศึกษา*. วิทยานิพนธ์ กอ.ม. (หลักสูตรและการสอนอาชีพศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัยสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรพล บุตรศรีด่าง. (2538). *ผลของความเชื่อมั่นในตนเองและประเภทของผลย้อนกลับในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ปรินญานิพนธ์ มหามบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์.

เอกสารอ้างอิงภาษาไทย (ต่อ)

- สุริรัตน์ คนกล้า. (2545). *ผลของรูปแบบการคิดและการควบคุมผลป้อนกลับในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกปฏิบัติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาโสตทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสธยา หนูทอง. (2546). *ผลของวิธีสอนและการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- หาญชนะ บรรทัดเรียน. (2547). *การเปรียบเทียบผลการใช้เทคนิคการเสริมแรงด้วยการให้ข้อมูลย้อนกลับควบคู่กับเบี้ยอรรถกร และการใส่เทคนิคการเสริมแรงด้วยการให้ข้อมูลย้อนกลับควบคู่กับการเสริมแรงโดยเพื่อน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อดิศักดิ์ น้อยประเสริฐ. (2531). *ทัศนคติของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม และอาจารย์คณะนิติศาสตร์ต่อการจัดตั้งศาลจราจรในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อรุณรัตน์ บุญเกษม. (2543). *“ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เข้ารับการศึกษาลักสูตรครุฑทหาร กองทัพอากาศโดยใช้คอมพิวเตอร์”*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (สำเนา).
- อัญชญา เนื่องจำนงค์. (2546). *การพัฒนาครูตามเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครูของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดในเขตการศึกษา 12*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.

เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ

- Açıkgöz, F. (2005). *Metaphors and non-native tertiary learners: Ametaphorical study of 'Archetypes'-An absurd short story by Natazsa Goerke*. Unpublished Paper presented at Çukurova University: 3rd International Postgraduate Conference.
- Allport, G. W. (1974). *Reading in attitude theory and measurement*. Edited by Martin Fishbein
New York: John Wiley.
- Bardwell, R. (1981). Feedback: How Does It Function?. *Journal of Experimental Educational*. 50
(fall 1981). 4-9.
- Bloom, Benjamin S. (1976). *Human Characteristics and School Learning*. New York: McGraw
Hill Book Company.
- Bourke, R. (2001). *Listen to me! Students' voices in educational research on learning*. Submitted
proposal. Retrieved 2002 from:
<http://edtech.connect.msu.edu/searchaera2002/viewproposaltext.asp?propID=3957>
- Brosh, H. (1996). Perceived characteristics of the effective language teacher. *Foreign Language
Annals*, 29. 125-138.
- Brown, H.D. (1994). *Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy*,
Prentice-Hall do Brasil, Rio de Janeiro, pp. 257.
- Clarke, S. (2001). *Unlocking Formative Assessment: Practical strategies for enhancing pupils'
learning in the primary classroom*. London: Hodder & Stoughton.
- Clifford, M. M. (1981). *Practicing Education Psychology*. Boston: Houghton Mifflin Company.

เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ (ต่อ)

Cyboran, V. (1995). Designing feedback for Computer-based Training. *Performance and Instruction*. 34(5), 18-25.

Davies, A. (2003). Feedback ...feed forward: Using assessment to boost literacy learning. *Research in Action*. Canada: Classroom Connections International. Retrieved from: www.connectionsublishing.ca

De Bot, K., Lowie, W., and Verspoor, M. (2005). *Second Language Acquisition: an advanced resource book*. Routledge: New York.

Demsey, J.W. (1988). *The Effect of Four Method of Immediate of Corrective Feedback Study Time in Computer-Based Instruction*. *Dissertation Abstracts International*. 47 (June 1988): 4213A.

Ferris, D.R., Roberts, B., 2001. Error feedback in L2 writing classes: how explicit does it need to be? *Journal of Second Language Writing*. 10, 161-184.

Gagne'. (1988). *Principle of Instructional Design*. Chicago: Holt, Rinehart and Winston, Inc.

Girard, Rene. (1977). *Violence and the Sacred*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.

Goldstein, L. M. (2005). *Teacher written commentary in second language writing classrooms*. AnnArbor: The University of Michigan Press.

Good, C. V. 1973. *Dictionary of Education*. 3rd ed. New York: McGraw-Hill Book Company.

Good, T. L. and Brophy, J. E. (1987). *Teaching Classroom Management; Observation (Educational method)*. New York: Harper & Row.

เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ (ต่อ)

Guenette, D. (2007). Is feedback pedagogically correct? Research design issues in studies of feedback on writing. *Journal of second language writing*. 16(1), 40-53.

Hargreaves, E., McCallum, B., & Gipps, C. (2000). Teacher feedback strategies in primary classrooms: New evidence. In S. Arken (Ed.), *Feedback for learning*. London: Routledge/ Falmer.

Harmer, J. (2005). *How to teach writing*. Edinburgh: Pearson.

Hattie, J. (Speaker). (2002). *The Power of Feedback*. (Cassette recording no. PF8) Recorded by Auckland Recording Service Ltd. A keynote address presented at the New Zealand Principals' Federation Conference, Wellington, June 2002.

Hinkle, D.E, William ,W. and Stephen G. J. (1998). *Applied Statistics for the Behavior Sciences*. 4th ed. New York : Houghton Mifflin.

Hyland, F. (2003). Focusing of Form: Student engagement with teacher feedback. *System*, 31, 217-230.

Kalish, H. I. 1984. *From Behavior Science to Behavior Modification*. New York : McGraw - Hill.

Kazdin, A. E. (1984). *Behavior Modification in Applied Settings*. 3rd ed. Homewood, Illinois: Dorsey Press.

Kearsley, I. (2002). Build on the rock: Teacher feedback and reading competence. *The Australian Journal of Language and Literacy*, 8, 25 (1).

Krashen, S. (1985). *The input hypothesis: Issues and implications*. London: Longman.

เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ (ต่อ)

Kulhavy, R. W. and Stock, W. A. (1989). Feedback in written instruction: The place of response certitude. *Educational Psychology Review*. 1 p. 279-308.

Lee, I. (2007). Student Reactions to Teacher Feedback in Two Hong Kong Secondary Classrooms. *Journal of Second Language Writing* 17 (2008) 144-164.

Lewis, M. (2002). *Giving Feedback in Language Classes*. Singapore: SEAMEO Regional Language Centre.

Munn, N. L. *Introduction to psychology*. Boston: Houghton Mifflin company, 1978.

Newcomb, T. M. (1954). *Social psychology*. New York: Dryden Press.

Pavlov, I. P. (1927). *Conditioned reflexes an investigation of activity of the cerebral cortex*. London: Oxford University Press.

Pica, T. (1994). Questions from the language classroom: Research perspective. *TESOL Quarterly*. 28 (1) 49-79.

Pollard, A. (1997). *Reflective teaching in the primary school: A handbook for the classroom* (3rd ed.). London: Cassell.

Prodromou, L. (1991). The Good Language Teacher. *English Teaching Forum*, 29/2: 2-7.

Race, Phil. (2005). *Making learning happen: a guide for post-compulsory education*. London: Sage.

Roberts, J. (1998). *Language Teacher Education*, St Martin's Press, Inc, New York, pp. 67-68.

เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ (ต่อ)

Rogers, E. M. (1978). Communication channels. *Handbook of communication*. Chicago: Rand Mc Nelly.

Skinner, B. F. (1954). The science of learning and the art of teaching. *Harvard Educational Review*, 24, 486-534.

Smith, A. (1996). *Incorporating children's perspectives into research in New Zealand*. Unpublished manuscript, Children's Issues Centre, University of Otago.

Sullivan, H., and Higgins, N. (1983). *Teaching for Commencement*. New York: Teacher College Columbia University.

Thorndike, E. (1938). *The fundamental of learning*. New York: Teachers College Press.

Toney, R. J. (1998). *The Effects of Evaluation Feedback and Task Difficulty on Learning and Training Performance*. Retrieved on 10 October 2010 from <http://www.thailis.uni.net.th/dao/detail.nsp>

Truscott, J. (2007). The effect of error correction on learners' ability to write accurately. *Journal of Second Language Writing*. 16(4): 255-272.Ubol.

Tunstall, P & Gipps, C. (1996). Teacher Feedback to Young Children in Formative Assessment: a Typology, *British Education Research Association*. 22(4), 389-404.

Wickwire, Ann Jenkins. (1992). The Relationship between Teacher Verbal Feedback. Aptitude, and Academic Intrinsic Motivation (Motivation). Retrieved on 10 October 2010 from <http://www.thailis.uni.net.th/dao/detail.nsp>

เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ (ต่อ)

Wortman, Joseph James. (1998). The Effect of Differential Verbal Feedback give to Collegiate Volleyball players practicing the skill of passing. Retrieved on 10 October 2010 from <http://www.thailis.uni.net.th/dao/detail.nsp>

Zimbardo, P. G., Ebbesen, E. B., & Maslach, C. (1977). *Influencing attitudes and changing behavior: An introduction to method, theory and applications of social control and personal power*. (2nd ed.). USA: Addison-Wesley Publishing Company.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสังเกตการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Observation Sheet)

แบบสังเกตการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Observation Sheet)

ครูผู้สอน () ไทย () ฟิลิปปินส์

เพศ () ชาย () หญิง

ขั้นตอนการสอน

() การนำเสนอ

() การปฏิบัติ

() การนำไปใช้

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)	ระดับความถี่ (Frequency)			ผลรวม ทั้งหมด (Total)
	นักเรียนที่มี ความสามารถ สูง	นักเรียนที่มี ความสามารถ ปานกลาง	นักเรียนที่มี ความสามารถ ต่ำ	
1. ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดี เข้ม				
2. แจกรางวัล				
3. ยิ้ม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้เพื่อนปรบมือ				
4. “นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี”				
5. ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ทำไปถึง ไหนแล้ว จะเสร็จแล้วหรือยัง หรือ ถึงขั้นตอนไหนแล้ว				
6. พูดว่า “ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้”				
7. ครูปลตนักเรียนคนนั้นออก จากกลุ่ม				
8. ทำลายงานของผู้เรียน				
9. พูดว่า “ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอ มากเลยนะในวันนี้”				

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)	ระดับความถี่ (Frequency)			ผลรวม ทั้งหมด (Total)
	นักเรียนที่มี ความสามารถ สูง	นักเรียนที่มี ความสามารถ ปานกลาง	นักเรียนที่มี ความสามารถ ต่ำ	
10. พูดว่า “เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้”				
11. พูดว่า “ทำไมถึงทำแบบนี้”				
12. พูดว่า “ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไป ทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้”				
13. พูดว่า “ทำแบบฝึกหัดบทนี้ให้ มากๆ”				
14. พูดว่า “ไปถามเพื่อน, ครู, เปิด พจนานุกรมฯ”				
15. ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลย แบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสนักเรียนลอง พยายามก่อน)				
16. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของ นักเรียนในเชิงบอกเล่า				
17. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของ นักเรียนในเชิงคำถาม				
18. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของ นักเรียนในเชิงคำถามแบบโกรธ				
19. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกต้องของนักเรียน เพื่อให้คนอื่นได้รู้ด้วย				

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Types)	ระดับความถี่ (Frequency)			ผลรวม ทั้งหมด (Total)
	นักเรียนที่มี ความสามารถ สูง	นักเรียนที่มี ความสามารถ ปานกลาง	นักเรียนที่มี ความสามารถ ต่ำ	
20. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียน และถามต่อในรายละเอียด				
21. กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็น ของนักเรียน (เช่น ถามนิยาม แล้ว นักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้วถาม คำถามซ้ำ เพื่อให้ตอบใหม่				
22. อธิบายคำตอบที่ไม่ถูกของนักเรียน แล้วถามคำถามให้ตอบใหม่อีกครั้ง				
23. อภิปรายคำตอบของนักเรียน เพื่อให้คนอื่นได้ร่วมแสดง ความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล				
24. ขยายความต่อจากที่นักเรียนพูด				
25. ถามคำถามเพิ่มเติม				
26. สรุปความ				
27. ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่คิดให้ เพื่อนฟัง				
28. แก่ใจให้ทันทีที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้				
29. ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เลย				

ข้อสังเกตเพิ่มเติม :

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามนักเรียน

แบบสอบถามการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับในชั้นเรียน

คำชี้แจง : โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ในวงเล็บหน้าข้อความที่เป็นจริงและกรอกข้อความในช่องว่างที่กำหนดให้

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. เกรดเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ
3. รหัสประจำตัว

คำชี้แจง : โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ในลงในช่องตามระดับที่ท่านเห็นด้วย

ข้อความ	ระดับการใช้ของครู					ระดับความชอบของนักเรียน				
	ตลอด ชั่วโมง (5)	เกือบทั้ง ชั่วโมง (4)	ใช้ปาน กลาง (3)	ใช้น้อย (2)	ใช้น้อย ที่สุด (1)	ชอบมาก ที่สุด (5)	ชอบมาก (4)	ชอบปาน กลาง (3)	ชอบน้อย (2)	ชอบน้อย ที่สุด (1)
1. ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดี เขียว										
2. แจกรางวัล										
3. ยืม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้เพื่อนปรบมือ										
4. พูดว่า “นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี”										

ข้อความ	ระดับการใช้ของครู					ระดับความชอบของนักเรียน				
	ตลอด ชั่วโมง (5)	เกือบทั้ง ชั่วโมง (4)	ใช้ปาน กลาง (3)	ใช้น้อย (2)	ใช้น้อย ที่สุด (1)	ชอบมาก ที่สุด (5)	ชอบมาก (4)	ชอบปาน กลาง (3)	ชอบน้อย (2)	ชอบน้อย ที่สุด (1)
5. ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ทำไปถึงไหนแล้ว จะเสร็จแล้ว หรือยัง หรือถึงขั้นตอนไหนแล้ว										
6. พูดว่า “ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้”										
7. ครูปลดนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม										
8. ทำลายงานของผู้เรียน										
9. พูดว่า “ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้”										
10. พูดว่า “เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้”										
11. พูดว่า “ทำไมถึงทำแบบนี้”										
12. พูดว่า “ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับ เนื้อหาบทนี้”										
13. พูดว่า “ทำแบบฝึกหัดบทนี้ให้มากๆ”										
14. พูดว่า “ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ”										
15. ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียน ด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสนักเรียนลองพยายามก่อน)										

ข้อความ	ระดับการใช้ของครู					ระดับความชอบของนักเรียน				
	ตลอด ชั่วโมง (5)	เกือบทั้ง ชั่วโมง (4)	ใช้ปาน กลาง (3)	ใช้น้อย (2)	ใช้น้อย ที่สุด (1)	ชอบมาก ที่สุด (5)	ชอบมาก (4)	ชอบปาน กลาง (3)	ชอบน้อย (2)	ชอบน้อย ที่สุด (1)
16. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงบอกเล่า										
17. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม										
18. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม แบบ โกรธ										
19. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกต้องของนักเรียน เพื่อให้คนอื่นได้รู้ด้วย										
20. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกต้องของนักเรียนและถามต่อใน รายละเอียด										
21. กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียน (เช่น ถาม นิยาม แล้วนักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้วถามคำถามซ้ำ เพื่อให้ตอบใหม่										
22. อธิบายคำตอบที่ไม่ถูกต้องของนักเรียน แล้วถามคำถามให้ ตอบใหม่อีกครั้ง										
23. อภิปรายคำตอบของนักเรียน เพื่อให้คนอื่นได้ร่วม แสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล										

ข้อความ	ระดับการใช้ของครู					ระดับความชอบของนักเรียน				
	ตลอด ชั่วโมง (5)	เกือบทั้ง ชั่วโมง (4)	ใช้ปาน กลาง (3)	ใช้น้อย (2)	ใช้น้อย ที่สุด (1)	ชอบมาก ที่สุด (5)	ชอบมาก (4)	ชอบปาน กลาง (3)	ชอบน้อย (2)	ชอบน้อย ที่สุด (1)
24. ขยายความต่อจากที่นักเรียนพูด										
25. ถามคำถามเพิ่มเติม										
26. สรุปความ										
27. ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่คิดให้เพื่อนฟัง										
28. แก้ไขให้ทันที่ที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้										
29. ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ, เจียบ										

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม :

ภาคผนวก ค
แบบสัมภาษณ์ครูผู้สอน

การสัมภาษณ์ครูผู้สอน

ประเด็นสัมภาษณ์

1. คุณคิดว่าการทำให้ข้อมูลย้อนกลับสำคัญหรือไม่ ถ้าใช่สำคัญอย่างไร
2. ความสามารถที่หลากหลายของนักเรียนมีส่วนในการให้ข้อมูลย้อนกลับของคุณหรือไม่ ถ้าใช่ คุณจะให้ข้อมูลย้อนกลับเหมือนหรือต่างกันอย่างไร
3. พฤติกรรมของนักเรียนมีส่วนในการให้ข้อมูลย้อนกลับของคุณหรือไม่ อย่างไร
4. เนื้อหาที่สอนมีส่วนในการให้ข้อมูลย้อนกลับของคุณหรือไม่ อย่างไร
5. อารมณ์ไม่ดีมีส่วนในการให้ข้อมูลย้อนกลับของคุณหรือไม่ อย่างไร (เช่น เกรียด โกรธ สอนไม่ทัน)
6. อารมณ์ดีมีส่วนในการให้ข้อมูลย้อนกลับของคุณหรือไม่ อย่างไร (เช่น พร้อม เตรียมตัวมาดี ไม่มีภาระงาน)
7. จากการสังเกตพบว่าคุณให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งซ้ำๆกัน เป็นเพราะเหตุใด
8. คุณคิดว่าการติชมนักเรียนโดยตรงดีหรือไม่ อย่างไร
9. คุณคิดว่าการลงโทษนักเรียนควรทำในรูปแบบใด จึงจะเหมาะสมที่สุด
10. คุณชอบใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบใดมากที่สุด เพราะเหตุใด
11. คุณคิดว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนของคุณทั่วถึงหรือไม่
12. คุณคาดหวังอะไรหลังจากที่นักเรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับจากคุณ
13. ในภาพรวม คุณคิดว่าวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับของคุณมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมากน้อยเพียงใด

ภาคผนวก ง
ตัวอย่างการเรียนการสอนที่ได้จากการบันทึกเทป

{ครูให้นักเรียนฟังเทปการสนทนาของบทเรียนนี้}

- T: O.K. มีใครบอกครูได้บ้างว่าเรื่องนี้เป็นการสนทนากันเรื่องอะไร
- S: ___ (เงียบ)
- T: มีใครช่วยเพื่อนได้บ้างไหม
- Ss: ตอบ
- T: {ดีมาก ตอบได้ดี}
- ถามคำถามเพิ่มเติม
- S: ตอบ
- T: {ดีมาก เธอเข้าใจถูกแล้ว แสดงว่ามีการเตรียมตัวมานะ มีใครจะอธิบายเพิ่มเติมไหม}
- Ss: ตอบ
- T: {กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนและถามต่อในรายละเอียด}
- S: ตอบ
- T: {ขยายความต่อจากที่นักเรียนพูด}
- T: {ถามคำถามเพิ่มเติม}
- S: ตอบผิด
- T: {กล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม}
- S: ตอบผิดอีกครั้ง
- T: {กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียน}
- T: {ครูให้นักเรียนฟังเทปการสนทนาอีกครั้ง}

ภาคผนวก จ

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในขั้นตอนการนำเสนอ

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในขั้นตอนการนำเสนอ

ขั้นตอนการนำเสนอ	ค่าสถิติ		
	\bar{X}	MAX	%
การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก			
1. ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดี เยี่ยม	8	12	66.67
2. แจกรางวัล	1	3	33.33
3. ยืม ขกนี้ว ปรบมือ ให้เพื่อนปรบมือ	2.67	6	44.44
4. พูดว่า "นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี"	0	0	0
5. ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ทำไปถึงไหนแล้ว จะเสร็จแล้วหรือยัง หรือถึงขั้นตอนไหนแล้ว	2	3	66.67
6. พูดว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ"	1	3	33.33
7. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้รู้ด้วย	6.33	10	63.33
8. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนและถามต่อในรายละเอียด	3.33	7	47.62
9. อธิบายคำตอบที่ไม่ถูกของนักเรียนแล้วถามคำถามให้ตอบใหม่อีกครั้ง	1.67	3	55.56
10. อภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล	2.67	5	53.33
11. ขยายความต่อจากที่นักเรียนพูด	3.33	4	83.33
12. ถามคำถามเพิ่มเติม	3.67	6	88.89
13. สรุปความ	2	3	66.67

ภาคผนวก ฉ

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในขั้นตอนการนำเสนอ

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในขั้นตอนการนำเสนอ

ขั้นตอนการนำเสนอ	ค่าสถิติ		
	\bar{X}	MAX	%
การให้ข้อมูลย้อนกลับทางลบ			
1. พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้"	0	0	0
2. ครูปลดนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม	0	0	0
3. ทำลายงานของผู้เรียน	0	0	0
4. พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้"	0	0	0
5. พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้"	2	3	66.67
6. พูดว่า "ทำไมถึงทำแบบนี้"	0.67	2	33.33
7. พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้"	2	3	66.67
8. พูดว่า "ทำแบบฝึกหัดบทนี้ให้มากๆ"	0	0	0
9. ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสนักเรียนลองพยายามก่อน)	0	0	0
10. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงบอกเล่า	1	2	50.00
11. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม	1	2	50.00
12. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถามแบบโกรธ	0	0	0
13. กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียน (เช่น ถามนิยามแล้วนักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้วถามคำถามซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่	3.33	4	83.33
14. ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่คิดให้เพื่อนฟัง	0	0	0
15. แก้ไขให้ทันทีที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้	4	7	57.14
16. ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เจียบ	0	0	0

ภาคผนวก ข

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับบวกของครูสอนวิชาอังกฤษในขั้นตอนการปฏิบัติ

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในขั้นตอนการปฏิบัติ

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ค่าสถิติ		
	\bar{X}	MAX	%
การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก			
1. ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดี เยี่ยม	7.33	11	66.67
2. แจกรางวัล	0	0	0
3. ยืม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้เพื่อนปรบมือ	5	9	55.56
4. พูดว่า "นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี"	1.67	5	33.33
5. ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ทำไปถึงไหนแล้ว จะเสร็จแล้วหรือยัง หรือถึงขั้นตอนไหนแล้ว	1	3	33.33
6. พูดว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ"	2	3	66.67
7. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้รู้ด้วย	7	11	63.64
8. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนและถามต่อในรายละเอียด	5.67	7	80.95
9. อธิบายคำตอบที่ไม่ถูกของนักเรียนแล้วถามคำถามให้ตอบใหม่อีกครั้ง	2	4	50.00
10. อภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล	4.33	6	72.22
11. ขยายความต่อจากที่นักเรียนพูด	5.67	9	62.96
12. ถามคำถามเพิ่มเติม	7.33	8	91.67
13. สรุปความ	2.33	4	58.33

ภาคผนวก ข

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในขั้นตอนการปฏิบัติ

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในขั้นตอนการปฏิบัติ

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ค่าสถิติ		
	\bar{X}	MAX	%
การให้ข้อมูลย้อนกลับทางลบ			
1. พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้"	0	0	0
2. ครูปลดนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม	0	0	0
3. ทำลายงานของผู้เรียน	0	0	0
4. พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้"	0	0	0
5. พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้"	2.33	4	58.33
6. พูดว่า "ทำไมถึงทำแบบนี้"	2.67	5	53.33
7. พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้"	0	0	0
8. พูดว่า "ทำแบบฝึกหัดบทนี้ให้มากกว่า"	1	3	33.33
9. ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน (โดยไม่ให้ออกาสนักเรียนลองพยายามก่อน)	3	9	33.33
10. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงบอกเล่า	2.33	5	46.67
11. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม	1.67	3	55.56
12. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถามแบบโกรธ	1.33	4	33.33
13. กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียน (เช่น ถามนิยามแล้วนักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้วถามคำถามซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่	3.67	5	73.33
14. ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่คิดให้เพื่อนฟัง	0.67	1	66.67
15. แก้ไขให้ทันทีที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้	3	8	37.50
16. ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เจียบ	0	0	0

ภาคผนวก ฅ
ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ในขั้นตอนการนำไปใช้

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในขั้นตอนการนำไปใช้

ขั้นตอนการนำไปใช้	ค่าสถิติ		
	\bar{X}	MAX	%
การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก			
1. ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบ ได้ดี เชื่อม	11	15	73.33
2. แจกรางวัล	0	0	0
3. ยิ้ม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้เพื่อนปรบมือ	7.33	12	61.11
4. พูดว่า "นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี"	2.67	5	53.33
5. ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ทำไปถึงไหนแล้ว จะเสร็จแล้วหรือยัง หรือถึงขั้นตอนไหนแล้ว	1	3	33.33
6. พูดว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ"	2	3	66.67
7. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้รู้ด้วย	7.33	15	48.89
8. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนและถามต่อในรายละเอียด	4	8	50.00
9. อธิบายคำตอบที่ไม่ถูกของนักเรียนแล้วถามคำถามให้ตอบใหม่อีกครั้ง	4	10	40.00
10. อภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล	4.33	6	72.22
11. ขยายความต่อจากที่นักเรียนพูด	3.67	4	91.67
12. ถามคำถามเพิ่มเติม	6.67	9	74.07
13. สรุปความ	4.67	8	58.33

ภาคผนวก ญ
ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ในขั้นตอนการนำไปใช้

ลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในขั้นตอนการนำไปใช้

ขั้นตอนการนำไปใช้	ค่าสถิติ		
	\bar{X}	MAX	%
การให้ข้อมูลย้อนกลับทางลบ			
1. พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้"	0	0	0
2. ครูปลดนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม	0	0	0
3. ทำลายงานของผู้เรียน	0	0	0
4. พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้"	0	0	0
5. พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้"	2.33	4	58.33
6. พูดว่า "ทำไมถึงทำแบบนี้"	1.33	4	33.33
7. พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้"	1	3	33.33
8. พูดว่า "ทำแบบฝึกหัดบทนี้ให้มากๆ"	2	3	66.67
9. ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน	3	6	50.00
10. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงบอกเล่า	0.67	1	66.67
11. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม	4	5	80.00
12. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถามแบบโกรธ	1.33	4	33.33
13. กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียน (เช่น ถามนิยามแล้วนักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้วถามคำถามซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่	3	6	50.00
14. ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่ผิดให้เพื่อนฟัง	0.33	1	33.33
15. แก้ไขให้ทันทีที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้	3.67	6	61.11
16. ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เจียบ	0.33	1	33.33

ภาคผนวก ก
ภาพรวมของลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ใน 3 ขั้นตอน

ภาพรวมของลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษใน 3 ชั้นตอน

ขั้นตอนการนำไปใช้	ค่าสถิติ		
	\bar{X}	MAX	%
การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก			
1. ชมนักเรียนว่าดีมาก ตอบได้ดี เยี่ยม	8.78	15	58.52
2. แจกรางวัล	0.33	3	11.11
3. ยิ้ม ยกนิ้ว ปรบมือ ให้เพื่อนปรบมือ	5.00	12	41.67
4. พูดว่า "นี่ดีมากเลยนะ เธอมาถูกทางแล้ว เพราะเธอเตรียมตัวมาดี"	1.44	5	28.89
5. ถามนักเรียนว่า งานที่ให้ทำไปถึงไหนแล้ว จะเสร็จแล้วหรือยัง หรือถึงขั้นตอนไหนแล้ว	1.33	3	44.44
6. พูดว่า "ไปถามเพื่อน ครู เปิดพจนานุกรมฯ"	1.67	3	55.56
7. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้รู้ด้วย	6.89	15	45.93
8. กล่าวซ้ำคำพูดที่ถูกของนักเรียนและถามต่อในรายละเอียด	4.33	8	54.17
9. อธิบายคำตอบที่ไม่ถูกของนักเรียนแล้วถามคำถามให้ตอบใหม่อีกครั้ง	2.56	10	25.56
10. อภิปรายคำตอบของนักเรียนเพื่อให้คนอื่นได้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมข้อมูล	3.78	6	62.96
11. ขยายความต่อจากที่นักเรียนพูด	4.22	9	46.91
12. ถามคำถามเพิ่มเติม	6.44	8	71.60
13. สรุปความ	3.00	8	37.50

ภาคผนวก ก
ภาพรวมของลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ใน 3 ขั้นตอน

ภาพรวมของลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษใน 3 ชั้นตอน

ขั้นตอนการนำไปใช้	ค่าสถิติ		
	\bar{X}	MAX	%
การให้ข้อมูลย้อนกลับทางลบ			
1. พูดว่า "ออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้"	0	0	0
2. ครูปลดนักเรียนคนนั้นออกจากกลุ่ม	0	0	0
3. ทำลายงานของผู้เรียน	0	0	0
4. พูดว่า "ครูรู้สึกผิดหวังในตัวเธอมากเลยนะในวันนี้"	0	0	0
5. พูดว่า "เธอต้องเตรียมตัวมาให้มากกว่านี้"	2.22	4	55.56
6. พูดว่า "ทำไมถึงทำแบบนี้"	1.56	5	31.11
7. พูดว่า "ครูคิดว่าเธอน่าจะกลับไปทำความเข้าใจกับเนื้อหาบทนี้"	1.00	3	33.33
8. พูดว่า "ทำแบบฝึกหัดบทนี้ให้มากๆ"	1.00	3	33.33
9. ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัดในห้องเรียนด้วยกัน	2.00	9	22.22
10. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงบอกเล่า	1.33	5	26.67
11. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถาม	2.22	5	44.44
12. การกล่าวซ้ำคำพูดที่ผิดของนักเรียนในเชิงคำถามแบบโกรธ	0.89	4	22.22
13. กล่าวซ้ำคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นของนักเรียน (เช่น ถามนิยามแล้วนักเรียนให้ตัวอย่าง) แล้วถามคำถามซ้ำเพื่อให้ตอบใหม่	3.33	6	55.56
14. ให้นักเรียนอธิบายประเด็นที่ผิดให้เพื่อนฟัง	0.33	1	33.33
15. แก้ไขให้ทันทีที่นักเรียนพูดผิด เช่น ที่ถูกต้องพูดอย่างนี้	3.56	8	44.44
16. ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เจียบ	0.11	1	11.11

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล	นางอัมมิตี ยูโซะ		
รหัสประจำตัวนักศึกษา	5211121093		
วุฒิการศึกษา			
	วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
	Bachelor of Business and Management Science (Honours)	International Islamic University Malaysia (IIUM) Kuala Lumpur, Malaysia	2008

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

2008-2009	ครูกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร เทศบาลนครหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
-----------	--